

Giới thiệu Báo Thù

Bạn đang đọc truyện Báo thù của tác giả Thái Nhi trên website đọc truyện online.

Không biết từ khi nào, cô đã đem lòng yêu thương anh hàng xóm bên cạnh nhà cô.

Vì hấn, cô không để ý đến sự phản đối của những người trong gia đình.

Dám vì hấn mà mở một quán rượu...

Cho tới bây giờ hấn vẫn không biết cô đối với hấn phải dụng tâm khổ sở như thế nào.

Trong mắt hấn, cô vĩnh viễn chỉ có thể là “em gái” nhu thuận, tốt bụng.

Ngày hôm đó, cô quyết định dùng “Mê gian” được với hấn.

Không ngờ chiêu này lại vô dụng với hấn, ngược lại còn bị hấn bắt thóp, đem cô ăn sạch!

Được lắm, hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, cô nhất định phải nói cho hấn biết bằng bất cứ giá nào.

Á á! Chẳng lẽ lỗi tại cô có vấn đề sao? Hóa ra hấn cũng thích cô?!

Đang lúc cô chìm đắm trong vui sướng hạnh phúc...

Lại bất ngờ phát hiện “ảnh chụp hoan ái” của hai người xuất hiện trên bìa tạp chí.

Hóa ra, hấn đối xử tốt với cô là giả, lời ngon tiếng ngọt của hấn cũng là giả.

Tất cả hấn làm đều vì báo thù, cuối cùng để cho cô tự mình nhảy xuống cạm bẫy...

Bạn đang đọc truyện *Báo Thù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Phương Di Thiên lẳng lặng nhìn người đàn ông đang ngủ say trên giường.

Ánh mắt của cô thực chuyên chú tưởng như đem dáng hình của hấn vĩnh viễn khắc sâu dưới đáy lòng.

“Quân Á...” Tay cô mon trón khuôn mặt hấn, khẽ vuốt đôi lông mày của hấn, cuối cùng dừng lại trên đôi môi xinh đẹp của hấn.

Cô vẫn còn nhớ rõ khi hấn dịu dàng mỉm cười, đôi môi cong cong thực tạo nhả mê người.

“Anh từng nói rằng em là cô gái tốt.” Cô chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt người con trai đang ngủ say ấy, “Nhưng là anh đã nhầm rồi, đến lúc này em sẽ không như vậy nữa.”

Hấn liệu có thể hiểu được tâm tư của cô trong hai mươi năm qua? Làm sao hấn có thể hiểu được ánh mắt cô nhìn hấn mang theo tâm tình gì? Cô khẽ

vươn bàn tay non mịn nhỏ bé vuốt ve ngực hắn,sau đó chậm rãi thông thả cởi bỏ từng nút áo sơ mi của hắn.

Bên dưới lớp quần áo là thân hình rắn chắc bất đồng với gương mặt nhã nhặn, cô chần chờ một chút, mới lại tiếp tục cởi bỏ những nút áo tiếp theo của hắn.

“Anh cũng thường nói em là người em gái mà anh yêu thương nhất.” Cô nhẹ giọng nói. “Nhưng anh có biết hay không, em không bao giờ muốn làm em gái của anh!”

Sau khi vất vả cởi áo hắn ra, tay cô đi xuống phía hông của hắn.

Bởi vì cô khá nhỏ so với hắn, cho nên phải rất khó khăn mới cởi được dây lưng của hắn, sau đó từng bước cởi quần dài của hắn.

Cuối cùng cô cũng cởi được hết quần áo ngoài của hắn, hiện tại hắn trên người chỉ còn duy nhất một chiếc quần lót.

Nhìn người con trai gần như trần trụi ở trước mặt mình, tay cô bắt đầu hơi hơi phát run, nguyên bản ý chí kiên định ban đầu cũng dần dần dao động.

Cô chưa từng nhìn thấy thân thể của đàn ông, nam nữ lại có điểm khác biệt làm cho cô vô cùng do dự có nên xem hay không.

Huống chi hắn là người đàn ông mà cô yêu nhất.

Có nên tiếp tục không? Vẫn là nên dừng lại đi thì hơn?

Ngay tại lúc cô đang do dự không biết làm như thế nào, hắn bỗng nhiên xoay người thay đổi tư thế, vừa vặn nằm đè lên ống tay áo của cô.

“Ách!” Cô thiếu chút nữa nhảy dựng lên, kinh hoàng tưởng rằng mình đã làm hắn thức giấc.

Tuy rằng hắn chỉ là xoay người trong khi ngủ, vẫn chưa có dấu hiệu như đã tỉnh dậy, nhưng bởi cô có tật giật mình mà cảm thấy vô cùng kinh hoàng.

“Phuong Di Thiên, mày đúng là đồ vô dụng.” Cô thấp giọng tự mắng mình. “Mày bình thường rất dũng cảm kia mà? Hiện tại mới có một chút như thế đã muốn buông tay sao?”

... Cô đứng ở bên giường, tự mình động viên mình lấy lại tinh thần, đắn đo suy nghĩ thêm một lúc lâu mới chậm rãi tiếp cận hắn trở lại.

“Mình nhất định có thể làm được!” Cô tự trấn an tinh thần mình.

Cô nuốt nước miếng, bàn tay mềm chậm rãi hướng tới phía dưới người của hắn, chuẩn bị cởi bỏ mảnh vải duy nhất còn lại trên người hắn, cô cảm thấy thật khấn trương mà khẽ dừng lại.

Nhưng ngay khi đầu ngón tay cô vừa chạm vào hắn, cổ tay đột nhiên bị nắm chặt, cả người cô ngã nhào trên giường.

Thực không may còn ngã đúng lên thân hình của hắn.

Cô kích động ngẩng đầu, bắt gặp một đôi mắt sâu thẳm đang nhìn mình.

Trong lúc nhất thời, cô cứng họng không thể phát ra bất kì âm thanh nào.

“Em.....”, em có thể giải thích! Cô định nói như vậy, nhưng đầu óc cô lại như ngừng hoạt động, làm cho cô hoàn toàn nói không nên lời.

Chính là chủ nhân của đôi mắt kia cũng không muốn chờ cô giải thích, hắn liền dùng sức, làm cho cô càng thêm ép sát vào lồng ngực rắn chắc của hắn.

Cô có thể cảm thấy cảm giác ấm áp truyền đến từ lồng ngực trần trụi của hắn, bởi vì hô hấp mà trầm ổn phập phồng.

Khoảng cách quá mức thân mật, lại thêm hơi thở nam tính của hắn làm cho cô thấy kinh hoàng, lại cảm thấy hai người thật quá mức khác biệt.

“Quân, Quân Á.....” Đôi mắt hắn mờ mịt u tối nhìn cô, hắn không hề biết cô đang gọi tên của hắn. Sau đó hắn hôn cô.

“Hong” là một quán rượu náo nhiệt ở nội thành Đài Bắc, tuy mới khai trương được một năm, nhưng bởi vì ở đây cung cấp rất nhiều các loại rượu ngon, lại thêm những món ăn ngon miệng và không gian thoải mái chuyện trò tâm sự nên đã trở thành nơi rất nổi tiếng đối với những khách đến đây du lịch cũng như những người trong địa phương. “Hong” còn có một chiêu bài khác, đó là cô chủ quán vô cùng xinh đẹp, cô có kĩ thuật pha chế rượu khá đẹp mắt lại luôn mặc những bộ váy đồ quyến rũ nên cũng hấp dẫn không ít người đến theo đuổi, tán tỉnh.

Trong những người đến theo đuổi cô cũng có rất nhiều ngôi sao cùng các ông chủ của các xí nghiệp lớn nhỏ, nhưng chưa bao giờ nghe nói có người thành công.

Chủ quán có thể nói cười vui vẻ hài hước để không đắc tội với những người đến đây theo đuổi lại vẫn làm cho những người này rút lui có trật tự.

Mà những kẻ này tuy không có phúc chiếm được lòng nữ nhân, nhưng là cùng cô kết bạn nên vẫn thường xuyên đến quán của cô chuyện trò ồn ào nháo sự, còn thành khách quen của quán.

“Di Thiên, cho tôi một ly.” Một vị khách ở trước quầy bar ngồi xuống, thực tùy tiện nói.

“Được, lập tức đến ngay.” Phương Di Thiên đang cùng nói chuyện phiếm với một vị khách khác liền nói lời xin lỗi rồi trở lại làm công việc của mình.

Cô lấy ra một chiếc ly thủy tinh, thả hai viên đá lạnh vào trong ly.

Đổ thêm vài loại rượu để pha chế, động tác liền mạch lưu loát vô cùng xinh đẹp.

“Mỗi lần xem Di Thiên pha chế rượu chính là một loại hưởng thụ.” Một vị khách thờ dài.

“Đúng vậy đúng vậy! Cuối tuần tới nơi này uống một ly rượu cô pha chế, bao nhiêu mệt nhọc đều giảm bớt không ít.” Một vị khách khác ngồi bên cạnh phụ họa theo.

“Nói đúng là.....” Trước quầy bar, hai vị khách lạ không ngừng tán gẫu “Thật không hiểu người nào may mắn có thể được cô yêu thương đây.”

Nếu cô kết hôn, chỉ sợ trong quán sẽ có hơn phân nửa đàn ông vì vậy mà tan nát cõi lòng.

“Ha ha! tôi không nghĩ lại nhiều như vậy.” Đối phương cười khỏ, “Đúng rồi, còn chưa tự giới thiệu, tôi là Peter.”

“Xin chào, tôi họ Trần, anh có thể gọi tôi là David.”

“Peter, David, các anh đã từng yêu chưa?” Phương Di Thiên mỉm cười đem một ly rượu Hawaii màu lam đặt ở trước mặt Peter.

Cô còn có một ưu điểm là đã gặp qua người nào là không quên được, phạm là đã tới quán rượu của cô một lần, lần sau gặp lại cô liền có thể gọi được đầy đủ tên của đối phương.

Điểm ấy cũng chính là nguyên nhân quan trọng nhất giúp cô có thể thành công trong việc phục vụ lòng khách.

“Vừa nhận thức.” David cười nói.

“Hóa ra là như vậy a!”, cô trừng mắt nhìn hấn, “David, anh chờ một chút, đồ uống của anh lập tức sẽ đến.”

“Không vội không vội, cô cứ từ từ.” David khoát tay.

Phương Di Thiên hướng hai người cười cười, rồi trở lại phía sau quầy bar.

Đây là quán rượu của cô, công việc của cô, cô thích cuộc sống như vậy.

Đem mấy chén rượu đã pha chế đưa đến trước mặt mấy vị khách xong, cô lại tiếp tục tiếp đón những vị khách khác.

Dáng hình yếu điệu xinh đẹp xuyên qua đám đông, mặc kệ đi đến chỗ người nào, đều có thể làm cho không khí nơi đó thật thoải mái khoái trá.

Cô là người khiến cho người ta không thể không thích.

Lúc này, cô lại cùng trò chuyện với vị khách đang ngồi ở góc.

“Di Thiên, cô đến tốt cùng tới khi nào thì mới đồng ý để tôi theo đuổi cô?” Một vị khách nửa đùa nửa thật hỏi.

Phương Di Thiên thờ dài “Jacky, anh cũng biết tôi thực sự rất yêu công việc này, anh có thể chịu được bạn gái hoặc vợ của mình giống tôi bây giờ hay sao?”

Có hảo cảm với cô là một chuyện, thích cô lại là chuyện khác, không ai lại hy vọng vợ của mình nửa đêm còn ở quán rượu nói chuyện phiếm cùng những người đàn ông khác a! Điều này thật phức tạp.

“Cô không thể thay đổi một chút sao?”

Phương Di Thiên uống một ngụm rượu, cười khanh khách không đáp hỏi lại: “Anh thấy thế nào?”

“Ha ha! Cũng phải, nếu cô vì đàn ông mà thay đổi, sẽ không còn là Phương Di Thiên.” Đối phương lơ đãng cười ha ha.

Dù sao sớm biết rằng nhất định sẽ bị cự tuyệt, hấn cũng chỉ có thể coi như đang nói giỡn.

Phương Di Thiên mỉm cười, “Tôi cũng muốn vì một người mà đóng cửa nơi này, chỉ sợ lúc đó sẽ có rất nhiều người phản đối a?”

“Đó là nhất định a!” Thói quen cuối tuần đều đến đây uống hai chén rượu, nếu Di Thiên thật sự đóng cửa “Hồng”, chắc chắn sẽ làm mọi người thương tâm đến chết.

Phương Di Thiên lại cùng hấn nói chuyện hàn huyên thêm lúc nữa mới rời đi, đi đến những bàn khác.

Cứ như vậy, công việc giống như bình thường đều rất thuận lợi.

Đã gần ba giờ sáng, tấm biển trước cửa quán rượu được chuyển từ “Mở cửa” sang “Đóng cửa”, cô mỉm cười tiễn vị khách cuối cùng ra về, khuôn mặt xinh đẹp mới hơi hơi lộ ra mệt mỏi.

Cùng khách nói chuyện phiếm cả đêm, lại phải đi lại chung quanh quán bằng đôi giày cao gót, thật sự đủ mệt chết người a.

Cô ngồi ở chiếc ghế cao chỗ quầy bar, nhẹ nhàng day day mắt cá chân đang đau.

“Chủ quán, đây là thực đơn mới của tháng sau, cô xem có gì cần phải sửa chữa không?” Đầu bếp Tiểu Tổng cầm thực đơn mới vừa nghĩ ra hướng phía Di Thiên đi tới.

Tiểu Tổng quả là đầu bếp trời ban, “Hồng” có thể làm ăn tốt như vậy, đều là nhờ hấn đề nghị nghiên cứu ra các công thức pha chế rượu và các loại thức ăn mới, lúc trước cô phải rất vất vả mới mời được hấn về đây làm việc.

“Tôi hiện tại đang mệt muốn chết.” Cô miễn cưỡng cười, “Bây giờ anh cứ về nghỉ ngơi đi! Tôi ngày mai sẽ xem, nếu có ý kiến gì sẽ nhanh chóng thông báo lại với anh sau”

“Chủ quán, cô làm việc thật liều mạng a? Một tháng có 2 ngày nghỉ, chúng tôi tốt xấu đều được nghỉ luân phiên, cô lại mỗi ngày đều đến cửa hàng, cô như vậy thực như muốn phá hỏng thân xác của mình a.”

Cô cũng mới hơn hai mươi tuổi, mỗi ngày đều thức đêm trông coi quán rượu, sức khỏe không bị suy sụp mới là lạ.

“Cám ơn anh đã quan tâm.” Phương Di Thiên có chút bất đắc dĩ nói: “Bất quá quán rượu này là tâm huyết của tôi, vì không tìm được người thích hợp thay tôi trông coi nên cũng chỉ có thể tạm thời như vậy.”

“Tôi về nhà trước, cô cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi!” Tiểu Tổng lắc đầu, biết lời khuyên của mình vô tác dụng với cô – người dù kém hấn 10 tuổi nhưng lại là cô gái với tính cách quật cường.

“Ngủ ngon.” Nhìn theo hấn rời đi, lúc sau cô mới từ từ đứng lên.

Ai! Nếu có thể, kỳ thật cô cũng không muốn phải mệt mỏi như vậy. Cô ở trong lòng yên lặng suy nghĩ.

Nhưng cô không muốn những người luôn nghĩ rằng cô sẽ không thành công xem thường cô.

Nhìn thời gian, đã gần bốn giờ sáng, cô cầm lấy chìa khóa chuẩn bị khóa cửa để về nhà.

Cô đang đi tới cửa, đang muốn khóa cửa lại, cửa đột nhiên bị một người đứng ở ngoài đẩy ra, làm cô giật mình.

“Ách! Quân Á, anh đến từ khi nào thế?” Phát giác người phía sau là ai, cô có chút ngoài ý muốn hỏi.

“Anh thấy em vẫn chưa về nhà.” Người đàn ông đứng ở cạnh cửa nhú mày nhìn cô.

Hấn là anh hàng xóm của cô, hai người đã quen biết nhau gần hai mươi rồi.

Nhìn thấy hấn đi đến, gặp lại gương mặt vô cùng quen thuộc, lòng của cô lại gọn sóng.

Không biết bắt đầu từ khi nào, hấn đã bước vào trái tim cô, không bao giờ còn là anh bạn hàng xóm nữa, mà là người khiến cô động lòng yêu thương. Cô cố gắng thu hồi tâm tư đã bay tận chín tầng mây, nhọt nhọt cười, “Quán rượu này của em vẫn buôn bán đến quá đêm mới nghỉ, bây giờ trở về cũng không có gì là lạ cả.”

Triệu Quân Á chăm chú nhìn cô một hồi lâu mới lên tiếng “Tại sao em luôn làm người khác không yên lòng như vậy? Em làm việc không ngơi nghỉ như vậy thật muốn dày vò bản thân mình ốm chết.”

“Đây là công việc của em.” Cô đi tới bên ngoài, xoay người khóa cửa.

“Rõ ràng có tiền đồ tốt, vì sao cứ phải làm công việc như thế này?” Hấn vừa thay cô hạ cánh cửa sắt, vừa hỏi.

Cô nha! Rõ ràng là sinh viên tốt nghiệp đại học danh giá, bố lại là ông chủ lớn của một công ty tư nhân, vậy mà sau khi tốt nghiệp lại đi mở quán rượu, dùng tiền của chính mình khi còn là sinh viên đi làm thêm dành dụm được.

“Mở quán rượu thì có gì không tốt? Trước kia anh chẳng phải cũng tự mình mở một quán rượu đó sao?” Cô liếc mắt nhìn hấn một cái. Hơn nữa chủ quán rượu cũng hấp dẫn rất nhiều người đến theo đuổi.

“Nhưng đó là hai chuyện khác nhau.” Sau khi đóng cửa sắt lại cẩn thận, hấn phui phui bụi bẩn trên tay, “Đến đây đi! Anh đưa em về nhà.”

“Không cần, em sẽ tự lái xe về.” Cô chỉ chiếc xe ô tô thể thao màu đỏ đang đỗ ở đầu đường.

Cô dù tốt xấu cũng kiếm được chút tiền, tuy rằng không bằng hần làm bác sĩ kiếm được, nhưng cũng có xe riêng của mình “Như vậy sao được? Đã trễ thế này, anh lo lắng em trở về một mình.” Hần lập tức nhăn mi lại, không chút nghĩ ngợi nói: “Vẫn nên để anh đưa em đi! Ngày mai em tự mình bắt taxi đến.”

Chính là, từ trước đến giờ cô vẫn như vậy trở về nhà! Hơn nữa sau này cũng không có khả năng sẽ thay đổi.

Cô sáng giọng: “Anh cho rằng mỗi ngày đều có thể đến đón em được sao?”

Hần nghe xong liền dừng cước bộ “Cũng không phải không được.”

Lòng của cô vui mừng nhảy nhót “Đừng, đừng nói giỡn, anh là bác sĩ, mỗi ngày đều phải nửa đêm tới đón em về nhà như vậy rất mệt mỏi không tốt cho sức khỏe.”

Cô không thể miễn man suy nghĩ, hần nói như vậy, chính là bởi vì đem cô làm em gái yêu thương mà thôi, trừ điều đó ra, không có ý tứ gì khác. Cô không ngừng tự nhắc nhở chính mình.

“Vậy em cũng đừng luôn về nhà muộn như vậy.” Hần nắm tay cô hướng xe của chính mình đi đến, “Em mỗi ngày lúc này mới về nhà thật sự rất nguy hiểm.”

Cô vụng trộm dò xét, liếc nhìn hần một cái.

Quen biết hần hai mươi năm, trong ấn tượng của cô, hần luôn đối với cô dịu dàng như vậy, nhưng người mà hần yêu vĩnh viễn không phải cô.

Cô chính là em gái. “Mở một quán rượu có người nào lại không phải như vậy?” Cô vỗ vỗ trán, để che dấu suy nghĩ lung tung trong lòng.

Thật sự là buồn cười, cô luôn luôn tự nhiên cùng hào phóng, nhưng khi đụng tới tình cảm nam nữ lại trở thành người nhát gan, thương yêu hần nhiều như vậy năm, mà vẫn không có dũng khí nói ra lòng mình.

“Đừng làm nữa! Em nên trở về công ty của bác Phuong, hoặc là đi ra ngoài tìm công việc khác cũng tốt, chỉ cần có thể nghỉ ngơi bình thường, không cần phải mệt như vậy, anh cũng không còn phải lo lắng em về nhà có thể gặp nguy hiểm gì hay không.” Hần không biết đã khuyên cô bao nhiêu lần, nhưng mà cô trước giờ luôn nghe lời của hần, không biết vì sao đối với chuyện này lại nửa điểm cũng không chịu nhượng bộ.

Quả nhiên, cô không chút nghĩ ngợi cự tuyệt “Không được, em thích công việc này”

“Anh thật sự không nghĩ ra, em tại sao lại mở quán rượu như thế này?”

Mặc cho ai khuyên bảo cũng không nghe, lại còn không ngừng cố gắng kinh doanh.

“Đây là ước mơ của em.” Khóe môi cô khẽ nhếch, lộ ra nụ cười tự giễu.

Hần liệu có bao giờ biết được, sở dĩ cô mở quán rượu này, kỳ thật là vì hần, nếu không phải từ trước đến giờ hần luôn thích cùng bạn hữu đến quán rượu tụ tập, cô căn bản sẽ không mở quán này.

Vì mở quán rượu này, cô không để ý đến sự phản đối của mọi người trong gia đình, đi học đại học liền bắt đầu làm thêm, lại còn buôn bán nên cũng kiếm được không ít tiền.

Sau đó, cô liền lấy tiền mình kiếm được mở “Hồng”, mặc kệ người khác coi thường, cô quyết định kinh doanh quán thật phát đạt.

Đó là bao nhiêu vất vả cùng tâm huyết của cô chứ không phải nói chơi.

Nhưng cô không hề để ý, chỉ cần có thể gần hần thêm một chút, vất vả như vậy cũng chẳng là gì.

“Thôi, anh cũng không khuyên em nữa, miễn cho em lại chê anh phiền phức.” Trong giọng nói của hần tràn ngập dung túng “Hơn nữa.” Hần quay đầu nhìn quán rượu “Quán “Hồng” này của em thật sự kinh doanh cũng rất tốt, nếu không phải công việc bận rộn, có lẽ anh cũng sẽ mỗi ngày đều đến đây không chừng.”

Hần nói mang theo tiếc hận, đi đến mở cửa xe của mình cho cô.

“Em nhận lời khen tặng của anh.” Cô cười với hần, ngồi vào vị trí bên cạnh hần.

Cho dù là khách sáo cũng tốt, ít nhất hần đã đáp lại sự cố gắng của cô.

“Em bây giờ vẫn ở bên ngoài một mình sao?” Từ một năm trước sau khi cô quyết định mở quán rượu, liền chuyển ra ngoài ở một mình.

“Vâng! Tuy rằng “Hồng” hiện giờ làm ăn rất tốt, nhưng ba mẹ em vẫn không chấp nhận.” Ba mẹ cô đều là xuất thân nông dân, cố gắng học tập để thi vào đại học, cho dù như thế nào cũng hơn người khác rất nhiều, mà bây giờ cũng khá thành công.

Bọn họ vẫn cho rằng quán rượu là nơi rất phức tạp, chính vì vậy không thể chấp nhận con gái tài giỏi của mình kinh doanh quán rượu.

“Đó là đương nhiên, nếu con gái anh cũng mở quán rượu, anh nhất định cũng sẽ phản đối. Những cái khác không nói, chỉ cần việc nó giống em làm việc không ngơi nghỉ, anh khẳng định đau lòng muốn chết.” Hân cười nói.

Em ư? Anh sẽ đau lòng vì em sao? Cô yên lặng suy nghĩ, không có dũng khí để nói ra những lời này.

Cô nhắm mắt lại, cả người ngã ra sau, thoải mái dựa vào ghế xe.

Vị trí cô đang ngồi đây, đã nhiều năm như vậy, hân thật giống anh trai luôn quan tâm chăm sóc cô.

Nhưng... Cũng chỉ là như thế này.

Trong mắt hân, cô là cô gái bên cạnh nhà hân, hân luôn coi cô như em gái, che chở yêu thương hết mực.

Hân rất đẹp trai, tính tình lại tốt, học tại trường đại học Y, hân lại là học trưởng, bên cạnh hân sẽ không thiếu những cô gái xinh đẹp giỏi giang.

Hân cũng có mấy người bạn nữ khác, hoàn cảnh gia đình như thế nào cũng đều có bằng cấp tốt nhất, cô đối với hân mà nói chính là em gái.

Chỗ ngồi bên cạnh người lái xe, ngoài cô ra, cũng không có mấy cô gái khác được ngồi.

“Suy nghĩ cái gì?” Chú ý tới cô đột nhiên im lặng, Triệu Quân Á quay đầu hỏi.

Cô liếc mắt nhìn hân một cái, “Anh xem ra còn rất rảnh rỗi mà đi quán em? Bạn gái anh đâu?”

“Em nói Á Ân? Giờ này chắc hân cô ấy đang nghỉ ngơi ở nhà.” Hân cười nói. “Nếu em có thể giống cô ấy nhu thuận hơn một chút, anh liền cảm ơn trời đất.”

Giang Á Ân là bạn gái hiện tại của hân, là sinh viên khóa dưới, cùng khoa ở trường đại học của hân, đồng thời cũng là hậu bối của Phương Di Thiên ở trường trung học.

“Nếu em có bạn trai giống như anh, nếu anh ấy nói không thích em mở quán rượu, em cũng nguyện ý vì anh ấy mà từ bỏ.” Cô nhẹ nhàng nói.

Nếu hân là bạn trai của cô..... Cô hân là sẽ nguyện ý vì hân làm bất cứ chuyện gì.

“Đưa ngọc, lấy điều kiện của em, còn sợ tìm không thấy người đàn ông tốt?” Nói đến đây, hân đứng lên, miệng không ngừng lái nhai “Nếu không em thử yêu vài người xem, chắc chắn bạn trai của em cũng sẽ suốt ngày dính lấy em, còn nói những lời ngon ngọt dụ dỗ...”

“Bọn họ cùng anh còn kém xa, làm sao được tính là người đàn ông tốt?” Cô chu miệng, nũng nịu – bộ dáng mà cô chỉ lộ ra ở trước mặt hân.

“Hóa ra anh ở trong lòng em được đánh giá cao như vậy sao?” Hân thấy cô thật trẻ con, cười hỏi lại.

Phương Di Thiên cắn răng không nói.

Đâu chỉ cao? Cô là đã đem lòng yêu hân a! Yêu đến mức tâm tình rối loạn.

Tình cảm mà cô dành cho hân, không thể dễ dàng nói ra được, cô quay đầu nhìn cảnh phố xá phía ngoài cửa xe đang lùi dần về sau, không để cho hân nhìn ra cảm xúc trong lòng của cô.

Từng cơn gió lạnh thổi tới, mang theo hương vị trên cơ thể hân, hai người rõ ràng đang gần nhau như vậy, sao tâm lại thực xa vời.

Kỳ thật cô cũng không biết, chính mình còn có thể chịu được bao lâu nữa? Còn có thể làm “em gái” của hân đến bao giờ? Lặng lẽ nhìn hân lái xe trên con đường vắng, ánh sáng nhạt đang lên ở phía chân trời, một ngày mới sắp bắt đầu, bình thường vào lúc này cô đang nghỉ ngơi ở nhà....

“Di Thiên, đã đến nhà của em rồi!” Không biết xe đã dừng lại từ khi nào, Triệu Quân Á buồn cười nhìn cô lâm vào trầm tư mà trở nên thật hồn nhiên.

“A?” Phương Di Thiên đột nhiên hoàn hồn, lúc này mới phát hiện hóa ra xe đã đến trước cửa nhà mình “Đã đến rồi...” Cô vội vàng cầm lấy túi xách, mở cửa xe, chuẩn bị bước xuống.

“Di Thiên.” Hân gọi cô.

“Làm sao vậy?”

“Em chỉ có một mình, cần phải tự chăm sóc bản thân cho tốt, chú ý an toàn, làm việc cẩn thận một chút, biết không?” Hân dặn dò.

“Anh còn coi em là trẻ con sao?” Cô liếc nhìn hân, mở cửa xuống xe.

“Anh là lo lắng cho em”

“Anh đi lo lắng cho Ái Ân của anh đi!” Cô khoát tay, “Đúng rồi, nếu rảnh rồi thì có thể đến quán của em.”

Cô còn chưa nói xong lời, chân không cẩn thận bước hụt, lao đảo ngã ở trên đường nhựa.

“Di Thiên!”

Hắn vội vàng mở cửa xe chạy xuống “Em cảm thấy thế nào?”

“Đau.”

Mất cá chân thật đau, cô biết mình đã bị trật chân rồi.

Cô quả thực quá xui xẻo, đã phải đi đứng cả đêm bằng đôi giày cao gót, vừa nghỉ ngơi trong chốc lát sau đó lại đứng lên quá nhanh, bước đi không cẩn thận liền ngã bị thương.

“Anh xem nào.” Hắn trầm giọng nói, ngồi xuống bên cạnh cô.

“Không, không cần xem!”

Cô đem chân giấu đi, “Chỉ là không đứng vững thôi mà.”

“Để anh xem một chút.” Hắn lo lắng.

“Em thật sự không có việc gì.” Cô lập tức đứng lên, còn dạo quanh một vòng cho hắn xem, “Xem này, em không phải rất tốt sao? Vừa rồi chỉ là thất thần một chút.”

“Xác định? Có muốn đến bệnh viện không?” Hắn vẫn còn lo lắng.

“Không cần.” Cô dùng sức lắc lắc đầu.

“Vậy được rồi!” Thấy cô kiên trì, hắn cũng không nói cái gì nữa “Anh đi về trước, phòng khám phải mở cửa vào lúc chín giờ sáng, anh muốn trở về xem xét một chút.”

“Anh mau đi đi!” Cô gánh vác không nổi sự quan tâm của hắn.

“Em nếu có gì không thoải mái, nhớ rõ phải đến gặp bác sĩ.”

“Được.” Cô giục hắn “Anh mau trở về đi.”

“Anh đi đây.” Hắn vẫy tay tạm biệt cô, mới trở lại trên xe, lái xe rời đi.

Cô kinh ngạc theo hướng hắn đi, qua một hồi lâu mới hoàn hồn.

Hắn đi rồi. Tuy rằng là cô vội vã đuổi hắn đi, nhưng mà thật sâu trong đáy lòng lại vẫn như cũ cảm thấy mất mát khi hắn rời đi.

Cô muốn được hắn quan tâm, lại sợ hãi nếu hắn quan tâm quá nhiều sẽ làm cho cô chìm đắm càng sâu.

Phương Di Thiên cúi đầu nhìn mất cá chân sưng đỏ thật đáng sợ của mình, khẽ thở dài, xoay người từng bước từng bước đi đến cửa nhà.

Bệnh viện bây giờ còn chưa mở cửa, hơn nữa. Cô cũng thật sự mệt mỏi.

Chờ tỉnh ngủ rồi nói sau! Đến lúc đó sẽ quyết định có nên đi gặp bác sĩ hay không.

Bạn đang đọc truyện *Báo Thù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Bây giờ tối là thời gian “Hồng” mở cửa trở lại. Phương Di Thiên vẫn như bình thường đi vào quán, nhưng mà dáng vẻ của cô lại dọa mọi người nhảy

dừng

“Chủ... chủ quán, cô làm sao vậy?” Người phục vụ bàn cứng họng, lớn tiếng hỏi.

Chủ quán của bọn họ luôn luôn xinh đẹp hào phóng, hôm nay cư nhiên chống nạng đến “Chân bị thương.” Cô chỉ cái chân trái đang được băng bó bằng vải trắng của mình, nhẹ nhàng băng quơ nói.

Chân cô bị thương không nhẹ, sau khi tỉnh dậy, phát hiện chân so với trước kia sưng lên gấp mấy lần, bắt đắ dĩ, đành phải đến bệnh viện một chuyến.

Không nghĩ tới kết quả chụp X quang, phát hiện cô đã bị rạn xương, tuy rằng rất nhỏ, vị bác sĩ già lại bắt cô phải băng bó.

“Có nặng lắm không a?” Băng bó lớn như vậy, chắc hẳn là rất đau đi.

“Không sao” Phuong Di Thiên cúi đầu nhìn chân của mình, chưa nói bác sĩ dặn rằng cô mấy ngày nay trăm ngàn không được phép chạy loạn lung tung, tốt nhất nên ngoan ngoãn ở nhà, chỗ nào cũng đừng đi.

Nhưng làm sao có khả năng không đến quán rượu? Công việc buôn bán cô không thể bỏ.

“Tôi thấy chủ quán, cô mấy ngày tới ngồi một chỗ là tốt rồi, công việc phục vụ bàn cho khách cứ giao cho chúng tôi đi!” Bình thường cô luôn thích làm rất nhiều công việc, nên bọn họ không có nhiều việc phải làm lắm, tất nhiên cũng nên có lương tâm một chút.

“Ừ! Hôm nay phải làm phiền mọi người.” Nhìn bộ dạng của hấn chắc cũng không làm được gì nhiều, Phuong Di Thiên gật gật đầu, chọn một góc ngồi xuống.

Bởi vì chân bị thương, cô hôm nay không đi chung quanh cùng mọi người nói chuyện phiếm, may mà khách cũng thông cảm cho cô, đến hỏi thăm cô vài câu rồi trở về chỗ ngồi của mình, để cô có thể nghỉ ngơi.

“Tiểu Tống, tôi đã xem qua thực đơn mới rồi, có một số chỗ cần anh sửa lại một chút.” Thừa dịp trong quán không có nhiều người lắm, cô gọi đầu bếp đến thảo luận về chuyện thực đơn mới.

“Chủ quán cảm thấy có chỗ nào cần phải sửa sao?” Tiểu Tống hỏi.

“Đại khái mà nói cũng không tệ lắm, hiện tại đã gần đến mùa hè, một ít đồ ăn nhiều mỡ có lẽ mọi người sẽ không thích, tôi thấy món tạc khời tư nên đổi thành loại lạnh, thêm một vài món rau các loại cũng rất tốt.....” Cô cũng chỉ ra một vài ưu điểm của thực đơn mới, mới lại nói tiếp: “Tôi nhớ không nhầm thì trước đây, món tạc đậu hũ, tuy rằng du tạc gì đó, nhưng bình thường cũng có nhiều khách gọi món đó, vì vậy tôi nghĩ nên giữ lại.” (híc híc, mấy cái món ăn này nghe lạ hoắc, ta chẳng hiểu nên để yên thế a...)

“ok, không thành vấn đề.” Tiểu Tống gật đầu đồng ý.

“Còn có.....” Cô chớp mi “Tôi có nói rằng món hương tiên nộn dương nhất định phải giữ lại cơ mà? Vì sao hiện giờ ở đây lại không có?”

Tiểu Tống khó xử nhìn cô “Chủ quán..... Món này cũng không bán được nhiều lắm! Bình thường khách tới nơi này, cũng không thực sự thích món này khi uống cùng rượu.”

“Tôi biết, nhưng tôi vẫn muốn có món đó trong thực đơn, hơn nữa tôi hy vọng là thi thoảng khách có thể dùng, mọi người có thể lập tức chế biến được.” Về điểm này, cô phi thường chấp nhất.

“Được rồi!” Dù sao cô là chủ quán cũng không để ý chút tiền ấy, hấn làm công ăn lương cũng không nên quản nhiều như vậy.

Tiểu Tống sau khi đã bàn bạc xong về thực đơn mới, liền trở lại phòng bếp.

Phuong Di Thiên lẳng lặng ngồi, nhìn quán rượu mà mình đã hao tổn rất nhiều tâm huyết mở ra, chung quanh ở mấy bàn, khách hàng đang ngồi trên ghế sofa thoải mái khoái trá trò chuyện, tiếng hát của nữ ca sĩ âm vang truyền khắp không gian đến tai mọi người, cô phát hiện mình như hòa vào không khí nơi đây.

Đây là lần đầu tiên cô yên lặng quan sát toàn bộ quán rượu của mình, nhàn nhã đánh giá hoạt động của mọi người trong quán.

Tuy rằng nguyên nhân ban đầu mở quán rượu của cô không phải là mình thực sự thích như vậy, nhưng hiện tại cô thực sự cảm thấy thích quán rượu này, cô có cảm giác tìm được một thứ thật sự thuộc về mình.

Đột nhiên trong không gian vang lên giọng nói trầm thấp của một người đàn ông kéo hồn cô trở lại..

“Di Thiên.....”

Tất nhiên cô không kịp che giấu, cô biết Quân Á đã nhìn thấy cái nạng của cô, cô có chút chột dạ nhẹ giọng nói: “Quân Á, anh đến đây sao?”

Hắn trừng mắt nhìn chân của cô “Em bị thương như thế này còn nói không có việc gì?”

“Khi đó em không biết nó lại nghiêm trọng như vậy!” Cô vội vàng nói: “Sao hôm nay anh lại rảnh rỗi mà đến đây? Phòng khám của anh không phải luôn mở cửa đến chín giờ tối sao?”

Hiện tại mới có tám giờ a... “Phòng khám cũng không phải chỉ có mình anh là bác sĩ. Đừng nói sang chuyện khác, chân của em thế nào rồi?”

“Cũng không có gì! Bác sĩ chỉ nói mấy ngày này cần nghỉ ngơi nhiều một chút” Biết không thể lừa được hắn, cô đành nói thật.

“Vậy mà em còn chạy đến quán? Sợ chân bị thương chưa đủ nghiêm trọng sao?” Hắn chỉ cái chân đang băng bó của cô.

“Em lo lắng công việc trong quán!” Mở quán này đã một năm, cô chưa ngày nào không đến quán, “Ngồi đi! Hôm nay em mời anh”

“Hào phóng như vậy?” Hắn cầm lấy thực đơn, lật qua lật lại xem xét “Thật tốt, ở đây có món hương tiên nộn dương, vậy cho anh một suất nhé. Ừm. Còn có một phần khôi tư. Về phần rượu, thôi. Em là chủ quán, anh tin tưởng sự lựa chọn của em.”

Phương Di Thiên mỉm cười, đưa cho bồi bàn thực đơn cô chọn giúp hắn “Anh cùng Á Ân không phải mới yêu nhau sao, tại sao tan ca sớm không đi cùng cô ấy mà lại đến đây?”

“Có phải em lại muốn đuổi anh đi?” Hắn liếc mắt nhìn cô dò xét một cái, “Bởi vì anh thấy em mở quán này cũng được một thời gian rồi, anh lại mới chỉ đến vài lần, cho nên mới đến xem xem, ai biết em là chủ quán lại không chào đón anh.”

“Nào có không chào đón anh? Chỉ là em có chút ngoài ý muốn.” Nếu thật sự không chào đón hắn, cô cũng không cần kiên trì giữ lại món ăn đó trong thực đơn. Quên đi, hắn sẽ không biết.

“Em thực sự kinh doanh rất tốt” Hắn nhìn chung quanh bốn phía, “Nhìn ra được em rất dụng tâm kinh doanh.”

“Em vẫn rất dụng tâm!” Cô thì thào nói: “Chính là anh lúc trước rất ít đến, cho nên không thấy thôi.”

Dường như hắn vẫn không nhìn thấu lòng cô.

“Về điểm ấy, anh thấy em bị thương nhưng vẫn tới đây là có thể thấy được.” Hắn bắt đầu đi, lo lắng nói.

“Được rồi! Đừng nữa cần nhằn em nữa, anh cũng biết em vẫn luôn như vậy mà.” Mặt cô đã có chút đỏ lên.

“Chính là biết rõ nên anh mới lo lắng!”

Khi cô đang định trả lời hắn, thì có một âm thanh vang lên làm gián đoạn cuộc nói chuyện của hai người.

“Di Thiên, tôi nghe nói cô bị thương, cô có khỏe không?”

“Hi! Peter.” Cô mỉm cười chào người mới đến “Không có gì đâu! Chỉ bị thương nhẹ thôi.”

Cô cố ý thật thoải mái nói, không nghĩ lại làm cho mọi người cảm thấy kinh hoàng.

“Cái gì mà chỉ bị thương nhẹ thôi? Quả thực nên bắt em phải về nhà tĩnh dưỡng thật tốt” Triệu Quân Á nhíu mày nói.

“Di Thiên, cô cũng thật là, nếu người cảm thấy không thoải mái, như vậy nghỉ ngơi một ngày đi! Còn cố gắng chống đỡ như vậy làm gì?” Peter lập tức nói.

“Ok ok, tôi biết sai lầm rồi, hai người có thể đừng nói nữa được không?” Cô gơ hai tay lên làm động tác đầu hàng.

“Đúng rồi, Di Thiên, vị tiên sinh này là?” Peter âm thầm đánh giá người đàn ông đang ngồi bên cạnh cô “Tôi hình như chưa hề gặp.”

Phương Di Thiên cười mắt nhìn Triệu Quân Á một cái, “Anh ấy ý à! Không giống với mọi người, đây là thanh mai trúc mã, là bạn tốt lâu năm của tôi! Cho nên tôi đối đãi anh ấy có chút khác với bình thường.”

Tuy rằng cảm thấy vô cùng kinh ngạc khi cô nói như vậy, nhưng Peter vẫn là lễ phép cười cười, không đem kinh ngạc biểu hiện ra ngoài “Là thanh mai trúc mã của Di Thiên sao? Vị tiên sinh này thật đúng là may mắn, tôi cũng không quá rầy hai vị nữa, tôi đi trước đến chỗ bạn của tôi đây.”

“Lúc khác lại nói chuyện.” Phương Di Thiên cười nhìn theo Peter rời đi.

“Em có lẽ rất được hoan nghênh a.” Sau khi Peter đi rồi, Triệu Quân Á nhìn chung quanh nói. “Từ lúc anh đến cho tới giờ, không biết đã nhận được bao nhiêu ánh mắt hâm mộ cùng ghen tỵ.”

“Nếu có thể, em tình nguyện đem tình cảm của tất cả mọi người dành cho mình để đổi lấy trái tim của người em yêu.”

Cô cười khổ.

“Em có người trong lòng rồi sao?” Hắn nhìn cô “Tuy rằng anh không biết đó là ai, nhưng chắc hẳn cậu ấy rất hạnh phúc.”

“Hạnh phúc sao?” Cô thở dài, “Em cũng hy vọng như thế.”

Món hương tiên nộn dương đã rất nhanh được đưa đến, bởi vì khách đến đây đều không phải vì ăn bữa ăn chính, cũng không thích thức ăn quá phức tạp, bởi vậy thức ăn khi bày trên đĩa đều đã được cắt thành những khối nhỏ, vừa miếng ăn.

“Thử xem thế nào.” Cô đem thức ăn đặt trước mặt hắn.

“Hương vị không tồi.” Hắn uống một ngụm rồi nói “Xem ra anh nên thường xuyên đến đây hơn nữa.”

“Anh nói đấy nhé, không được nuốt lời.”

“Anh chỉ sợ đến lúc đó lại làm phiền em.” Hắn cười cười.

“Hay nói giỡn, có vị chủ quán nào lại ngại khách quý thường xuyên đến?” Nếu có thể, cô hi vọng có thể mỗi ngày nhìn thấy hắn.

“Hóa ra anh ở trong lòng em chỉ là khách hàng thôi nha!” Hắn làm dáng vẻ bị tổn thương, làm cho cô nhìn không được bật cười.

“Anh thật biết đùa đấy!” cô mỉm cười đồng thời cảm thấy trong lòng nhói đau.

Hắn như thế nào có thể chỉ là khách? Quán rượu này cô mở là vì hắn nha! Thực đơn, các loại rượu, thậm trí cả cách bày bố trang hoàng trong quán rượu, đều là những thứ hắn yêu thích nhất.

Quen biết hai mươi năm, cô biết rất rõ hắn thích những gì.

Cô cũng không kinh ngạc khi hắn thích nơi này.

Nhưng vào lúc này, di động của Triệu Quân Á vang lên, hắn nhìn tên người gọi trên màn hình, sau đó hạ thấp giọng trả lời di động “Uy! Làm sao vậy?”

Đối phương tựa hồ rất lo lắng nói gì đó, nói to đến mức Phuong Di Thiên ở bên cạnh cũng có thể nghe thấy được.

Hình như người gọi đến là đồng nghiệp của hắn.

Triệu Quân Á nghe xong suy nghĩ một hồi mới đáp lại “Vậy hiện tại mọi người định xử lý như thế nào? Muốn tôi trở về sao?”

Hắn phải về phòng khám? Phuong Di Thiên có chút mất mát.

Thời gian bọn họ ở chung luôn ngắn ngủi như vậy.

“Hào, tôi đã biết, bây giờ tôi trở lại ngay.” Hắn buông di động, quay đầu thật có lỗi nhìn cô “Di Thiên, anh.....”

“Anh mau trở lại phòng khám đi!” Cô không đợi hắn nói xong, lập tức nói.

“Thực ngại quá, vừa đến không bao lâu đã phải đi.”

“Quân Á, chúng ta quen biết lâu như vậy, anh còn khách sáo cái gì chứ!” Cô không hề tỏ vẻ thất vọng “Phòng khám của anh đang có chuyện quan trọng mà”

“Hôm sau anh sẽ lại đến.” Hắn cam đoan với cô.

Hôm sau sao? Cửa cô mắt sáng rực lên.

Hắn là người nói chuyện luôn luôn giữ lời, hắn đã hứa hôm sau nhất định sẽ trở lại, nếu đã đáp ứng cô rồi, liền nhất định sẽ đến.

“Anh đi trước đây, hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.” Cô theo trực giác đáp lại hắn.

Cho đến khi hắn đã rời khỏi tầm mắt của cô, cô mới đột nhiên nhớ tới ngày mai là ngày nghỉ hàng tháng của quán “Hồng”.

Cô ảo não chớp mi, suy nghĩ tìm cơ hội nói cho hắn biết, để hắn hôm sau khỏi phải đến mất công.

“Di Thiên!”

Đột nhiên từ phía sau có người vỗ vai của cô.

Cô giật mình, có chút kinh ngạc quay đầu lại.

Đứng ở phía sau cô, là một cô gái đáng yêu như búp bê.

Cô gái mặc bộ âu phục màu phấn vàng, da thịt phấn nộn, mái tóc dài mềm mại óng mượt, vẻ ngoài thật giống nữ sinh, hoàn toàn bất đồng với Di Thiên.

“Ái Ân? Sao em lại tới đây?” Hai người này cũng thật khéo chọn thời gian, một trước một sau tìm tới cô, thời gian đến cũng thật vừa vặn.

“Nghe nói chân của chị bị thương?” Giang Ái Ân thân thiết hỏi, ngồi xuống bên cạnh cô “Chị có khỏe không?”

“Ngoài việc không thể tự do đi ra ngoài thì cũng không có gì, là ai lớn như vậy miệng, đem chuyện này nói cho em?”

Phuong Di Thiên cười khổ.

“Em đi vào quán không thấy chị, liền hỏi bồi bàn, hần nói chân chị bị thương, đang ở trong này nghỉ ngơi.”

Giang Ái Ân ngọt ngào đáng yêu như trẻ nhỏ, cứ như vậy xuất hiện ở quán rượu, chỉ chốc lát sau liền hấp dẫn không ít đàn ông nhìn cô tò mò và ái mộ.

Phuong Di Thiên nhìn đồng hồ báo thức “Em khuya như vậy còn ở bên ngoài, Quân Á sẽ lo lắng cho em đấy!” cho dù trước mắt là “Tình địch” của cô, cô vẫn không thể chán ghét Ái Ân, nói: “Nói đến Quân Á, anh ấy cũng vừa mới rời đi thôi! Em vào không gặp anh ấy sao?”

“Thật vậy sao?” Đối với hành tung của bạn trai mình, Giang Ái Ân tựa hồ cũng không để ý lắm “Em không gặp, chắc là anh ấy đi trước rồi!” Phuong Di Thiên cảm thấy thái độ của Ái Ân thật kì quái, nhưng cũng không hỏi nhiều “Đúng rồi, anh trai em không về nhà sao? Bằng không sao anh ấy lại để em đêm khuya thế này còn đi ra ngoài?” Anh trai của Giang Ái Ân quân em gái nổi tiếng nghiêm khắc, lẽ ra lúc này Giang Ái Ân không thể có cơ hội ở bên ngoài dạo chơi.

“Anh ấy sao?” Giống như nói đến từ cấm kỵ, sắc mặt Giang Ái Ân trở nên tái nhợt, “Cho dù em có cả đêm không về, cũng không liên quan đến anh ấy!” Giang Ái Ân luôn luôn là cô gái tốt bụng, Phuong Di Thiên rất ít khi nhìn thấy cô có bộ dạng như vậy.

“Làm sao vậy? Em và anh ấy cãi nhau hả?”

Giang Ái Ân mím môi nhất định không chịu nói.

Phuong Di Thiên thở dài, “Được, chị không hỏi nữa, em có muốn chị giúp em gọi điện thoại kêu Quân Á tới không? Nhưng phòng khám của anh ấy hình như có việc, vì vậy đã đi về trước để xử lý, chị cũng không biết anh ấy có thể đến không?”

“Kêu Quân Á đến? Để làm gì?” Giang Ái Ân kỳ quái nhìn cô.

“Em đúng là tâm tình không được tốt lắm mà, chị gọi Quân Á đến cùng em nói chuyện không tốt sao?”

Phuong Di Thiên mãnh liệt đè xuống cảm xúc trong lòng, miễn cưỡng nói.

“Không được, em muốn ở đây nói chuyện với chị!” Giang Ái Ân lắc đầu. “Em cùng học trưởng cũng không phải rất quen thuộc mức đấy.”

Phuong Di Thiên ngẩn ngơ, “Hai người không phải đang yêu nhau sao?”

Hai người bọn họ rõ ràng đối xử với nhau rất tốt, cũng đã thừa nhận tình cảm của mình trước mặt mọi người, tại sao lúc này nữ nhân vật chính còn nói cùng nam nhân vật chính “Không phải rất quen thuộc”

Giang Ái Ân quay đầu đi, rất là hoang mang “Chị và học trưởng chẳng phải là bạn tốt của nhau sao? Vì sao anh ấy không nói cho chị biết?”

“Cáo, nói cho chị biết?” Phuong Di Thiên cảm thấy máu như ngừng chảy “Anh ấy nên nói cho chị biết chuyện gì?”

Giang Ái Ân nhìn xung quanh, xác định không có ai nghe thấy hai người nói chuyện, sau đó mới thấp giọng nói: “Em và học trưởng cũng không phải thực sự yêu nhau! Chỉ là em muốn thoát khỏi sự quản giáo của anh trai, nên mới nhờ học trưởng đóng giả làm bạn trai của mình mà thôi.”

“Em..... nhờ Quân Á đóng giả làm bạn trai của mình?” Phuong Di Thiên trợn mắt “Hai người không phải..... Không phải thật sự yêu nhau?”

Chuyện này tại sao không có ai nói cho cô biết “Chị không biết sao?” Giang Ái Ân cảm thấy thật có lỗi le lưỡi “Thực xin lỗi! Em cứ nghĩ học trưởng đã nói với chị, dù sao hai người cũng là bạn tốt lâu năm!”

“Anh ấy chưa bao giờ nói cho chị biết.” Nghĩ đến buổi sáng khi cô ở trong xe vô tình hỏi về bạn gái Giang Ái Ân của hần, hần hoàn toàn không phản bác, Phuong Di Thiên không khỏi cảm thấy mê hoặc.

Vì sao hần không nói với cô, Giang Ái Ân không phải bạn gái của hần “Thực xin lỗi! Đã để chị hiểu lầm.” Giang Ái Ân xấu hổ cười cười “Học trưởng dù rất tốt, nhưng em nghĩ bọn em vĩnh viễn cũng không khả năng sẽ ở cùng nhau!”

“Em không yêu anh ấy?” Phuong Di Thiên không thể tưởng tượng được lại có người phụ nữ không yêu hần.

“Với em mà nói, anh ấy chính là anh trai nhà! Em thích anh ấy, nhưng vĩnh viễn cũng sẽ không yêu anh ấy.”

Giang Ái Ân thật tình nói.

“Em xác định. Quân Á cũng chỉ là đang diễn trò thôi sao?” Đối với hắn mà nói, Giang Ái Ân nhờ hắn diễn vở kịch này, vì sao hắn không nói cho cô tình hình thực tế “Đương nhiên rồi! Điều này chính là anh ấy đề nghị nha! Anh ấy biết em không thích bị anh trai quản nhiều như vậy, cho nên muốn em lấy anh ấy làm lá chắn.” Tuy rằng học trưởng còn dặn riêng cô đừng nói cho người khác biết chuyện này, nhưng Di Thiên không phải là “người khác”, cho nên coi như vẫn là chưa nói gì.

Nhưng ở trong mắt Phương Di Thiên, xem ra cũng là như thế.

Nói vậy Quân Á là thực sự thích Ái Ân đi! Đưa ra đề nghị như vậy với cô, có lẽ là muốn mượn cơ này làm cho Ái Ân yêu hắn.

Quân Á là người đàn ông tốt, rất dễ dàng làm cho phụ nữ yêu thương hắn, cũng không cần vì một người phụ nữ làm nhiều việc như vậy.

“Vì cái gì em không yêu anh ấy? Quân Á không sai nha!” Phương Di Thiên thốt lên.

“Em biết anh ấy rất tốt.” Giang Ái Ân sâu kín thở dài “Nếu có thể. Em cũng hy vọng người em thích là anh ấy.”

Hóa ra, Ái Ân trong lòng có khác người! Phương Di Thiên bừng tỉnh đại ngộ.

Như vậy cô có thể lý giải, giống như cô sau khi yêu thương Quân Á, liền không thể yêu thương thêm một người đàn ông nào khác.

“Em thích người khác sao? Vì sao không nhờ người đó làm bạn trai của em?” Kỳ thật cô chân chính muốn hỏi là, Ái Ân vì sao em lại lợi dụng Quân Á? Cô chẳng lẽ không hiểu được như vậy chỉ khiến hắn yêu cô càng sâu đậm sao?

“Bởi vì em không thể.” Giang Ái Ân cất giấu ưu thương thật sâu nơi đáy mắt, hạ mắt xuống “Người kia không phải người em có thể yêu.”

Phương Di Thiên tinh tế cảm nhận được sự chua xót trong lời nói của cô, không nghĩ rằng một tiểu công chúa muốn gì được nấy như Ái Ân cũng có tình yêu phức tạp như vậy.

“Di Thiên, vì sao con người ta lại không thể khống chế tình cảm của chính mình? Vì cái gì. em lại yêu người không nên yêu?” Giang Ái Ân nói nhỏ, lại không chờ mong Phương Di Thiên trả lời cô.

Nhìn Ái Ân nghi vấn, nói ra tình cảm phức tạp đã nhiều năm nay của mình, thấy Ái Ân đau thương không dứt, Di Thiên phát hiện cô hoàn toàn không có khả năng trả lời vấn đề này.

Nếu cô cũng có thể khống chế tình cảm của mình, không đi yêu thương người luôn coi mình là em gái – Quân Á, như vậy phải chăng cuộc sống của cô sẽ vui hơn. “Nếu có thể không yêu thương hắn, như vậy thật tốt biết bao?” Giang Ái Ân một hơi uống cạn ly rượu rồi đặt cái ly không xuống bàn.

Nếu có thể nói không yêu sẽ không yêu, các cô đều chịu dày vò khổ sở trong lòng, hai người là cùng chung tiếng lòng a.

Phương Di Thiên cầm cái bật lửa, thấp sáng một ngọn nến cuối cùng trên bàn.

Cô đứng thẳng thân mình nhìn ánh sáng hơi hơi lay động xung quanh, chỉnh vị trí cây nến cho thật hài lòng, sau đó mới đi đến phía cửa đang đóng hơi hé ra.

Mười ngọn nến nhỏ đang tỏa ánh sáng nhạt trong màn đêm, nguyên bản đã có chút mờ ảo hiện giờ thoát nhìn càng mang thêm mông lung.

Cô cầm lấy chiếc gương nhỏ, ngắm nhìn mình ở trong gương, xác định không có tỳ vết gì.

Cuối cùng mang lên đĩa ăn, cô lẳng lặng ngồi xuống chờ đợi người nào đó sắp đến.

Không biết qua bao lâu, bên ngoài vang lên tiếng cửa bị người ta mở ra.

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy người cô đã đợi cả đêm nay.

“Ngủ ngon.” Cô mỉm cười với hắn “Anh cuối cùng đã đến.”

“Đây là.” Triệu Quân Á kinh ngạc nhìn sự bài trí khác thường trong phòng, rất là ngoài ý muốn.

“Hôm nay không buồn bán sao?”

“Có đấy!” Cô cười nói “Vì một mình anh mà mở cửa.”

Khách hàng đều biết “Hồng” luôn nghỉ kinh doanh vào ngày cuối tuần thứ nhất và thứ hai hàng tháng, đêm nay chỉ có mình hắn đến đây.

“Hôm nay là ngày gì đặc biệt sao?” Hắn tò mò hỏi, ngồi vào vị trí đối diện cô.

“Cũng không có gì đặc biệt.” Cô từ một bên băng dùng lấy ra hồng rượu, rót rượu vào ly của hắn và của mình “Chính là thấy..... Chúng ta đã lâu không tâm sự với nhau rồi.”

Hắn ngẫm nghĩ, “Xác thực, cũng khá lâu rồi không cùng em ăn cơm nói chuyện phiếm.”

Từ khi cô mở quán rượu, hắn cũng đến bệnh viện làm việc, ở bên ngoài còn mở một phòng khám của mình, từ đó hai người đều bận bịu vô cùng, thời gian gặp nhau cũng ít đi rất nhiều.

Cô nâng ly rượu lên “cheers.”

“cheers.” Hắn cũng nâng ly rượu, sau đó uống một ngụm.

Không biết là bởi vì không gian mờ ảo, hay do đã uống vài ngụm rượu, hắn cảm thấy có chút lâng lâng.

“Hôm nay đồ ăn là em tự làm sao?” Hắn nhớ rõ đồ ăn trên bàn này đều là những món sở trường của cô, đồng thời cũng là những món hắn thích nhất.

“Đương nhiên.” Bọn họ ước hội, cô không muốn người ngoài đến quấy rầy, cho giúp đỡ cũng không được.

“Chân của em sao có thể đứng lâu như vậy?” Hắn cúi đầu nhìn, phát hiện chân trái của cô hiện tại chỉ được băng bó một tầng gạc mỏng mà thôi.

“Em mang một cái ghế cao ở quầy bar đến phòng bếp, ngồi nấu.” Cô cười cười.

Hắn nhìn quanh, phát hiện ở trước quầy bar quả nhiên thiếu một cái ghế, “Em cũng quá liều mạng đấy nhì?”

“Chỉ cần anh cảm thấy ngon miệng là được rồi.” Cô nhìn hắn, nhẹ giọng nói.

Hắn nhìn phía cô “Di Thiên, em hôm nay thật khác với mọi ngày.”

“Có sao?” Cô khoe môi khẽ nhếch, cúi đầu uống rượu.

“Ừm! Giống như.....” Hắn cẩn thận quan sát cô một hồi lâu nói “Trở nên đẹp hơn.”

Cô vốn được coi là mỹ nhân bại hoại, vẻ ngoài kiêu diễm khiến những người theo đuổi cô chưa bao giờ quá thiếu, nhưng hôm nay cô..... Thoạt nhìn đẹp hơn.

Có lẽ bởi không gian hiện tại, khuôn mặt xinh đẹp của cô càng thêm mấy phần quyến rũ.

Màu da của cô cũng không thực sự trắng, nhưng ở dưới ánh nến, lại có màu ngà voi bóng loáng đẹp mắt.

“Em tha thứ cho anh trước kia dám nói em không đủ xinh đẹp.” Cô nháy mắt mấy cái, rót thêm rượu cho hắn.

“Cám ơn của em khoan hồng độ lượng.” Hắn cười nói.

Thực xin lỗi, Quân Á. Cô âm thầm ở trong lòng nói lời sám hối với hắn.

Nhìn hắn đem chén rượu chậm rãi uống cạn, cô biết chính mình vừa làm ra chuyện gì, dù có chút sợ hãi, nhưng tuyệt không hối hận.

Chuyện của Ái Ân làm cô phát hiện ra, cô không thể cứ chờ đợi mãi như vậy được.

Nếu Ái Ân cùng Quân Á là thật tâm yêu nhau, như vậy cô nhất định sẽ thành tâm chúc phúc cho bọn họ.

Vấn đề là, Ái Ân cũng không yêu hắn, một khi đã như vậy, cô hạ quyết tâm, hắn nhất định phải là của cô.

Quân Á tốt như vậy, chỉ cần làm cho hắn hiểu lầm rằng hai người đã qua đêm cùng nhau, hắn nhất định sẽ chịu trách nhiệm cho dù hắn không yêu cô cũng không sao, trong cuộc sống sau này, cô sẽ cố gắng dùng mọi cách, nghĩ biện pháp làm cho hắn yêu thương cô.

Thấy hắn đã uống cạn ly rượu đã bỏ thuốc ngủ, cô khăn trương nắm chặt tay, thân thể hơi hơi phát run.

“Di Thiên.....” Rốt cục, hắn cuối cùng chống đỡ không nổi, tuy rằng cố gắng duy trì thanh tỉnh, nhưng lại lực bất tòng tâm.

“Làm sao vậy? Quân Á, anh có khỏe không?” Cô đứng dậy đi tới bên cạnh hắn, dịu dàng hỏi.

Hắn nhú mày nhìn cô “Anh cảm thấy hơi văng đầu a.....”

Cô đánh bạo đặt tay lên trán hắn: “Anh say rồi, Quân Á.”

“Uống..... Say?” Hắn có chút mê hoặc nhìn cô.

“Đừng vậy! Em đi anh đến phòng nhỏ nghỉ ngơi nhé?” Cô dùng sức nâng hẳn dậy.

Cô hiểu được, nếu hẳn biết chân tướng, nhất định sẽ thăm oán cô, nhưng cô cũng không muốn dùng đến biện pháp này, cô muốn quang minh chính đại yêu thương hẳn, cho hẳn hạnh phúc.

“Ừ!” Sức nặng của cả cơ thể hẳn dồn lên người cô, nhất thời, chân trái đang bị thương của cô phải dùng sức quá lớn nên kịch liệt đau đớn.

Vì đạt được mục đích, Phương Di Thiên cắn răng chịu đựng, từng bước đi hẳn tới phòng nghỉ.

Bạn đang đọc truyện *Báo Thù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Phương Di Thiên trừng mắt nhìn người đàn ông đang ở trên người cô, nói không sợ hãi chính là gạt người.

Nguyên bản cô chỉ tính cởi quần áo của cô và hẳn, để tạo hiện trường giống như cô và hẳn đã có quan hệ mật thiết, nhưng hiện tại trên người hẳn chỉ còn duy nhất một mảnh vải, cô cũng cả người chỉ còn quần áo trong, sự việc đã hoàn toàn vượt ngoài dự định ban đầu của cô.

Cô không mong muốn hẳn tự nhiên lại tỉnh dậy vào lúc này như vậy, là cô đã bỏ thuốc quá ít sao, tuy rằng vừa rồi hẳn có uống hết ly rượu, nhưng hẳn tỉnh dậy nằm ngoài dự kiến của cô.

“Anh, anh vì cái gì.”

“Còn tỉnh? Em là muốn hỏi cái này sao?” Triệu Quân Á tiếp được lời của cô.

Cô chỉ có thể trừng mắt nhìn hẳn.

“Chắc em không biết, từ khi còn rất nhỏ, anh đã bị đau nửa đầu, bình thường thuốc ngủ, thuốc giảm đau, đối với anh không hề có một chút tác dụng nào.” Hẳn nói, trong mắt hiện lên một tia lãnh khốc.

Cô thấy thực sự rất kinh hoàng, mình vì sao không biết chuyện này.

“Anh. sớm đã biết em hạ thuốc ngủ?” Như vậy tất cả những gì cô làm, hẳn đều đã biết, cô cảm thấy thật ảo não, chỉ muốn tìm một cái hố mà chui xuống.

“Anh thật sự không ngờ, Di Thiên.” Hẳn đang ở rất gần cô, từng lời nói đều mang theo hương thơm nồng đậm của rượu nho.

“Vì sao lại làm vậy?” Tay hẳn vỗ về khuôn mặt xinh đẹp của cô “Tại sao em lại hạ thuốc ngủ với anh?”

Vì cái gì hạ thuốc ngủ với hẳn? Còn có thể vì cái gì khác, đều là bởi cô yêu hẳn đến mức không thể tự thoát ra được, yêu đến tâm đều đau đớn rồi rầm, yêu đến mức cô nguyện dùng tất cả hạnh phúc của mình để đổi lấy hẳn. Cô nhìn hẳn, tưởng rằng mình không thể nói ra những lời này, nhưng mà cô lại nghe thấy giọng nói khàn khàn kích động của chính mình: “Bởi vì em yêu anh! Anh đến bây giờ vẫn không hiểu, đúng không? Những năm gần đây, anh có biết em ôm tâm trạng như thế nào khi nhìn hết người phụ nữ này đến người phụ nữ khác ở bên cạnh anh? Anh cũng không quen biết bọn họ lâu bằng em, thế nhưng em ở trong lòng của anh, lại vĩnh viễn chỉ là em gái.”

Âm thanh của cô tràn ngập mọi mặt tuyệt vọng, “Em mệt mỏi, Quân Á, nếu anh không yêu em, có thể đừng đối xử tốt với em nữa được không?”

Cô nói xong, nhắm hai mắt lại, thậm chí không dám nhìn về mặt của hẳn.

Quân Á dường như bị lời nói của cô dọa cho hoảng sợ? Hẳn như thế nào còn chưa lập tức đứng dậy rời khỏi người cô, từ nay về sau sẽ không gặp mặt, đoạn tuyệt quan hệ, cô cũng chấp nhận. Có lẽ ban đầu cô sẽ rất đau, nhưng cô là Phương Di Thiên luôn luôn kiên cường, cô tin tưởng cô sẽ quen thói Thế nhưng một hồi lâu sau, hẳn cũng chưa có phản ứng gì, thậm chí còn duy trì trạng thái mờ ám giữa hai người.

Cuối cùng cô nhịn không được tò mò mở mắt ra, lại ngoài ý muốn nhìn thấy ý cười thản nhiên trên mặt hẳn.

“Anh còn suy nghĩ, em định đến khi nào mới chịu nói thật lòng mình với anh.”

Đi? Vậy là có ý gì? Cô không khỏi ngây ngốc nhìn hẳn, thốt lên. “Anh. đều đã biết tất cả sao?”

Nghe vậy, đôi môi của hắn khẽ cong lên “Biết cái gì? Về chuyện em đã yêu anh từ rất lâu rồi sao?”

Hắn dĩ nhiên biết? Cô trở mặt kinh ngạc.

Na Na Na Na Na Na hắn vì sao, vì sao... Đôi môi nóng bỏng của hắn bất ngờ che phủ miệng cô, làm cô không thể tiếp tục tự hỏi.

Nụ hôn của hắn nóng bỏng như lửa, không hề kiêng nể gì xâm nhập vào miệng cô, đùa giỡn lưỡi cô, thiêu đốt linh hồn của cô.

Chưa từng nghĩ hai người lại có thể thân mật như vậy, ban đầu cô không biết phải làm sao, sau đó thì nóng bỏng đáp lại hắn, tay cô đặt ở trên người hắn, thừa nhận sự tiếp xúc của hắn.

Sau một hồi, hắn rút cục buông cô ra, cô chỉ có thể thở phì phò.

“Đưa ngực, yêu anh như vậy vì sao không nói ra?” Hắn hôn nhẹ vào vành tai cô, làm cho cô run rẩy một trận.

“Em, em không..... A.....” Tay hắn chậm rãi tiến đến giữa hai bắp đùi của cô, trên đùi nơi mẫn cảm nhất trên cơ thể cô khiến cô không ngừng run rẩy.

Hắn âu yếm da thịt non mềm trên đùi cô, cô có chút khản trương nhẹ nhàng cầm lấy cổ tay hắn, nhưng cũng không có ý định ngăn cản.

Cô thấy trong người đang trào dâng một cảm giác thật mới mẻ xa lạ, cảm giác chờ mong trong lòng càng thêm mãnh liệt.

“Quân Á.....” Cô nhỏ giọng gọi hắn.

“Àn? Nói đi! Tại sao không dám nói cho anh biết?” Hắn tiếp tục hỏi, tay kia thì đặt ở trước ngực của cô, nhẹ nhàng xoa nắn nơi mềm mại của cô sau lớp vải mỏng manh.

“Ách.....” Cô có chút ngoài ý muốn mấp máy môi định nói gì đó, nhưng mà toàn bộ tâm trí của cô đều đang đặt vào những hành động của hắn, khó chịu khi hắn ở trên người cô khơi mào tình dục, căn bản không có nghe thấy hắn đang hỏi cái gì.

“Di Thiên...” Môi hắn đặt ở trên xương quai xanh xinh đẹp của cô, nhẹ nhàng cắn cắn..... Người anh trai ôn hòa dịu dàng nhà bên thật sự không có chút nào giống hắn bây giờ.

Triệu Quân Á miễn cưỡng ngồi trên ghế bên cạnh giường, tùy tiện mặc áo sơ mi, không còn vẻ dịu dàng như bình thường, về mặt hắn đăm đăm nhìn người phụ nữ đang ngủ say trên giường.

Mọi chuyện so với tưởng tượng ban đầu tốt hơn rất nhiều, vốn tưởng phải tốn rất nhiều thời gian mới có thể chiếm được lòng của cô, không nghĩ rằng cô lại dễ dàng cắn câu như vậy.

Cũng chỉ là phụ nữ mà thôi! Cô cũng giống như những người khác yêu thích diện mạo của hắn, bởi vậy chỉ cần làm một kẻ nhỏ, liền khiến cô hoàn toàn rơi vào sự khống chế của hắn.

Hắn cũng không chủ động theo đuổi cô, chỉ là có một số chuyện tưởng như vô tình, trên thực tế là hắn đã cố ý tỏ ra dịu dàng với cô, để cô dễ dàng rơi vào bẫy tình hắn tạo ra.

Ánh mắt hắn có chút dao động khi nhìn người phụ nữ đang ngủ say trên giường.

Phương Di Thiên quả thực rất đẹp, cô có khuôn mặt xinh đẹp, thân thể hoàn mỹ, lại là cô gái dịu dàng nhưng kiên cường, tất cả đều làm cho người ta rất khó để không yêu thương cô.

Chỉ tiếc..... hắn không phải là một trong số đó.

Quen biết hai mươi năm, nói không có cảm tình với cô là gạt người, nhưng hắn không thể không hận cô.

Chính là hắn hận “Phương gia”.

Hắn nhiều năm đau nửa đầu, chính là do Phương gia tạo thành.

“Tôi đã cho cô cơ hội, Di Thiên.” Hắn đi tới bên cạnh cô, ngắm nhìn cô đang an lành ngủ say “Tôi đã cho cô thêm một cơ hội nữa, nhưng cô lại tự mình khăng khăng một mực nhảy vào giống trước đây.” (chỗ này Quân Á rất hận Di Thiên nên để xưng hô thế này có lẽ phù hợp hơn)

Cô có biết trong lòng hắn mâu thuẫn như thế nào không? Hắn không muốn làm tổn thương người mà hắn từ nhỏ đã coi như em gái, bao dung che chở, nhưng lại không thể không tính kế với cô.

Kỉ ức đau khổ khi còn rất nhỏ đã nhiều năm qua làm hắn chịu đủ tra tấn bởi những cơn ác mộng và đau nửa đầu.

Cha của bọn họ trước kia vốn là bạn bè tốt, cùng nhau mở công ty, nhưng đến khi công ty làm ăn phát đạt không ngừng lớn mạnh, Phương gia lại có ý

đồ xấu, lợi dụng sự tín nhiệm của cha dành cho bọn họ, vu oan giá họa chiếm hết tài sản của gia đình hắn.

Sau khi cha thân bại danh liệt, mẹ vì không chịu nổi sự phản bội của những người bạn thân thiết và áp lực từ dư luận xã hội nên đã tự tử, hắn mãi mãi không thể được khuôn mặt đầm đìa nước mắt của mẹ khi ấy.

Lúc ấy em gái hắn mới bốn tuổi, cái gì cũng không hiểu, cũng may hắn đủ lớn để hiểu rõ chân tướng sự việc.

Sau đó, Phương Trung Diệu có lẽ cho rằng chuyện xấu của mình trời không biết quỷ không hay, cho nên lấy bộ mặt lương thiện xuất hiện trước mặt hắn, chủ động đề nghị nhận nuôi hắn và em gái.

Khi đó hắn còn quá nhỏ, không có khả năng báo thù, tất nhiên cũng không ngờ đến mức trực tiếp trở mặt với Phương Trung Diệu.

Hắn vui vẻ tiếp nhận ý tốt của Phương Trung Diệu, lại làm cho mọi người thấy rằng hắn và em gái vô cùng tiếc thương cha mẹ, nên không muốn được người khác nhận nuôi.

Vì thế Phương Trung Diệu mua ngôi nhà bên cạnh nhà mình, để hắn và em gái tới đó ở, tiện cho việc chăm sóc.

Vốn dĩ tất cả đều là Phương Trung Diệu cướp đi từ gia đình của hắn, bởi vậy hắn cũng không hề khách khí nhận lấy.

Phương Trung Diệu đương nhiên cũng không hề nói gì cho con gái biết, vậy nên, Di Thiên tất nhiên không thể biết được, cô vẫn nghĩ hắn đơn giản chỉ là anh trai ở bên cạnh nhà cô mà thôi.

Cô cái gì cũng tốt, chỉ có một điều đáng tiếc: cô là con gái của Phương Trung Diệu.

Nghĩ đến Phương Trung Diệu, ánh mắt hắn trở nên lạnh lùng như băng.

Muốn trách, thì hãy trách cha của cô đi... lúc này, Phương Di Thiên khẽ động đậy, chậm rãi mở mắt ra.

“Còn sớm a.” Cô vẫn còn buồn ngủ mỉm cười với hắn.

Điệu bộ ngái ngủ mệt mỏi của cô làm Triệu Quân Á có chút ngây ngốc.

Hắn đột nhiên cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng mê hoặc của cô, tay xốc chăn bông lên, nắm lấy nơi tròn trịa mềm mại ở dưới chân, nhìn chằm chằm bởi vì được tay hắn sờ soạng, dần dần nở rộ như đóa hoa kiều diễm.

“Ừm!” Cô mềm mại nheo mắt lại, chấp nhận sự vỗ về chơi đùa thô bạo của hắn.

Hắn kinh ngạc khi cảm thấy dục vọng của mình đối với cô lại nhiều như vậy, ngày hôm qua, hắn chỉ coi cô là cô gái nhà bên, là con gái của kẻ thù mà thôi.

Nhưng nếu cô chủ động yêu thương nhưng nhớ, hắn cũng không cần kiềm chế nhu cầu của mình, không phải sao “Ừm!” Cô nhiệt tình đáp lại nụ hôn của hắn, ngoan ngoãn để hắn chỉ dạy, dẫn dắt đến tận cùng khoái cảm.

Cô khiến hắn phải chờ thật lâu mới nguyện ý không rút rờ ở trước mặt hắn nữa.....

Bạn đang đọc truyện *Báo Thù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Hồi lâu sau, hơi thở hỗn loạn của hai người dần dần bình tĩnh trở lại, Phương Di Thiên tựa đầu vào trước ngực Triệu Quân Á, bàn tay nhỏ bé vô ý thức nghịch nghịch trước ngực hắn.

“Quân Á.” Cô dịu dàng gọi tên của hắn.

“Àn?”

“Vì sao không nói cho em biết anh và Ái Ân chỉ là đóng kịch cùng nhau?” Hại cô tổn công khổ sở như vậy.

Chưa kể là người hắn yêu, Ái Ân lại rất hoàn hảo! Cô căn bản là không có phần thắng.

“Nếu anh không làm như vậy, em liệu có thổ lộ với anh?” Tiếng nói của hắn vẫn ôn hòa dễ nghe như bình thường, thế nhưng khóe môi lại lạnh lùng mỉm cười, bởi vì cô đầu tựa vào trước ngực hắn nên không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, “Em vì sao đã biết rõ lại vẫn chưa chịu tin tưởng?”

“Anh... Là có ý dùng Ái Ân khiêu khích em?” Cô có chút chần chờ, “Em nghĩ rằng... nghĩ rằng anh thích cô ấy.”

“Đối với anh, Ái Ân chỉ là em gái thôi.” Hắn hôn nhẹ lên tóc cô.

Hắn quả thực thích Ái Ân với dáng vẻ nữ sinh ngọt ngào, tính tình dịu dàng lương thiện, hắn đồng kích còn không được như vậy.

Nhưng cũng chỉ có như thế, đừng nói không yêu Ái Ân, trước khi chưa báo thù xong, hắn sẽ không yêu thương người nào hết.

“Em thì sao?” Cô ngẩng đầu nhìn hắn, trong lòng thực chờ mong “Em ở trong lòng anh là gì?” Cô ư? Hiện tại, đối với hắn mà nói, trừ bỏ việc cô là con gái của kẻ thù, thì cái gì cũng không phải.

Nhưng hắn đương nhiên sẽ không nói như vậy, trước khi thực hiện được kế hoạch của mình, hắn sẽ duy trì hình tượng người đàn ông tốt, điều mà hắn thấy thật nực cười.

“Chẳng lẽ anh làm nhiều như vậy, em vẫn chưa hiểu sao?” Tay hắn ôm chặt lấy thắt lưng cô, khiến cho cô cả người run rẩy.

“Em..... Em không nghĩ rằng anh lại thích em.” Đến bây giờ cô vẫn còn cảm thấy mình như đang ở trong giấc mơ.

“Em là Phương Di Thiên a, tại sao đối với chuyện đã biết còn không tin tưởng?” Tay hắn nhẹ nhàng vỗ về lưng của cô, đem tâm tư lãnh khốc giấu đi rất khá.

“Bởi vì anh thật sự quá tốt.” Cô tựa vào người hắn, trong ánh mắt tràn ngập thâm tình nhìn hắn, “Bên cạnh anh có rất nhiều phụ nữ tốt, em nghĩ anh căn bản không coi trọng em.”

Ánh mắt vô cùng tin tưởng của cô bỗng nhiên làm hắn cảm thấy thật khó chịu, hắn đứng dậy đẩy cô ra, có chút tức giận chính mình vì sao lại dễ dàng bị cảm xúc của cô ảnh hưởng.

Hắn dụ hoặc cô, là muốn báo thù cho cha, làm tổn thương cô là chuyện sớm hay muộn, hắn vì sao lại có thể chỉ vì ánh mắt của cô mà cả lòng rối loạn “Quân Á?” Phương Di Thiên cảm thấy quá bất ngờ, kinh ngạc nhìn theo bóng dáng hắn.

Một hai giây trước hai người còn đang nói chuyện vui vẻ, tại sao bây giờ hắn lại có vẻ lãnh đạm như vậy, Triệu Quân Á mặc lại quần áo để che giấu tâm tình của mình, một lát sau mới nói:

“Anh cũng sắp phải đến phòng khám”

“Ách! Thì ra là phòng khám chuẩn bị mở cửa...” Tuy rằng biết đó là công việc của hắn, nhưng Phương Di Thiên vẫn khó nén nổi sự thất vọng trong lời nói.

Vì sao lại như vậy? Sau khi có được hắn, cô còn chưa thấy thỏa mãn, lại còn muốn được hắn quan tâm nhiều hơn nữa.

Cô vẫn cho rằng chính mình rất hào phóng rộng rãi, nhưng hiện tại xem ra, cô kỳ thật cũng chỉ là người phụ nữ ích kỷ như bao người thôi.

“Anh đi trước.” Hắn quay người lại, cúi người xuống hôn cô.

“Chờ một chút.” Cô không tự chủ được giữ chặt tay hắn.

“Còn có việc gì sao?” Hắn thân nhiên nhìn cô đang muốn nói gì đó lại thôi.

Hắn đương nhiên hiểu được là cô đang lưu luyến hắn, nhưng hắn nhất định muốn cô phải nói ra.

Phương Di Thiên sững sốt, vừa rồi trong nháy mắt giữ chặt tay hắn, cô căn bản cũng không biết chính mình lại lưu luyến hắn nhiều như vậy.

Hiện tại lấy lại tinh thần, cô mới phát hiện hành động của mình quá mức ỷ lại, chẳng có chút gì giống với cô bình thường.

“Không.....” Cô cúi đầu, miễn cưỡng rút tay lại, “Anh đi đi! Em chỉ muốn nói với anh..... Trên đường cẩn thận.”

Hắn nhìn cô chằm chằm một hồi lâu sau mới nói: “Buổi tối anh sẽ đến.”

Hắn biết nói như vậy, nhất định sẽ làm cô vô cùng vui vẻ.

“Thật sự?” Quả nhiên, ánh mắt cô lập tức sáng lên.

“Ừ!” Cúi đầu, vẻ mặt hắn trở nên thực lãnh đạm “Buổi tối gặp lại.”

“Đúng rồi, anh..... sẽ đến quán rượu sao?”

“Vậy chứ đi đâu?” Buổi tối không phải cô đều đến quán rượu sao

“Chúng ta..... Cũng có thể đi chỗ khác.” Cô chần chừ một chút mới nói.

Hai người bọn họ giờ giấc làm việc hoàn toàn khác nhau, hẳn làm bác sĩ không thể không đến phòng khám, cô cũng không thể không đến quán rượu của mình.

“Em không cần đến trông coi quán sao?” Hắn có điểm ngoài ý muốn khi nghe cô nói như vậy.

Nếu hắn nhớ không lầm, từ khi cô mở quán rượu đến nay, mỗi ngày đều đến quán rất đúng giờ, cuối cùng mới rời đi, cũng không bao giờ vắng họp.

“Nếu anh muốn đi chỗ khác, em sẽ không ở lại quán.” Cô nói rất nhanh.

“Không phải bác sĩ nói em phải ngoan ngoãn ở nhà dưỡng thương em cũng không nghe sao?” Hắn nói xong, không tự giác nhìn chân trái bị thương của cô.

Hắn không phải là đang quan tâm cô, hắn chỉ muốn biết ở trong lòng cô, hắn có vị trí quan trọng như thế nào, để hắn có đủ khả năng lợi dụng cô.

“Nhưng anh không giống!” Cô làm nũng nói.

Nghĩ đến việc Quân Á buổi tối nhất định sẽ đến, cô thấy vô cùng vui vẻ.

Khuôn mặt Triệu Quân Á hơi hơi trầm xuống.

Lại nữa, lại là kiểu ánh mắt vô cùng tín nhiệm làm hắn không thể chịu được của cô, hắn thực mất hứng khi chính mình lại dễ dàng bị cảm xúc của cô ảnh hưởng.

May mà cô dường như cũng không chú ý tới hắn đang có chút tức giận.

Hắn hít một hơi thật sâu, lấy lại ngữ khí ôn hòa như bình thường nói: “Không cần, anh đến quán của em là được rồi, chân em đang bị thương cũng không tiện đi ra ngoài, hơn nữa anh cũng có thể ăn đêm một chút”

Nếu muốn cho cô toàn tâm toàn ý với hắn, đầu tiên phải loại bỏ tất cả những kẻ đang theo đuổi cô, cho dù cô chưa bao giờ để tâm đến bọn họ.

Mà biện pháp tốt nhất, chính là việc hắn xuất hiện ở quán rượu với tư cách là bạn trai của cô.

“Được, em sẽ ở quán chờ anh.” Không biết suy nghĩ trong lòng hắn, Phuong Di Thiên tưởng hắn quan tâm săn sóc nên cảm động không thôi.

“Buổi tối chúng ta gặp lại.”

“Vâng! Tạm biệt.” Cô lưu luyến không rời đưa hắn ra cửa.

Cô đứng ở ngoài cửa quán rượu, nhìn hắn rời đi, trong lòng tràn đầy ngọt ngào, lại có chút cảm giác không ổn.

Chỉ cảm thấy tình cảm của bọn họ phát triển quá mức thuận lợi, cô cứ nghĩ rằng cô sẽ phải chờ đợi rất lâu, thế nhưng không ngờ lại diễn ra nhanh như vậy.

Có phải quá nhanh hay không? Cô mới vừa bày tỏ tình cảm, hai người liền lên giường cùng nhau.

Cô lắc đầu, lập tức phủ định ý nghĩ của chính mình.

“Phuong Di Thiên, mày làm sao vậy?” Cô tự mắng chính mình, “Tuy rằng mày hôm qua mới thổ lộ với anh ấy, nhưng hai người cũng quen biết nhau hai mươi năm, cũng rất hiểu nhau đi, hơn nữa cả hai lại đều là người trưởng thành, việc này căn bản là không có gì kỳ quái cả!”

Nghĩ đến việc tối qua và sáng nay hắn thực nhiệt tình mãnh liệt khác với bình thường, tất cả cũng đều vì cô, cô liền cảm thấy trong lòng thực ấm áp.

Cô đi trở về phòng nhỏ, nhìn trên giường thật hỗn độn còn có một vệt máu. Ách, mặt cô không khỏi đỏ ửng lên.

Thật sự không phải là mơ, bọn họ thật sự đã ở cùng nhau..... Cô kinh ngạc nhìn dấu vết hoan ái trong phòng, thật lâu vẫn chưa hoàn hồn.

“Tiểu Tường chỉ bị cảm lạnh bình thường thôi, tuy có bị sốt nhẹ, nhưng cũng không có vấn đề gì, không cần lo lắng”

Trong phòng khám, Triệu Quân Á vừa kiểm tra xong cho một cậu bé năm tuổi, quay sang nói với mẹ của cậu bé đó.

“Tôi sẽ viết đơn thuốc cho cháu, uống một ngày ba lần sau khi ăn, vài ngày sau sẽ không có vấn đề gì.”

“Chân thành cảm ơn, bác sĩ Triệu.” Mẹ đưa nhỏ kích động không thôi, lập tức ôm đưa nhỏ đang ốm đi ra ngoài.

Triệu Quân Á sau khi đem dữ liệu lưu vào máy tính, đang chuẩn bị cho người tiếp theo vào khám.

“Viện trưởng, anh có điện thoại!” Đúng lúc này, cô tiếp tân tiến vào trong phòng thông báo.

“Có một cô gái gọi điện đến, nói rằng cô ấy là người nhà của anh.”

Người nhà? Trên đời này hẳn chỉ còn một người thân duy nhất, không có gì quan trọng hơn cô ấy.

Nghĩ đến người thân của mình, ánh mắt hắn thực dịu dàng, nói: “Nói người bệnh bên ngoài đợi một chút, chuyển điện thoại cho tôi.”

Cô lễ tân gật gật đầu, cẩn thận đóng cửa lại.

“Anh, đã lâu không gặp.”

Nghe được giọng nói của em gái, hắn lộ ra nụ cười chân thành hiếm hoi “Thì ra em vẫn còn nhớ rõ mình có một người anh trai! Anh còn tưởng rằng sau khi em đi Mi du học thì vui sướng quên cả trời đất, quên luôn người anh trai đang ở Đài Loan nhớ em.”

“Nói bừa, em làm sao lại có thể quên anh được? Nhưng thật ra anh cũng chưa từng gọi điện cho em.” Triệu Nhã Linh giọng nói tràn ngập ai oán tủi hờn.

“Còn nói nữa sao! Em cả ngày chạy loạn không thấy bóng dáng. Gọi đến nhà trọ của em cũng không có ai nghe máy.” Triệu Quân Á có chút tức giận.

“Người ta bận thôi mà!”

Hắn có thể tưởng tượng được cô em gái của hắn đang le lưỡi làm nũng ở đầu dây bên kia.

“Đừng rồi! Em có một tin vui bất ngờ muốn nói cho anh.”

“Vậy à?” Hắn cũng không hề bất ngờ, bởi vì em gái hắn vẫn thường làm bộ như thế.

Đúng lúc này, cửa phòng khám của hắn bỗng nhiên bị mở ra.

“Hi! Anh trai.” Cô gái hắn đang nói chuyện qua điện thoại, thế nhưng lại đang từ ngoài cửa đi vào.

“Nhã Linh!” Hắn quả thực vừa mừng vừa sợ, “Tại sao em lại trở về đây?”

“Hiện tại ở trường đang nghỉ hè!” Triệu Nhã Linh cười hi hi nói. “Anh, có phải anh mãi kiếm tiền đến hồng đầu nên chuyện này cũng quên rồi.”

“Anh thực hồ đồ, chuyện quan trọng như vậy mà cũng quên mất.”

“Vậy phạt anh đêm nay mời em ăn cơm!” Cô đi đến phía sau hắn, vô cùng thân thiết vòng tay qua cổ hắn.

Ngày nhỏ, Nhã Linh vẫn thích ôm ấp thân thiết với hắn như vậy, bởi vậy hắn đã sớm có thói quen, cũng không để ý đến.

“Ai! Tối nay chỉ sợ không được, anh có chuyện rất quan trọng phải làm.” Hắn chưa bao giờ từ chối yêu cầu của em gái, nhưng lần này là ngoại lệ.

“Còn có ai quan trọng hơn so với em gái của anh sao?” Triệu Nhã Linh giận dỗi hỏi hắn.

“Đương nhiên không có ai quan trọng hơn em, nhưng điều này anh đã hứa phải làm. Hôm nay anh phải đi gặp Phương Di Thiên.”

Nhắc tới cái tên này, không khí xung quanh nhất thời trở nên đông lạnh.

“Anh đang theo đuổi cô ta?” Triệu Nhã Linh có chút không vừa lòng.

“Còn thuận lợi hơn thế.” Hắn uyển chuyển nói.

“Hai người đã lên giường?” Triệu Nhã Linh cầm lấy cánh tay của chính mình, móng tay dài xinh đẹp cắm sâu vào da thịt.

“Ừ!” Nghĩ đến việc Phương Di Thiên ở dưới thân hắn đáng vẻ thực quyến rũ, yết hầu hắn bất giác căng thẳng.

Không thể phủ nhận, cô ấy ở trên giường rất tuyệt.

“Anh, anh vẫn còn nhớ rõ mục đích tiếp cận cô ta chứ?” Triệu Nhã Linh hí hửng hỏi, không biết vì sao, trong lòng có chút bất an.

“Đương nhiên.” Hắn cố ý cười đến khinh miệt, che giấu sự chột dạ khó hiểu trong lòng “Cạm bẫy đã được bố trí rất tốt, chỉ còn chờ cô ta tự động nhảy xuống.”

Chuyện này rất dễ dàng, Phuong Di Thiên đã sớm yêu thương hắn không thể tự kiềm chế, vì vậy hắn nói cái gì cũng không sợ cô không đáp ứng.

Triệu Nhã Linh không cam lòng đánh giá hắn trong chốc lát, cuối cùng mới nói: “Anh nhớ rõ là tốt rồi. Chúng ta đợi lâu như vậy, vì hủy diệt Phuong gia, đến lúc đó anh đừng mềm lòng.”

“Sẽ không.” Hắn cảm thấy em gái hắn dường như dựa vào hắn quá gần, mùi nước hoa từ người cô xộc vào mũi hắn làm hắn thấy khó chịu, hắn nhẹ nhàng gỡ tay của cô ra: “Được rồi, Nhã Linh, em về trước đi, tối mai anh sẽ mời em ăn cơm, được không?”

“Được rồi! Đến lúc đó anh đừng nuốt lời.”

“Đúng rồi, anh muốn nhờ em giúp một việc.” Triệu Quân Á đưa một tờ giấy ghi số điện thoại cho Nhã Linh: “Em gọi điện đến số này, nói với họ rằng em đồng ý trả gấp ba thậm chí nhiều hơn nữa, thuê căn phòng đang có người ở của họ, hơn nữa phải ngay lập tức.”

“Vậy sao? Vì cái gì?” Triệu Nhã Linh khó hiểu hỏi.

“Anh muốn làm cho Phuong Di Thiên không có chỗ ở.” Hắn lạnh lùng cười.

“Cái gì? Không thuê nữa? Bà Thẩm, chúng ta đã kí hợp đồng thuê nhà là đến cuối tháng sau, bà như vậy rõ ràng là vi phạm hợp đồng.....” Phuong Di Thiên đã cố ý nói thật chậm, nhưng vẫn không thể kiềm chế được sự tức giận trong lời nói.

Hôm nay ở quán rượu, cô vẫn lấy cớ bị thương, ngồi ở một góc trông coi quán mà thôi.

Sau khi có Quân Á, cô cũng không muốn cùng những người đàn ông khác nói chuyện phiếm nữa.

Không nghĩ tới đúng lúc này, bỗng nhiên nhận được điện thoại của bà chủ nhà cô thuê trọ, giúp cô nhanh chóng dọn đi, bởi vì chủ nhà phá bỏ hợp đồng đem nhà cho người khác thuê.

“Bà Thẩm, không nói đến việc bà đã phá vỡ hợp đồng, việc này cũng quá bất ngờ, tôi cần bản..... bà bảo tôi làm sao tìm được nhà trọ khác đây?”

Cô muốn tranh luận thêm với chủ nhà, nhưng thái độ của đối phương rất cứng ngạnh, quyết không cho cô cơ hội tranh luận, còn nói nếu cuối tháng cô không dọn đi, bà ta sẽ cho người đến vứt hết đồ đạc của cô ra ngoài.

Cuối tháng..... như vậy chỉ còn chưa đến một tuần.

Phuong Di Thiên tức giận ném đi động, buồn rầu suy nghĩ không biết phải làm gì bây giờ.

Chẳng lẽ cô thực sự phải đi tìm chỗ ở khác sao? Nhưng gần đây cô thực sự rất bận rộn..... “Làm sao vậy? Em hình như đang rất tức giận.” Tiếng nói dịu dàng vang lên, làm gián đoạn suy nghĩ của cô.

“Quân Á!” Cô vui vẻ quay đầu lại. Vừa nhìn thấy người trong lòng đến, dù cho có tức giận như thế nào đi nữa cũng nhanh chóng tan biến hết “Không có gì đâu! Chỉ là một chút việc nhỏ mà thôi.”

“Một chút việc nhỏ có thể làm em tức giận như vậy? Anh vừa nhìn thấy em lúc này rõ ràng là rất không vui.” Triệu Quân Á ngồi xuống bên cạnh cô, tựa tiểu phi tiểu nói.

“Chủ nhà em đang thuê muốn em rời đi trong tháng này.” Nghĩ đến chủ nhà, sắc mặt cùng tâm trạng cô lại trở nên đặc biệt kém “Bà ấy nói rằng có một người phụ nữ trả giá cao gấp bốn lần giá ta trả để thuê căn nhà ấy.”

“Bốn lần? Khoa trương như vậy sao?” Xem ra hiệu suất làm việc của Nhã Linh quả thực rất tốt.

“Anh thấy tám phần là bà ta muốn tiền thuê nhà cao đi! Không thuê nữa thì không thuê nữa, cùng lắm chúng ta đi tìm một phòng khác.”

Cô lắc đầu, thay đổi đề tài: “Anh có đói bụng không? Có muốn em bảo nhà bếp làm chút gì đó cho anh ăn không?”

“Kỳ thật.....” Hắn nhẹ nhàng nâng mặt cô lên “Anh có vẻ muốn ăn em”

Nói xong, hắn liền ở trước mặt mọi người không hề e dè hôn cô.

Hắn hôn không dịu dàng chút nào, thậm chí có thể nói là thô bạo, hắn cắn mạnh vào môi cánh hoa của cô, cô ý làm cô đau.

Phuong Di Thiên ban đầu có chút giật mình, không biết nên phản ứng như thế nào, nhưng kỹ xảo của hắn thực sự rất cao siêu, nhanh chóng làm cô không thể suy nghĩ nữa, chỉ chốc lát sau, cô chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi trong lòng hắn, tùy ý hắn sắp đặt.

“Khoan đã, dừng.....” Không quen với hành động quá mức nhiệt tình của hắn, cô có chút kháng cự.

Lý cơ hồ tất cả mọi người nhận thức cô a “Cả ngày hôm nay anh đều muốn em.” Tay hấn đem mông của cô đặt trên người hấn, làm cho cô cảm nhận được dục vọng phần chấn bùng bùng của hấn.

Phương Di Thiên đỏ bừng cả mặt, giãy giụa muốn đứng dậy “Quân Á, rất nhiều người đang nhìn.”

Tuy rằng đây là vị trí ở góc, những người khác cũng không thể nhìn thấy rõ ràng hành động của bọn họ, nhưng rất nhiều người vẫn đang chú ý cô, cảnh Quân Á hôn cô, tám phần là có rất nhiều người đã nhìn thấy ...

“Bọn họ muốn nhìn, để cho bọn họ nhìn đi!” Bởi vì cô sô pha ngăn cách, người khác cùng lắm cũng chỉ nhìn thấy động tác phía trên của bọn họ, Triệu Quân Á dựa vào điều đó, đưa bàn tay to luôn vào trong váy của cô.

“Đằng đẳng, không được.” Cô kích động giữ tay hấn lại.

“Anh không thích em mặc những bộ quần áo mát mẻ như vậy” ngữ khí của hấn giống như đang cố gắng kiềm chế giục vọng trong người, không để ý sự phản đối của cô, cách lóp tất chân và tiết khô, sờ loạn vào chỗ mẫn cảm của cô.

“Quân Á!”, cô thấp giọng, cảm thấy thật sợ hãi vì sao chính mình lại có phản ứng với sự treu đùa của hấn, “Không cần như vậy...”

“Hừ! Em không muốn người khác phát hiện ra chứ?” Hấn hơi hơi dùng sức, tìm cách luồn vào trong tất chân của cô, trước khi cô chưa kịp phản ứng, đem ngón tay dài tiến vào trong nơi mẫn cảm của cô, chậm rãi hành động.

“Ngô... khoái cảm xen lẫn đau đớn truyền đến từ nơi mẫn cảm, cơ thể cô còn chưa kịp chuẩn bị, đã bị hấn tiến vào, cô định đẩy ra hấn, kẹp chặt chân lại ngăn cản hành động ác liệt của hấn, cuối cùng lại vô lực tựa vào vai hấn, từng ngum từng ngum thở phì phò.

Không khác với nụ hôn cuồng dã lúc trước, tay hấn cũng không kiên nhẫn nhiều lắm. Hấn lấy hai ngón tay xâm nhập vào cơ thể cô, chậm rãi cọ cọ vào những nơi mẫn cảm bên trong. Mỗi khi hấn lơ đãng đụng chạm đến chỗ nào đó, đều khiến cô mãnh liệt run run.

“Không, không cần như vậy, cầu xin anh.” Cô khó khăn nói, sợ người khác nhìn thấy tình cảnh của cô lúc này.

Cô có thể cảm giác được tay hấn đã bị ướt ướt khi chạm vào nơi mẫn cảm của cô, thậm chí một vết dài cũng chảy dọc xuống đùi cô.

Hai ngón tay hấn không ngừng ra vào trong cơ thể cô, linh hoạt ma sát nơi âm u mẫn cảm của cô, lại cố ý không thỏa mãn cô.

“Đủ, đủ.” Cô nói mà gần như muốn khóc.

Cô thực mãnh liệt khao khát giữ lấy hấn, nhưng không khỏi cảm thấy thẹn thùng vì sao ở nơi công cộng lại có thể có ý muốn như vậy.

Cố tình làm cô hoàn toàn rơi vào trong lòng bàn tay hấn, chặt vật âm thầm khóc ở trong lòng hấn, vậy mà hấn vẫn tự nhiên như trước, quần áo chỉnh tề, chỉ muốn cô nhanh chóng đầu hàng hấn.

“Em xác định muốn anh dừng tay?” Hấn ở bên tai cô thấp giọng hỏi.

Tức giận với thủ đoạn quá mức ác liệt của hấn, cô cắn răng không chịu nói.

Hấn cũng không ép cô, chỉ chậm rãi rút hai ngón tay ra khỏi nơi mẫn cảm của cô.

Cô thét lớn một tiếng, dùng sức bắt lấy tay hấn, “Không.”

Chớ đi. Dừng rồi cô đi bây giờ. “Phòng nghỉ của em có cách âm tốt không?” Giọng nói mà quái, chờ đến khi cô chịu đủ dày vò mới vang lên.

Cô oán hận trừng mắt nhìn hấn, ngay sau đó liền kéo hấn chạy về phía phòng nghỉ.

Bạn đang đọc truyện *Báo Thù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Đến phòng nghỉ, Phương Di Thiên còn chưa kịp thở, đã bị Triệu Quân Á trấn trụ vào tường, hôn cô thật sâu.

Cô còn định trách hấn quá mãnh liệt, nhưng hấn đã sớm từng bước từng bước khơi dậy dục vọng trong cô, khiến cô không thể phản kháng hấn, thậm chí khát khao hấn.

Tâm lý cùng sinh lý quá mức mâu thuẫn, làm cho cô tức giận hôn lại hắn, cố ý cắn nát môi hắn, làm cho cả hai đều nếm được vị mặn mặn của máu.

“Em thật độc ác!” Hắn đẩy ngã cô lên giường, nhanh chóng cởi quần áo trên người.

“Là anh khiêu khích em trước.” Khi hắn đang ở trên người cô, cô không cam lòng trả lời.

“Anh không thích ánh mắt những người đàn ông khác nhìn em.” Hắn không kiên nhẫn cởi tất chân cùng tiết khổ của cô ra, lấy vật to lớn đang sưng lên của hắn hung hăng xô xuyên qua cô.

“Ách.....” Cô có chút bất ngờ, thân mình không khỏi rung động một trận.

Mặc dù cơ thể cô đã có sự chuẩn bị tốt vì hắn, nhưng mà hắn dùng sức quá mạnh khiến cô thực sự không quen, cô phải cố gắng hết sức mới đuổi kịp tiết tấu của hắn.

“Em đối với bọn họ một chút hứng thú cũng không.....” Cô khó khăn mở miệng, cảm thấy thật chán ghét khi nơi mềm mại nhất của cô đang bị hắn từng giọt từng giọt ăn mòn công chiếm, “Anh không cần phải.”

Va chạm mãnh liệt một cái, làm cho cô không khỏi thốt lên tiếng thét chói tai, rốt cuộc không thể chịu được hắn thêm nữa.

Người tà ác..... Rõ ràng là hắn mới đúng.

“A! Quân Á.” Cô cảm thấy thế giới trước mắt như chìm trong sương mù, cô không rảnh để tự tra hỏi đạo đức của mình hay lương tâm của mình, hơn nữa phòng này cách âm rất tốt.

Cô chỉ có thể thuận theo những hành động mãnh liệt của hắn, tùy ý hắn chiếm đoạt linh hồn thật sâu trong con người cô, làm cho thân thể cô, lòng của cô, vĩnh viễn thuộc về riêng hắn..... Đột nhiên, hắn xoay người một cái, làm cho cô ngồi lên trên người hắn.

“Quân Á!” Cô vội vàng bắt lấy hai cánh tay hắn để ổn định thân mình.

Hắn đưa tay đỡ hông của cô, dạy cô cách khống chế dục vọng của chính mình.....

Phương Di Thiên vô lực ghé vào trước ngực hắn, một hồi lâu sau mới nâng thân mình dậy.

Cô không giống lần trước ngoan ngoãn nằm trong lòng hắn, ngược lại kéo chăn trùm kín thân mình, không chịu nhìn hắn.

“Làm sao vậy?” Tay hắn nhẹ nhàng gỡ chăn khỏi người cô, đáng vẻ dịu dàng lại khôi phục như bình thường.

“Em không thích dáng vẻ ngày hôm nay của anh.” Cô có chút đề ý nói.

Đúng là cô thực sự rất yêu thương hắn, nhưng biểu hiện của hắn hôm nay, không hề có chút nào giống với Triệu Quân Á cô từng quen biết trước đây.

Không đề ý đến sự cự tuyệt của cô, trước mặt bao nhiêu khách hàng của cô lại có hành động trêu chọc khiêu khích cô, hiện tại khẳng định tất cả mọi người đều biết hai người đang ở trong phòng này làm gì.

À? Xem ra hắn hơi quá đáng, đã chọc giận cô rồi.

“Di Thiên giận.” Hắn vòng tay ôm lấy thắt lưng cô, kéo chăn ở trước người cô ra “Bởi vì anh quá yêu em! Đợi lời thổ lộ của em nhiều năm như vậy, anh có thể không kích động sao?” Cô run run một chút, bởi vì câu nói của hắn, cũng bởi vì động tác khiêu khích của hắn.

“Kia.....” Cô cố gắng ổn định giọng nói: “Tại sao trước kia anh không chủ động theo đuổi em?”

“Anh rất xấu tính, Di Thiên.” Tay hắn không an phận ở trên người cô vuốt ve, “Anh muốn thử xem em yêu anh nhiều như thế nào, muốn biết em có yêu anh nhiều như anh yêu em không?”

Ngực cô nóng lên, “Em phi thường yêu anh.”

“Nhưng biểu hiện của em lại giống như có anh cũng được mà không có cũng không sao, em không ngại việc anh thân mật với người phụ nữ khác, chấp nhận chỉ làm em gái của anh, là bạn bè, những điều đó làm anh thực đau đớn.” Hắn thản nhiên nói dối thực ngọt ngào.

“Không, em để ý!” Cô bật thốt lên nói. “Anh có biết em ghen tỵ với bạn gái của anh nhiều như thế nào không, em rất hi vọng mình có thể trở thành họ, cho dù một ngày cũng tốt, chỉ cần có được anh một ngày, em đã cảm thấy thực mãn nguyện. Em chưa bao giờ nghĩ rằng, không nghĩ rằng anh cũng.....”

“Đưa ngón. Nếu đổi lại là anh, anh không thể chịu được có người đàn ông khác chạm vào em dù chỉ là một sợi lông tơ.”

“Cho nên..... vừa rồi anh làm như vậy là muốn công khai chủ quyền của mình?” Cô cắn cắn môi, do dự có nên chấp nhận lời giải thích của hắn không.

“Có lẽ là do anh thực sự không có cảm giác an toàn! Tất cả mọi chuyện đối với anh đều không giống sự thật.”

Đó là lời của cô mới đúng! Cô mới chính là người không có cảm giác an toàn a.

“Em có thể để anh chịu dày vò sao?” Nhiệt độ ẩm áp của cơ thể hắn lại lần nữa làm nhiễu loạn suy nghĩ của cô.

Hắn đã nói như vậy, cô còn có thể tức giận được sao, cô thở dài, thỏa hiệp, “Không được có lần sau nữa.”

“Anh cam đoan.” Dù sao mục đích của hắn cũng đã đạt được, bây giờ tất cả mọi người đều biết cô là người phụ nữ của hắn.

Cô quay người lại, dựa sát vào trong lòng hắn, “Quân Á, em rất yêu rất yêu anh, cho nên anh không cần thử thách tình yêu của em, trái tim em mãi là của anh.”

Hắn không chút để ý vỗ về da thịt trắng mịn non mềm của cô, đem cảm xúc che giấu rất khá, “Thực xin lỗi, lần sau anh sẽ không như vậy nữa.”

“Được rồi! Chuyện cũng đã qua rồi.” Thấy hắn dường như đang rất áy náy, cô thấy không đành lòng ngược lại còn an ủi hắn.

“Đúng rồi, lúc này em có nói..... Em không thể tiếp tục thuê căn nhà hiện tại đang ở sao?”

“Đúng vậy! Chủ nhà kia thực sự rất đáng giận.” Phương Di Thiên buồn bực than phiền, “Tự nhiên bây giờ lại không muốn cho em thuê nữa”

Nghĩ đến bà chủ nhà xấu xa kia, trong lòng cô tràn ngập lửa giận.

“Àn.....” Triệu Quân Á làm như suy nghĩ rất lâu, mới chậm rãi mở miệng, “Hay là... Em có muốn đến ở cùng nhà với anh không?”

“Chị, nghe nói chị đang ở cùng với anh Quân Á?”

“Bắt đầu từ mấy ngày trước, bởi vì chị không thể tiếp tục thuê căn phòng trước kia được.” Phương Di Thiên ngồi ở một góc trong quán rượu, ôm microphone cùng em gái nói chuyện phiếm.

“Phốc! Yêu lâu như vậy, cuối cùng đã đến ở cùng nhau?” Phương Di Đồng ở đầu dây bên kia cười nói. “Em còn nghĩ rằng cả đời này chị cứ âm thầm yêu anh ấy như vậy.”

Phương Di Thiên ngăn ra, “Em.....đã biết từ trước?”

“Chị hay nói đùa nhì?” Phương Di Đồng cố ý nói thật khoa trương: “Mỗi lần chỉ cần vừa thấy anh Quân Á đến, ánh mắt của chị liền chăm chú dõi theo người ta, cái gì cũng không để ý, muốn mọi người không biết rất khó.”

Phải không? Phương Di Thiên bắt gặp đồ mắt. Cô còn tưởng rằng mình đã che giấu rất khá “Anh Quân Á cũng thật là! Bên ngoài già bộ không thêm để ý, lại thường nhân lúc không có ai hỏi em về chuyện của chị, chẳng tự nhiên chút nào.”

Nghe được hóa ra Triệu Quân Á cũng bắt đầu chú ý mình từ lâu, Phương Di Thiên cảm giác trong lòng ẩm áp.

“Em đã biết sao không nói, để bây giờ mới nói hả? Hại chị và Quân Á phải khổ sở lâu như vậy!”

Phương Di Thiên sảng giọng.

“Tình yêu kiểu này, vốn muốn những người trong cuộc tự mình nói ra! Nếu người bên ngoài nói ra, thì còn gì thú vị nữa?” Phương Di Đồng cười hi hi nói.

“Người cô cô này, đồ nói được đạo lý rõ ràng.” Phương Di Thiên cười mắng, ngẩng đầu thấy quen thuộc bóng người hướng chính mình đi tới, ánh mắt lập tức sáng ngời, “Ài! Quân Á đến đây, lúc khác nói chuyện a.”

Phương Di Đồng mắng cô cái gì mà thấy người yêu thì quên em gái, cô cũng chẳng thèm để ý tới, vội vàng cắt điện thoại.

“Quân Á, tại sao anh lại đến đây?”

“Muốn gặp em đây!” Triệu Quân Á có chút dịu dàng tươi cười.

“Anh mỗi ngày đều phải làm việc bận rộn như vậy, còn đến đây tìm em” Cô vừa cảm động vừa đau lòng, “Em không muốn anh phải vất vả như vậy!”

Mỗi ngày hắn đều phải làm việc ở phòng khám đến tận chín giờ tối, đã đủ mệt mỏi, vậy mà mỗi ngày đều đến “Hồng” tìm cô, cùng cô đến tận ba giờ sáng mới rời đi.

Tuy rằng khi đến hắn thường ở trong căn phòng nhỏ của cô để nghỉ ngơi, đương nhiên, phần lớn thời gian là hai người nằm trên giường cùng nhau, sau đó ai cũng không ngủ, như vậy thật sự rất mệt mỏi.

“Có thể ở cùng em thì có gì vất vả đâu?” Hắn khẽ mỉm cười.

Làm sao lại không? Phương Di Thiên thực ảo não, lần đầu tiên cảm thấy phiền muộn vì giờ giấc làm việc của hai người khác nhau.

Tại sao trước kia cô không để ý tới điều này chứ “Quân Á, chúng ta trở về đi!” Cô đột nhiên đứng dậy nói.

“Bây giờ sao?” Hấn nhíu mày.

“Đúng vậy!” Cô vội vàng cầm lấy túi xách của mình, lôi kéo hấn đứng lên.

“Em không trông coi quán?”

“Mọi người ở đây đều làm lâu như vậy,ok, để em đi nói với họ vài câu là được rồi.” Cô không thể để cho hấn phải vất vả vì cô thêm nữa.

Cô mở quán này, là vì muốn cho hấn một không gian thoải mái nhân nhả không có muộn phiền, chứ không phải để hấn phải mệt mỏi như vậy.

Nhìn cô thấp giọng dặn dò các công việc trong quán với nhân viên, trong lòng Triệu Quân Á hiện lên một loại cảm giác khó chịu khác thường.

Hấn thừa nhận là hấn cố ý, hấn không quan tâm đến mạng của mình, hấn như vậy là bởi vì có chuyện quan trọng cần phải làm.

Hấn biết Di Thiên thực sự yêu thương hấn, thậm chí nguyện ý vì hấn mà từ bỏ tất cả.

Hấn cố ý mỗi ngày đều tới nơi này báo danh, cố ý làm cho cô cảm thấy đau lòng, cảm thấy thương xót, tất cả để cô đóng cửa “Hồng”.

Hấn muốn cô chỉ còn hai bàn tay trắng khi hấn bỏ đi, như vậy, việc báo thù mới thực hoàn hảo.

Không hề phản kháng để cô kéo đi, nhìn vẻ mặt cùng ánh mắt cương quyết của cô, vì hấn,cô không có chút nào do dự, tâm hấn không biết vì sao bỗng nhiên đau lên.

Chuyện này không nên như vậy, cảm xúc của hấn không nên vì cô mà sôi sục như vậy.

Hấn lợi dụng lòng tốt của cô, lợi dụng tình yêu cô dành cho hấn, lại chán ghét bản tính thiện lương của cô, chán ghét tình yêu của cô làm hấn phải dao động.

Rõ ràng là trước đây hấn cố ý dụ hoặc cô, nhưng đến khi cô yêu hấn không chút hối hận, hấn lại oán hận thâm tình của cô.

“Tốt lắm” Cô mỉm cười ngọt ngào với hấn,“Chúng ta trở về đi!”

Hấn không hề phản ứng, chỉ lạnh lùng nhìn cô.

“Anh làm sao vậy?” Cô không nghĩ nhiều lắm, thân thiết hỏi:“Có gì không thoải mái sao?”

Tay cô đang định đưa lên sờ trán của hấn, lại bị hấn né tránh.

“Anh không sao.” Giọng nói của hấn trở nên thật nghiêm khắc.

Sự xa cách của hấn làm cô sợ hãi, cô vô ý lùi về phía sau vài bước.

Phát hiện mình đã biểu lộ cảm xúc ở trước mặt cô, Triệu Quân Á trong lòng thầm mắng một tiếng, miễn cưỡng cười trừ giải thích “Thật có lỗi, hôm nay ở phòng khám thật sự quá mệt mỏi.”

Hấn biết nói như vậy chắc chắn có tác dụng với cô.

Quả nhiên, cô lập tức lo lắng,“Mệt mỏi như vậy còn không chịu về nhà nghỉ ngơi, còn chạy tới đây tìm em. Chúng ta nhanh trở về đi!”

“Ừm!” Hấn tùy ý để cô kéo ra ngoài cửa.

Ánh mắt hấn nhìn những vị khách trong quán, quả thực so với trước kia đã ít đi rất nhiều.

Quán này là do cô một mình lập nên, bây giờ cô có bạn trai, không còn giống như trước kia nhiệt tình tiếp đón khách hàng, người đến quán ít đi cũng là chuyện dễ hiểu.

Hấn muốn hoàn toàn hủy diệt cô, chuyện này là tất yếu“Đưa chìa khóa xe cho em, em sẽ lái xe, anh ngủ một chút đi.” Hồn nhiên không biết trong lòng hấn đang toan tính điều gì, đến chỗ xe hấn đang đỗ, cô xò tay ra chờ lấy chìa khóa của hấn.

Hấn cũng không nói gì, đem chìa khóa đưa cho cô, chính mình ngồi vào ghế bên cạnh ghế lái.

Thực ra hấn cũng không muốn ngủ, nhưng hấn lại càng không muốn nhìn thấy vẻ mặt tràn ngập nhu tình của cô, vì thế chỉ có thể nhắm mắt lại, chợp mắt một chút.

Cảm giác được Phương Di Thiên cố ý lái xe thật chậm, để hắn có thể nghỉ ngơi, trong lòng Triệu Quân Á đột nhiên có cảm giác thực buồn bực.

Đây chẳng phải điều hắn hi vọng sao? Hắn không hiểu chính mình đang tức giận cái gì. làm Cho xe chậm rãi tiến vào bãi đỗ xe, cuối cùng hắn không phải ở cùng cô trong không gian chật hẹp ngột ngạt nữa, hắn thở dài một hơi.

“Anh không ngủ sao? Tại sao tỉnh dậy nhanh như vậy?” Vừa dừng xe liền thấy hắn đã mở mắt ra, Phương Di Thiên quan tâm hỏi.

“Không sao cả, dù sao cũng đã về nhà rồi.” Hắn mở cửa xuống xe.

Phương Di Thiên tuy rằng cảm thấy hôm nay hắn thực sự quá lãnh đạm, nhưng nghĩ đến việc hàng ngày hắn đều đến quán tìm cô, cô liền cảm thấy thật áy náy.

Có lẽ đã đến lúc..... Tuy rằng cô không hề muốn từ bỏ, nhưng vì hắn, cái gì cô cũng nguyện ý làm.

Cô vội vàng đuổi kịp cước bộ của hắn, cùng nhau bước vào thang máy đi tới tầng hai người ở.

“Anh nên đi tắm trước đi, thả lỏng một chút!” Vừa vào cửa, cô liền đẩy hắn vào phòng tắm ở phòng ngủ chung của hai người “Em giúp anh lấy quần áo.”

Hắn hồ hững nhìn cô bận rộn tìm kiếm ở trong tủ quần áo của hắn, cuối cùng cầm một bộ quần áo đi đến phía hắn.

“Nhanh lên, tắm rửa nghỉ ngơi đi! Anh xem ra rất mệt. Hôm nay em ngủ ở phòng ngoài là được rồi, miễn cho quấy rầy đến.....”

Hắn đẩy quần áo trong tay cô ra, dùng sức ôm cô vào trong lòng.

Hắn không muốn nhìn thấy ánh mắt quan tâm của cô, mỗi lần nhìn thấy, đều làm cho hắn phiền muộn không thôi.

“Quân Á.” Cô dịu dàng kêu lên.

Không muốn nghe giọng nói làm nhiễu loạn tâm trí của cô, hắn bá đạo hôn lên môi cô, hai tay cũng không ngừng ở trên người cô vuốt ve.

“Ừm!” Cô nhắm đôi mắt xinh đẹp, rất nhanh liền chìm đắm trong nụ hôn ngọt ngào của hắn.

Hai người song song ngã lên giường lớn, hắn vội vàng cởi quần áo của cô ra, muốn mượn việc hoan ái để phát tiết sự tức giận trong lòng.

Tuy rằng động tác của hắn có chút mãnh liệt, nhưng cô cũng không oán giận cái gì, đem sự dịu dàng vô tận đáp lại hắn.

Ở trước mặt cô, hắn cảm thấy chính mình giống một đứa trẻ..... Hắn lơ đãng quay đầu, nhìn đến tấm gương to ở trên tường kia, hình ảnh hai người trần trụi đang quấn lấy nhau, cả người hắn chấn động, giống như bị hắt một chậu nước lạnh vào người, dục hỏa trong người tắt ngúm.

Hắn chán nản xoay người ngồi dậy, cảm thấy mọi chuyện đã vượt quá sự kiểm soát của hắn.

“Anh làm sao vậy?” Cô mờ mịt nhìn hắn, không hiểu tại sao hôm nay hắn lại có tính khí thất thường như vậy.

“Anh đi tắm rửa.” Thật nguy hiểm, hắn tại sao lại có thể vì một người phụ nữ mà dao động quyết tâm báo thù.

Hắn đi vào phòng tắm, giống như chỉ muốn chạy trốn khỏi cô.

Triệu Quân Á biết biểu hiện hôm nay của hắn rất không phù hợp, nhưng hiện tại hắn cũng chẳng còn tâm trí lo lắng chuyện này.

Hắn mở vòi hoa sen, để nước lạnh tùy ý dội vào người, làm cho bản thân mình có thể tỉnh táo hơn một chút.

Nếu không rời đi, hắn sợ chính mình sẽ không thể chịu được nhu tình như nước của cô thêm nữa.....

“Tôi đã mời Cô Diệp đến thay thế vị trí của tôi, trước hết mấy ngày nay tôi sẽ đem công việc của quán nói cho cô ấy biết, sau này trong quán có chuyện lớn nhỏ gì, đều giao cho cô ấy xử lý, nhưng tôi muốn hỏi...” Phương Di Thiên gặp riêng Tiểu Đồng nói.

Cô Diệp mà cô nói, là người mấy ngày trước cô mới tuyển vào làm, cô ấy đã có kinh nghiệm nhiều năm kinh doanh nhà hàng, ngoại hình cũng không tệ lắm, mặc dù so với yêu cầu của cô vẫn còn thiếu một chút, nhưng trước mắt cũng chỉ có thể như vậy.

“Chủ quán, sau này cô sẽ không đến đây nữa sao?” Tiểu Đồng vẻ mặt đau khổ hỏi.

“Đương nhiên là vẫn sẽ đến!” Phương Di Thiên cười cười, “Chính là có khả năng sẽ rời đi trước chín giờ, Cô Diệp rất có kinh nghiệm, mọi người cần phải ở chung với cô ấy thật tốt đấy nhé.”

“Chủ quán, nói thực ra, cô cảm thấy cô ấy được không?” Cô nhìn thế nào cũng thấy Cô Diệp cho dù là cùng khách hàng nói chuyện hay xử lý các công

việc xảy ra trong quán, đều kém xa chủ quán.

“Không được cũng không có cách nào khác, tôi không muốn Quân Á quá mệt mỏi, nếu tôi không từ bỏ quán rượu này, anh ấy không thể mỗi ngày đều đến đây gặp tôi.” Phương Di Thiên cười khổ nói, mang theo ngọt ngào cùng thương xót.

“Xem ra cô thật sự thực yêu thương anh ấy.”

“Đúng vậy!” Phương Di Thiên thở dài, “Được rồi, tóm lại trước hết cứ như vậy đi! Nếu thật sự không thành công, tôi sẽ tìm biện pháp khác.”

Tiểu Đồng do dự một chút, mới nói: “Chủ quán. Cô muốn đóng cửa ‘‘Hong’’ sao?”

Phương Di Thiên kinh ngạc nhìn cô “Tại sao lại nghĩ như vậy?”

Tuy rằng giữa “Hong” và Quân Á, cô chọn Quân Á nhưng cô cũng không muốn đóng cửa quán.

“Gần đây công việc kinh doanh của quán so với trước kia quả thực đã kém đi không ít.” Tiểu Đồng thật cẩn thận nói.

“Đây là tất nhiên, trước kia tôi đều cố gắng tự mình làm tất cả mọi việc, hiện tại bỗng nhiên buông tay, chắc chắn có một chút thay đổi.” Cô thực sự biết rõ vấn đề ở đâu, nhưng cô không thể giống như trước kia được nữa.

Đối với cô mà nói, Quân Á vô cùng quan trọng.

“Cho nên chủ quán a, cô xác định sẽ không đóng cửa quán rượu chứ?” Hiện tại kinh tế đang rất khó khăn, muốn tìm một cô chủ tốt như vậy quả thực rất khó a “Yên tâm, tôi tạm thời chưa tính đến việc này.” Phương Di Thiên cười nói: “Cô có thể yên tâm làm việc.”

Đúng lúc này, một âm thanh quen thuộc gọi tên cô “Di Thiên.”

Cô quay đầu lại, thấy người cô thương yêu, khuôn mặt trở nên tươi cười rạng rỡ, “Quân Á!”

“Nếu em còn đang bận công việc thì cứ tiếp tục, không cần để ý đến anh.”

“Không có gì cả, cũng không có chuyện quan trọng gì đâu.” Cô cười cầm tay hắn, quay đầu nói với Tiểu Đồng, “Được rồi, cô đi làm việc của mình đi!”

Tiểu Đồng cười hì hì nói: “Yêu! Chủ quán đã ghét bỏ người ta rồi.”

Vừa nói xong, cô liền nhanh như chớp chạy về phòng bếp, không cho chủ quán có cơ hội mắng cô.

“Tiểu Đồng chết tiệt!” Phương Di Thiên cười mắng.

“Xem ra hôm nay tâm tình em rất tốt.” Hắn nhìn hành động của cô, nói.

“Dĩ nhiên rồi!” Cô vui vẻ nói: “Em đã tìm được người thay em quản lý công việc trong quán, sau này, em sẽ không phải đến đây thường xuyên, anh cũng không cần mỗi ngày đều chạy đến đây.”

“Tìm được người ư? Đây chính là quán rượu yêu quý của em, em xác định người kia có làm được không?” Hắn lo lắng hỏi.

Đương nhiên. không tốt lắm, cô không hoàn toàn tin tưởng vào năng lực của Cô Diệp, nhưng tạm thời bây giờ cô không thể tìm được người thích hợp hơn.

“Không thành vấn đề.” Không muốn hắn lo lắng, cô ra vẻ thoải mái nói.

Triệu Quân Á mỉm cười không nói.

Vừa rồi Di Thiên và người phục vụ nói chuyện với nhau hắn đều nghe được, hắn biết cô đối với người mới nhận vào làm kia cũng không tin tưởng nhiều lắm.

Giữa “Hong” và hắn, cô lựa chọn hắn.

Đây là kết quả hắn đã đoán ra từ trước, cũng là mục đích duy nhất của hắn. Thế nhưng không biết vì sao, mọi chuyện đều đang phát triển theo đúng kế hoạch của hắn, hắn lại chẳng cảm thấy vui mừng chút nào, ngược lại. Còn thấy thật khó chịu.

Cô đến tốt cùng có biết hay không người đang ông mình thực sự yêu thương, là người có tâm tư dơ bẩn xấu xí như thế nào không? Sự dục dăng săn sóc của hắn dành cho cô, sự quan tâm dận dỏ, tất cả đều chỉ thủ đoạn muốn tổn thương cô của hắn.

Hắn khẳng định là điên rồi.

Nhìn cô đáng vẻ khoái trá, hắn bỗng nhiên cảm thấy xúc động, muốn đem tất cả chân tướng sự việc nói cho cô, muốn nhìn xem sau khi cô biết được tình hình thực tế, liệu còn có thể thật lòng yêu hắn không chút toan tính như vậy nữa không.

“Em từ bỏ sao?” Hấn hận bản thân mình, âm thanh khàn khàn hỏi cô.

Phuong Di Thiên ban đầu hơi ngần ra, sau đó mỉm cười ngọt ngào, “Vì anh, thì có cái gì là không được?”

Vì hấn. Phải không? Vấn đề là hấn căn bản không có tốt như cô vẫn tưởng a. Trùng mắt nhìn cô đang mỉm cười, Triệu Quân Á cứng họng, chẳng thể nói được điều gì.

Hấn vẫn cho rằng, hấn tuyệt đối sẽ là người thắng trong trò chơi tình ái này.

Nhưng mà cô thậm chí không cần đùa giỡn toan tính với hấn, vẫn có thể làm cho tâm hấn phải đau đớn vì cô, làm dao động ý chí báo thù của hấn.

Nhìn cô tươi cười, ngực hấn giống như bị người ta dùng chày gỗ hung hăng đập cho một cái.

Có lẽ từ lúc hấn quyết định dụ hoặc cô, thì cũng là lúc hấn thua trong trận đấu này.

Bạn đang đọc truyện *Báo Thù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Buổi tối chủ nhật, phòng khám không mở cửa, Triệu Quân Á khó khăn lắm mới có một buổi tối được ở nhà.

Hôm nay, Phuong Di Thiên bàn giao lại các công việc trong quán rượu cho Cô Diệp, quản lý cô mới tuyển không lâu, nhưng cô dặn hấn nhất định phải ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, không cho hấn đi theo.

Hấn làm theo, mục đích lúc trước đã đạt được, hấn cũng không cần thực hiện khổ nhục kế nữa, lúc này hấn còn có chuyện khác quan trọng hơn- xem xét nên đối phó cô như thế nào.

Hấn lạnh lùng nhìn những tấm ảnh đen trắng ngổn ngang trên bàn, biểu tình thâm trầm.

Tất cả những bức ảnh này, đều là ảnh hấn cùng Phuong Di Thiên ở trong phòng hoan ái.

Trong ảnh, ánh mắt người nữ lộ vẻ nhu tình, hoàn toàn đắm chìm trong sự kích thích tốt đẹp, hồn nhiên không biết nhất cử nhất động của cô đều bị máy chụp ảnh giấu ở sau chiếc gương to chụp được.

Ngón tay hấn mân mê vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp cùng thân hình uyển chuyển mềm mại trong ảnh, hấn nhớ đến cảm giác khi vuốt ve âu yếm thân thể nữ miều đáng yêu ấy.

Những bức hình này, ban đầu hấn định sử dụng để hủy hoại cô, đây là thủ đoạn nhanh nhất.

Nhưng là..... Hấn phiền muộn đặt những bức ảnh đó xuống bàn, phát hiện chính bản thân mình không thể chịu được người đàn ông khác nhìn thấy những ảnh này của cô.

Tình huống này vượt ra khỏi sự khống chế của hấn, thật sâu trong con người hấn vẫn thực để ý cô.

Linh linh linh. Nhưng vào lúc này, tiếng bộ đàm ở cửa vang lên.

Hấn cầm lấy bộ đàm, có chút kinh ngạc nhìn hình ảnh người mới đến trong màn hình, “Nhã Linh?”

Đáng chết, mấy ngày nay hấn bận xử lý chuyện của Di Thiên, đã hoàn toàn quên mất Nhã Linh.

Hấn chạy nhanh xuống lầu mở cửa cho cô.

Triệu Nhã Linh trừng mắt tức giận nhìn hấn một cái, mới bước vào trong.

Hấn mở cửa nhà mình, chờ Nhã Linh đến.

“Đình!” cửa thang máy đưa đến tầng nhà nơi Triệu Quân Á ở thì dừng lại, Triệu Nhã Linh từ bên trong đi ra.

“Nhã Linh.” Biết cô em gái luôn luôn dính lấy hấn chắc chắn đã bị chọc tức, Triệu Quân Á thờ dãi.

“Kế hoạch của anh tốt nhất là vô cùng thuận lợi, không được có một chút sai lầm gì.” Quả nhiên, Triệu Nhã Linh nổi giận đùng đùng với hắn, “Anh hứa với em cái gì hả? Mấy hôm trước còn nói sẽ đến tìm em, kết quả mấy ngày nay lại chẳng thèm quan tâm em.”

“Chuyện đó để sau hãy nói.” Hắn cầm tay em gái kéo vào nhà, tiện tay đóng cửa lại.

“Anh và Phương Di Thiên hiện tại làm sao vậy?”

Không biết có phải hắn nhìn nhầm không, Nhã Linh khi nói đến tên Di Thiên, tựa hồ có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

Hắn suy tư một chút, mới nói: “Rất thuận lợi.”

“Tiếp theo thì sao? Anh định làm như thế nào?”

Triệu Quân Á không nói chuyện, ánh mắt vô tình dừng lại ở trên những bức ảnh ở trên bàn.

Triệu Nhã Linh cũng nhìn thấy, cô tò mò bước đến, “Đó là cái gì?”

Cô nhặt những bức ảnh lên, kinh ngạc khi nhìn những bức ảnh đó, “Anh, đây là.....”

Hắn cảm thấy thực tức giận khi bị xâm phạm quyền riêng tư, cho dù Nhã Linh là em gái của hắn, hắn cũng không muốn cho cô xem mấy thứ này.

“Đừng nhìn.” Hắn đoạt những bức ảnh ở trong tay cô, cả những tấm rơi trên mặt đất, sắp xếp lại cẩn thận rồi đem bỏ vào trong túi giấy.

“Đây là cách anh dùng để đả kích Phương gia?” Cô bình tĩnh hỏi.

“Còn có chút lo lắng.” Đáy mắt hắn hiện lên một chút giãy giụa.

“Nếu đã có những bức ảnh này trong tay, tại sao còn chưa hành động?”

Đối với phản ứng của em gái, hắn có chút ngoài ý muốn.

Hắn tưởng rằng cô nhất định sẽ phản đối thủ đoạn hèn hạ đê tiện này của hắn, không nghĩ rằng cô còn ủng hộ cách làm này của hắn.

“Anh còn vài chuyện lo lắng.” Hắn không thích thái độ áp bức người khác của cô.

“Còn có gì phải lo lắng? Chẳng lẽ anh luyến tiếc cô ta?” Triệu Nhã Linh nheo mắt.

“Đương nhiên không phải.” Triệu Quân Á không chút nghĩ ngợi phủ nhận.

Không thể thừa nhận..... một khi đã thừa nhận, hắn sẽ không thể tiếp tục báo thù cho cha mẹ nữa.

Né tránh ánh mắt dò xét của em gái, hắn yên lặng đem túi giấy đựng những bức ảnh giấu ở ngăn nhỏ bí mật chỗ TV.

Triệu Nhã Linh biết hắn không muốn nói đến chuyện này nữa, vì thế thay đổi đề tài, “Anh, vậy khi nào anh có thể dẫn em đi chơi? Em đã trở về lâu như vậy, anh lại vẫn còn ở cùng Phương Di Thiên.”

Triệu Quân Á nhăn mi, “Vài ngày nữa được không? Hiện tại anh.....”

“Đã hai tuần nay rồi đấy, anh vì cô ta, đối xử với em thật hồ hững, em thật nghi ngờ anh có phải đã có tình cảm khác với cô ta rồi hay không.”

Là, hắn có, nhưng..... “Yên tâm, mặc kệ thế nào, thù của cha mẹ, anh nhất định sẽ báo.”

“Tốt nhất là như thế.....”

Nhưng đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng mở khóa.

Hai anh em cùng lúc nhìn nhau, còn không kịp nói gì, liền thấy Phương Di Thiên mở cửa đi vào.

“Quân Á, đôi giày bên ngoài kia là.....” Phương Di Thiên hoang mang hỏi, sau khi nhìn thấy Triệu Nhã Linh đang ở phòng khách, lập tức kinh hỷ tươi cười “Nhã Linh! Không ngờ là em, em đi Mi du học về rồi sao?”

“Đúng vậy! Em mới về mấy hôm trước, vì vậy muốn tìm anh trai tâm sự.” Triệu Nhã Linh mỉm cười, thân mật trả lời, hoàn toàn không thấy sự phẫn nộ lúc trước.

“Thật ngại quá, hai người chờ một chút, em sẽ đem thức ăn đêm mới mua về dọn ra đây.” Phương Di Thiên quơ quơ gói to trên tay, bước nhanh về phía phòng bếp, “Nhã Linh, em muốn uống gì?”

“Cái gì cũng được.” Triệu Nhã Linh thúc khuỷu tay vào người Quân Á “Đi giúp Di Thiên đi! Làm sao anh lại để cô ấy một mình trong bếp như vậy?”

“A? Không sao đâu, em rất nhanh liền.”

“Đề anh đến giúp em!” Hấn đi tới phòng bếp, từ trong tủ bát đĩa lấy ra ba cái bát.

Triệu Nhã Linh thừa dịp hai người đều ở trong bếp, lặng lẽ mở ngăn nhỏ bí mật chỗ TV ra, nhanh chóng lấy đi túi giấy đựng những tấm ảnh, nhét vào trong túi xách của mình.

Cô đã thấy ánh mắt anh trai nhìn Phương Di Thiên rất khác lạ, cô không tin hẳn được.

Triệu Nhã Linh nhẹ nhàng đóng ngăn bí mật lại, trước khi Triệu Quân Á phát hiện ra, bình tĩnh đứng lên.

“A! Không xong rồi.” Triệu Nhã Linh thở nhẹ một tiếng, “Anh, Di Thiên, hai người dừng vội, em nhớ ra còn có hẹn với bạn mất rồi, em phải đi trước đây!”

“Nhanh như vậy sao? Em vừa đến chưa lâu mà!” Phương Di Thiên hơi sững sốt, trong giọng nói tràn ngập luyến tiếc.

Triệu Quân Á cảm thấy em gái hấn đóng kịch quả thực rất giỏi, bỗng nhiên cảm thấy Phương Di Thiên có thể là thật sự đơn thuần.

“Hai người cứ ăn đi, em phải đi.” Triệu Nhã Linh cười cười

“Vậy được rồi! Em đến bằng cách nào? Có muốn Quân Á đưa em về không?”

Trong mắt Triệu Nhã Linh hiện lên một tia tức giận, lập tức lại khôi phục tươi cười, “Không cần đâu! Em tự mình lái xe đến. Anh ấy là anh trai em, nếu như cần thiết, em nhất định sẽ bảo anh ấy đưa về.”

Cô rất hận Phương Di Thiên lấy thái độ của chị dâu để đối xử với cô như vậy.

“Được rồi.” Phương Di Thiên không hề suy nghĩ nhiều như vậy, gật gật đầu, “Vậy em trên đường cẩn thận.”

“Em biết, hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.” Phương Di Thiên cười giờ tay chào tạm biệt.

Nhìn thấy em gái đã rời đi, Triệu Quân Á thở dài một hơi. Về mặt của cô lúc này hấn cảm thấy có chút không thích hợp.

“Thực đáng tiếc, đã lâu không gặp Nhã Linh.” Phương Di Thiên vội vàng đem thức ăn bày lên bàn, “Vậy chúng ta đành phải ăn thôi! Em nhớ rõ anh rất thích đồ ăn của quán này, nên đã ghé qua mua một chút, ngồi đi!”

Triệu Quân Á nhìn mấy đĩa thức ăn trên bàn, quả nhiên tất cả đều là món hấn thích. Trong lòng hấn bỗng nhiên trào dâng suy nghĩ phức tạp.

Hấn bỗng thốt lên hỏi: “Vậy còn em?”

“Cái gì?” Cô hoang mang quay đầu.

“Em đều mua những món anh thích ăn, vậy em thì sao?” Cô luôn luôn suy nghĩ cho hấn nhiều như vậy, lại luôn xem nhẹ chính bản thân mình.

Hiện tại nghĩ lại, sự hiểu biết của hấn về cô quả thực quá ít.

Hấn không biết sở thích của cô, không biết cô yêu thích điều gì, cô biết rất nhiều về hấn, hấn lại chỉ biết một chút về cô, cô là người luôn cố gắng, kiên cường, và rất yêu hấn.

Hấn hấn là nên vui mừng, hấn thậm chí không cần phải trả giá, lại có thể dễ dàng chiếm được trái tim cô, làm cho cô toàn tâm toàn ý với hấn.

Nhưng hiện hấn cảm thấy thật mờ mịt, cái gì cũng không rõ, không hiểu, hấn hận chính mình.

“Em? Em ăn cùng anh là được rồi!” Cô lơ đãng cười, đưa đũa cho hấn.

Trong lòng hấn tràn ngập cảm giác khó chịu.

Đúng vậy! Tại sao hấn lại quên cô là người như thế nào? Cô là người phụ nữ luôn luôn tin tưởng hấn, cho dù hấn chỉ còn hai bàn tay trắng, cô cũng sẽ không hề do dự đi theo hấn, nguyện ý cùng hấn chịu khổ.

Cô. Vẫn luôn là người như vậy.

“Anh làm sao thế? Từ nãy đến giờ anh luôn ngẩn ngơ, lâu lắm không gặp Nhã Linh, anh rất nhớ cô ấy phải không?” Thấy hấn cầm đũa bất động, cô trêu chọc nói.

Nghe cô nhắc tới em gái, hấn ngần người.

“Nhã Linh hình như đã thay đổi không ít. không giống với tưởng tượng của anh.” Hấn nghĩ tới ánh mắt lạnh lùng của Nhã Linh khi nhìn những bức ảnh.

“Nói không chừng cô ấy đã có bạn trai?”

“Có lẽ vậy!” Hấn thuận miệng đáp, gấp chút đồ ăn bỏ vào trong miệng, hấn chẳng cảm thấy mùi vị của thức ăn như thế nào.

“Đúng rồi, chuyện của quán “Hồng” em đã xử lý xong, sau này em chỉ cần thi thoảng đến kiểm tra là được rồi, vì vậy anh cũng không cần phải mỗi ngày đều từ phòng khám chạy đến đó.”

“Ừ!” Kỳ thật đó là điều ban đầu hấn vẫn mong muốn, kế hoạch ban đầu của hấn là làm cho cô mất đi công việc, đem thân thể của cô, trái tim của cô, tất cả những gì của cô đều giao cho hấn.

Hấn muốn cô hoàn toàn dựa vào hấn mà sống, sau đó sẽ hung hăng tổn thương cô.

Thế nhưng hiện tại, hấn không muốn tiếp tục như vậy.

Hấn không quan tâm mình làm như vậy là không có lương tâm, nhưng hấn không thể đối mặt với sự tin nhiệm, vẻ mặt tươi cười, sự thiện lương của cô, hấn không thể thực hiện kế hoạch nham hiểm lúc đầu được nữa.

Sự thiện lương của cô có sức sát thương rất lớn với hấn.

“Quân Á?”, Phương Di Thiên kỳ quái nhìn hấn “Có phải gần đây anh thực sự rất mệt mỏi không?” Chứ không tại sao lại ngần người lần nữa như vậy.

“Em thực sự sẽ từ bỏ “Hồng” sao? Nếu không làm được, em vẫn nên tiếp tục làm thôi!”, Thật sự hiện tại hấn vẫn có chút mong cô thực sự buông tha “Hồng”.

“Không sao, cho dù không phải bây giờ, một ngày nào đó em cũng muốn buông tay.” Cô nói rất nhanh.

“Di Thiên. Em có bao giờ nghĩ rằng, có lẽ. Anh thật sự không hề tốt như em vẫn tưởng?”

Cô thản nhiên nở nụ cười, “Em chỉ biết, em thực sự rất yêu anh, cho dù có một ngày, anh không hề yêu em, em cũng sẽ vẫn yêu anh như cũ.”

Hấn chợt thấy ngực một trận đau đớn co rút “Đáng giá sao?”

Cô kinh ngạc liếc mắt nhìn hấn một cái, “Anh cho rằng đối với tình yêu, có thể lấy có đáng giá hay không để phán định sao?”

“Anh không hiểu được, anh chỉ là sợ hãi, một ngày nào đó em phát hiện ra anh không hề tốt như em vẫn tưởng tượng, có lẽ khi đó em sẽ không còn yêu anh nữa.” Nói ra câu ấy, hấn mới giật mình, thì ra đây mới chính là điều mình vẫn luôn sợ hãi.

Thì ra hấn vẫn luôn lo lắng sau khi cô biết chân tướng sự việc sẽ không yêu hấn nữa, có phải rất buồn cười hay không? Trước kia hấn tiếp cận cô thực sự chỉ vì muốn tổn thương cô.

Hấn nhắm mắt lại, muốn nhớ lại khuôn mặt đầm nước mắt của mẹ, nhớ lại rằng chính Phương gia đã hại chết cha mẹ hấn.

Không phải hấn chưa từng suy nghĩ, Phương Trung Diệu đối với hai anh em hấn rất tốt, Di Thiên dịu dàng cùng thâm tình, tất cả đều làm cho hấn từng do dự, thế nhưng những điều đó vẫn không thể làm dao động ý chí báo thù của hấn.

Vậy mà bây giờ, hấn lại lo lắng cô có thể sẽ hận hấn, hấn chần chờ. “Nếu có thể, em cũng từng hy vọng chính mình đừng yêu anh nhiều như vậy.” Giọng nói sâu kín của cô vọng vào tai hấn.

Hấn quay đầu nhìn cô.

“Nhưng không biết tại sao, em không thể ngăn cản bản thân mình đừng yêu anh. Em không biết đã tự nói với mình bao nhiêu lần rằng, anh không đáng để em phải yêu nhiều như vậy, nhưng mà cuối cùng em vẫn không ngừng yêu anh.” Cô mỉm cười nhìn hấn.

Triệu Quân Á trong lòng xôn xang, hấn xúc động ôm chặt cô, vừa đau lòng vì sự ngốc nghếch của cô, cũng vừa hận bản thân mình quá đê tiện.

Hấn như thế nào có thể vừa muốn báo thù, lại hi vọng cô mãi mãi yêu hấn không thay đổi “Quân Á, nếu có một ngày, anh thấy mệt mỏi, muốn bỏ đi, thì cứ bước đi! Có lẽ em đủ rộng lượng để chân thành chúc phúc cho anh, nhưng em sẽ thù.”

“Sẽ không có ngày đó.” Hấn vội vàng nói.

Sẽ không có ngày đó, ngoài cô ra, hấn không thể động tâm với bất kỳ người phụ nữ nào khác.

“Cho anh một chút thời gian, anh sẽ nghĩ cách.” Chỉ một chút thời gian là tốt rồi, đến lúc đó, hẳn sẽ nghĩ ra phương pháp vớt cả đôi đường.

Làm cho hẳn có thể báo thù cho cha mẹ, lại không làm tổn thương cô.....

Cô mang thai rồi.

Phương Di Thiên từ khoa phụ sản đi ra, lời nói của bác sĩ vẫn còn văng vẳng bên tai.

Cô mang thai, là đứa nhỏ của Quân Á..... Phương Di Thiên đứng ở trước xe của mình ngẩn người một hồi lâu, cho đến tận bây giờ, tâm trí của cô mới dần khôi phục, khóe miệng khẽ nở nụ cười ngọt ngào.

Cô và Quân Á đã có con rồi! Cô nhẹ nhàng vỗ về cái bụng vẫn còn phẳng lỳ của mình, ở bên trong đang dần hình thành một sinh mạng bé nhỏ khiến cô thật vui vẻ.

Cô rất muốn lập tức nói cho hẳn biết chuyện này, nhưng vừa cảm lấy di động, liền buông xuống.

Vẫn là chờ buổi tối hẳn về nhà, gặp hẳn nói cho hẳn biết tin vui này đi. Nhìn đồng hồ thấy vẫn còn sớm, cô suy nghĩ một chút, quyết định đi đến hiệu sách mua một ít sách về phụ nữ mang thai để chú ý ăn uống nghỉ ngơi cho phù hợp.

Vẫn là nên cẩn thận một chút thì hơn, cô không hi vọng sẽ xảy ra bất cứ sai lầm gì.

Sau khi hạ quyết tâm, thấy vẫn còn đủ thời gian đến hiệu sách, cô liền lái xe đến đó.

Hiệu sách không lớn lắm, nhưng có rất nhiều loại sách khác nhau, cô tìm kiếm một hồi lâu, liền thấy có rất nhiều loại sách tương tự nhau.

Cô chọn mấy quyển nói về những chú ý trong thời gian mang thai của phụ nữ, cũng cầm mấy bản dực anh phương diện, lòng tràn đầy sung sướng hướng đi quầy.

Có thể là bởi vì gần trường đại học, cửa hàng này buôn bán rất khá, có bốn người đang xếp hàng đằng trước cô để chờ tính tiền.

Cô cũng không vội, tùy ý xem những tạp chí mới ở bên cạnh, cầm lấy một tờ lật qua lật lại xem xét.

Đột nhiên, một tiêu đề kì lạ hấp dẫn sự chú ý của cô: con gái của chủ tịch công ty Diệu Dương Khoa Kỹ sinh hoạt cá nhân vô cùng dâm loạn. Diệu Dương Khoa Kỹ? Đó không phải công ty của cha cô sao? Toàn thân cô rét run, vội vàng cầm tờ tạp chí lên.

Mặc dù bức ảnh trên bìa tạp chí chụp có chút mờ hồ không rõ, nhưng rõ ràng đó là hình ảnh hai người đang trần trụi quấn lấy nhau. Khung cảnh xung quanh thật sự quen mắt, khuôn mặt của nữ nhân vật chính còn bị khoanh tròn thật nổi bật.

Người phụ nữ trong ảnh chính là cô, địa điểm, là nhà Quân Á..... Cô đột nhiên thấy lạnh cả người từ lòng bàn chân lên đến tận đầu, toàn bộ máu trong cơ thể như đông cứng lại.

Cô phát run, không muốn nhìn tiếp, nhưng từng câu từng chữ trong tạp chí vẫn đập vào mắt.

Con gái chủ tịch công ty Diệu Dương Khoa Kỹ – Phương Di Thiên kinh doanh quán ăn đêm, thường cùng khách hàng phát sinh quan hệ mờ ám – cô thấy một cái tit nhỏ khác ở bên cạnh cùng rất nhiều ảnh chụp cô gặp gỡ đàn ông ở phòng 43.

Sách trong tay cô rơi xuống đất, làm người bên cạnh nhảy dựng, nhưng cô không hề phát hiện ra, mọi người đang nhìn chằm chằm vào tạp chí.

Rốt cục là đang có chuyện gì xảy ra, những bức ảnh kia giống như được chụp ở trong phòng, chẳng lẽ có người ở trong phòng của Quân Á gắn máy ảnh sao? Tuy rằng ảnh ở bìa tạp chí chụp cũng không rõ ràng, nhưng nếu thực sự ở trong phòng có gắn máy ảnh, chẳng phải là toàn bộ quá trình cô cùng Quân Á bên nhau đều bị người ta nhìn thấy sao? Nghĩ đến việc tờ tạp chí kia sẽ có bao nhiêu người xem, sắc mặt cô trở nên trắng bệch.

“Cô gái, cô có khỏe không?”

Phương Di Thiên đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về mặt lo lắng của nhân viên cửa hàng.

“Tôi không sao.....” Phương Di Thiên vội vàng đem tạp chí để lại lên giá, sách muốn mua cũng không cần, sau khi cô thấp giọng nói câu “Thật có lỗi”, liền vội vàng chạy ra khỏi hiệu sách.

Vừa chạy ra khỏi tầm mắt của mọi người, cô kinh sợ vô cùng, nước mắt không thể kiềm chế chảy tràn mi, cô hoàn toàn không rõ tại sao chuyện này lại xảy ra, cũng không biết nên làm gì bây giờ mới tốt, một lòng thầm nghĩ muốn đến bên Triệu Quân Á tìm kiếm sự an ủi.

Cô muốn cầm chìa khóa xe vào ổ khóa, nhưng tay lại quá mức run rẩy, mãi vẫn không thể cầm chìa khóa xe vào ổ được.

“Bình tĩnh, Phương Di Thiên, mày bình tĩnh một chút.....” Cô không ngừng tự nói với chính mình.

Nhưng cho dù cô có cố gắng như thế nào, tay cô vẫn run run không nghe lời.

Cuối cùng, cô thất bại bỏ lại cái chìa khóa xe, hai tay cầm lấy tay lái, quật cường không muốn khóc thành tiếng.

“Tại sao lại như vậy.....”

Cô không ngờ chính mình lại trở thành nữ nhân vật chính trong bìa tạp chí đó! Hơn nữa nội dung của nó lại chẳng tốt đẹp gì..... Qua hồi lâu, Phương Di Thiên rốt cục mới chậm rãi tỉnh táo lại.

Hiện tại nên làm gì bây giờ? Suy nghĩ của cô dần dần hoạt động trở lại.

Đi tìm Quân Á sao? Không biết hắn đã biết chuyện này chưa? Cô cầm điện thoại gọi cho hắn thì nghe thấy tiếng trả lời tự động của tổng đài, cô nhớ ra khi hắn làm việc thì không mở điện thoại.

Cô định gọi điện thoại đến phòng khám, nhưng suy nghĩ kỹ lại thấy không ổn, cuối cùng cô quyết định trực tiếp đến phòng khám tìm hắn nói chuyện.

Nhớ tới Triệu Quân Á, cô dường như có thêm dũng khí để đối mặt với tất cả.

Chỉ cần hắn ở bên cạnh cô..... Đúng rồi, phải đi tìm hắn. Cúi người nhặt chìa khóa xe lên, Phương Di Thiên bình tĩnh cắm chìa khóa vào ổ khóa, khởi động xe. Cô hít một hơi sâu, lái xe đi về phía phòng khám của Triệu Quân Á.

Bạn đang đọc truyện *Báo Thù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

“Rốt cuộc em nghĩ gì vậy hả?” Triệu Quân Á đem tạp chí ném xuống đất, chưa bao giờ hắn tức giận với cô gái trước mặt như lúc này.

Hôm nay, khi hắn đi đến cửa hàng tạp hóa mua chút đồ, nhìn thấy tờ tạp chí này làm hắn vô cùng khiếp sợ, phòng khám cũng không thêm mở cửa, lập tức tìm gặp người duy nhất có thể làm ra chuyện này.

Hắn không muốn cho Di Thiên biết chuyện này, bởi vậy vẫn ở lại phòng khám.

Trước mắt là người em gái hắn yêu thương nhất, là người thân duy nhất của hắn trên đời này.

Hắn từng nghĩ rằng sau khi trải qua biến cố gia đình trước kia, hai người họ chắc chắn sẽ vô cùng thân thiết yêu thương nhau, nhưng mà hiện tại hắn lại cảm thấy cô giống như người xa lạ mà thôi.

“Tại sao em lại đem những bức ảnh đó đưa lên tạp chí?” Mỗi khi nghĩ đến những hình ảnh nhạy cảm của Di Thiên bị người khác nhìn thấy, chỉ cần bức ảnh hai người đang dây dưa cùng nhau trên bìa tạp chí, hơn nữa Di Thiên bị phóng đại mặt, cũng đủ làm cho cô thân bại danh liệt.

“Anh trách em sao?” Triệu Nhã Linh lạnh lùng cười, “Tốt lắm, hình như anh đã quên, toàn bộ những bức ảnh đó đều là do anh chụp?”

Cô đã thay hắn bỏ đi những bức ảnh quá lộ liễu, những ảnh đó cũng không thấy mặt hắn, dù sao người cô muốn hủy hoại là con đàn bà dê tiện kia, chứ không phải anh trai cô.

“Dù là như vậy thì em cũng không có quyền tự tiện mang đi sử dụng.” Hắn thật sự không nghĩ rằng em gái hắn lại có thể làm ra chuyện như vậy. Hắn không thể không lo lắng Di Thiên khi biết chuyện này sẽ phản ứng ra sao, cho dù cô là người kiên cường như thế nào cũng không thể chịu đựng được một sự dă kích như vậy.

“Anh, những bức ảnh này đều chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt của cô ta thôi, mọi người cũng không dễ dàng nhận ra anh, rốt cuộc anh tức giận cái gì?” Triệu Nhã Linh nghiêng đầu nhìn hắn “Anh lo lắng cho cô ta sao?”

Lo lắng sao? Hắn đương nhiên lo lắng cho Di Thiên, hắn lo lắng cô sẽ không thể chịu được sự sỉ nhục ác liệt này, lo lắng cô có thể sẽ nghĩ quẩn hay không..... Cho tới bây giờ hắn mới hiểu được, cho dù bản thân mình không muốn thừa nhận, nhưng hình ảnh của cô đã sớm khắc sâu trong tâm trí hắn, hắn thật sự rất để ý cô.

“Những ảnh đó là của anh, em không có tư cách tự tiện sử dụng.” Đúng, hắn thừa nhận bản thân mình trước đây chụp những bức ảnh đó không hề có ý tốt, mục đích là muốn tổn thương Di Thiên.

Nếu không phải hắn bắt đầu để ý Di Thiên, có lẽ thủ đoạn của hắn cũng chẳng tốt đẹp hơn em gái hắn.

Nhưng mọi chuyện đã nằm ngoài tầm tay của hắn, hắn đang giằng giũa giữa yêu thương không rõ, sự rung động với cô đến quá bất ngờ.

Hắn hoàn toàn không biết phải đối mặt với cô như thế nào, người mà hắn nghĩ cả đời này hắn cũng không thể yêu, người con gái xinh đẹp mà hắn muốn hận cũng không thể hận được.

“Anh, không phải anh yêu cô ta rồi chứ?” Triệu Nhã Linh cảnh cáo hắn: “Đừng quên trước kia anh tiếp cận Phương Di Thiên, hoàn toàn không phải vì có tình cảm với con gái của kẻ thù. Chẳng lẽ anh đã quên cha mẹ chết như thế nào sao?”

“Anh đương nhiên nhớ rõ.” Hắn nắm tay đám mạnh xuống bàn, tức giận cô em gái ương ngạnh đã động vào nỗi đau sâu thẳm trong lòng hắn, cũng tức giận chính mình đã thay đổi “Anh nhớ rõ Phương Trung Diệu đã hại chết cha mẹ như thế nào, cũng nhớ rõ anh tiếp cận Di Thiên vì mục đích muốn tổn thương cô ấy, làm hại Phương gia, anh càng nhớ rõ những bức ảnh chết tiệt này đều do anh chụp, như vậy em vừa lòng chưa?”

Nếu đã quên, hắn sẽ không cần phải giằng giũa thống khổ như vậy.

“Hiện tại mục đích hãm hại Phương gia của chúng ta đã đạt được, Phương Di Thiên đã bị hủy hoại, anh còn bắt nạt cái gì nữa?”

Triệu Quân Á chỉ có thể im lặng chống đỡ.

Hắn có thể nói cái gì đây? Ngay từ đầu hắn đã sai rồi, sai ở trong tim khi tiếp cận Di Thiên, cũng sai ở trong suy nghĩ rằng bản thân mình sẽ không bị cô ảnh hưởng.

Tối thiểu, Nhã Linh làm việc này là vì báo thù cho cha mẹ, mà hắn, đã làm hỏng tất cả rồi.

“Cho nên đây là cách các người dùng để trả thù tôi?” Một âm thanh run run thật nhỏ vang lên, từ ngoài cửa truyền đến.

Hắn kinh ngạc quay đầu lại, thấy người mà hiện tại hắn không nghĩ sẽ gặp..... Phương Di Thiên đứng ở cạnh cửa, khuôn mặt trắng bệch không còn chút máu nhìn hắn, vẻ mặt thực yếu ớt mà hắn chưa bao giờ gặp qua.

Cô..... rốt cuộc đã nghe thấy những gì? Ánh mắt Phương Di Thiên đảo qua hai người bạn mà cô đã quen biết từ khi còn rất nhỏ, cuối cùng dừng lại trên người hắn.

Sự tín nhiệm trong ánh mắt của cô đã chuyển thành sự sợ hãi, hắn đau lòng không thờ nổi.

“Triệu Quân Á, đối với anh mà nói, rốt cuộc tôi là gì?” Sau một lúc lâu, Phương Di Thiên dịu dàng mở miệng.

Cô nói quá mức bình tĩnh, thế nhưng hắn lại bị lời nói của cô dọa đến kinh sợ không nói nên lời.

Nhìn người đàn ông mình đã yêu bao nhiêu năm qua, Phương Di Thiên bỗng nhiên cảm thấy thật buồn cười.

Mới một lúc trước thôi, cô vẫn còn đang có hi vọng xa vời rằng được ở bên cạnh hắn để được hắn an ủi hoặc giúp đỡ, không ngờ chuyện này lại là chính tay hắn làm ra “Anh dám làm, lại không có dũng khí thừa nhận với tôi sao?” Cô cũng không hiểu được vì sao mình còn có thể bình tĩnh chất vấn hắn như vậy.

Hắn hít vào một hơi, đang muốn nói chuyện, không ngờ Triệu Nhã Linh đã lên tiếng trước: “Còn có thể là cái gì? Không phải chỉ là công cụ để báo thù sao?”

“Trả thù ai?” Cô tò mò hỏi, thì ra sau khi đau lòng đến một mức độ nào đó, sẽ không còn cảm giác gì nữa, cô cũng thực kinh ngạc tại sao mình vẫn có thể bình tĩnh hỏi “Cha tôi ư?”

“Phương Trung Diệu hại chết cha mẹ của bọn anh.” Hắn trầm giọng nói, lại ngoài ý muốn phát hiện bản thân mình khi nhắc lại chuyện này, trong lòng không hề còn cảm giác phẫn nộ như trước.

Hiện tại, điều duy nhất hắn để ý chỉ có phản ứng của Di Thiên.

Phương Di Thiên trầm mặc một lúc lâu, mới mở miệng: “Anh..... đã biết chuyện này từ trước rồi?”

“Trước khi quen em, anh đã biết rồi.” Hắn thực sự không muốn thấy cô phải đau đớn tan nát cõi lòng như vậy.

“Cho nên từ nhỏ đến lớn, anh đều đối xử với tôi giống như với con gái của kẻ thù?” Cô thậm chí không hề để ý đến ân oán của hai gia đình trước kia, chỉ muốn biết hắn rốt cuộc đã đối xử với cô bằng tâm tình gì.

“Đó là đương nhiên.” Triệu Nhã Linh ngắt lời cô.

Mất Triệu Quân Á giằng giũa, hắn có chút muốn phản bác, cuối cùng lại chẳng nói gì.

Phương Di Thiên nhìn hắn hồi lâu, bỗng dừng nộ nụ cười, “Quân Á, anh biết không? Những năm gần đây, tôi thực yêu thương anh, nhưng vẫn chỉ có thể nhìn anh bên cạnh bao nhiêu người phụ nữ. Cuối cùng tôi nghĩ phải làm sao để không yêu anh nhiều như vậy nữa..... Nhưng mà tôi không ngờ, không

ngờ rằng, cuối cùng tôi phát hiện ra tôi càng ngày càng lún sâu hơn, yêu anh, yêu đến mức không thể kiềm chế bản thân.”

Đây là lần đầu tiên hắn nghe được cô nói ra tâm tình những năm gần đây cô dành cho hắn, đáng lẽ hắn nên cảm động, nhưng hiện tại những điều này làm hắn thật bất an.

“Tôi nên cảm ơn anh, thật sự, anh đã giúp tôi hoàn thành tâm nguyện bao năm nay.” Cô mỉm cười nói. “Bây giờ nhìn anh, tôi một chút cảm giác cũng không có.”

Thì ra để không còn yêu một người lại đơn giản như vậy, chỉ cần hắn tổn thương cô thật sâu một lần thôi.

Tại sao trước đây cô lại ngu muội khờ khạo như vậy, không ngờ hết thấy đều là giả.

Hắn đối xử tốt với cô là giả, hắn yêu cô cũng là giả, những lời ngon tiếng ngọt của hắn, dụ dỗ mê hoặc cô, tất cả đều là vì báo thù.

Hắn không yêu cô, thậm chí ngay cả thích cũng không có.

Cô cũng không hận hắn, hắn làm vậy cũng là muốn báo thù cho cha mẹ, là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Chỉ có điều, cô sẽ không yêu hắn nữa..... Tuyệt đối không yêu.

“Di Thiên.....” Hắn cũng không hiểu được, tại sao chỉ cần cô dùng vẻ mặt lạnh như băng để đối diện với hắn lại có thể khiến cho tâm của hắn hung hăng quặn đau.

Phương Di Thiên lắc đầu, không muốn nghe hắn nói thêm bất cứ điều gì nữa, xoay người chạy ra ngoài.

“Khoan đã.....” Nhìn thấy cô sắp rời đi, hắn không chút nghĩ ngợi bước nhanh về phía trước bắt lấy cánh tay cô.

Phương Di Thiên đã nhìn thấy sự áy náy thật sâu trong mắt hắn, nhưng điều cô làm, chính là lạnh lùng rút tay về “Tôi nghĩ, tôi hắn là có quyền không tha thứ cho anh, đúng không?”

Đúng, cô có quyền không tha thứ cho hắn, thậm chí hận hắn.

Chỉ cần việc hắn lợi dụng mối chân tình của cô, tội ấy đã không thể tha thứ.

Vì thế hắn không còn ngăn cản cô nữa.

Phương Di Thiên chỉnh lại ống tay áo của mình, không hề quay đầu lại tiêu sái đi ra ngoài.

Trong phòng khách tối đen, người đàn ông chuyên chú trừng mắt nhìn vào màn hình ti vi, nơi có ánh sáng duy nhất tản ra trong màn đêm.

Ti vi đang chiếu cuốn băng từ chiếc máy ghi hình mà hắn đã lắp trong chính phòng ngủ của mình để chụp những hình ảnh bản thủ kia.

Nhân vật chính đều cùng là một người phụ nữ.

Cô cười, cô phiền não, cô khóc khi hắn khiêu khích mà cô không kiềm chế được, cô nhiệt tình lớn mật dụ hoặc hắn..... Mặc kệ là như thế nào, ánh mắt cô nhìn hắn, đều tràn ngập thâm tình cùng tin cậy.

Cô từng yêu thương hắn như vậy! Vậy mà hắn lại dùng những bức ảnh này để tổn thương cô mãnh liệt, hành động này của hắn đáng phải chịu tội gì, hắn thừa nhận hắn thực đáng giận, vậy mà cô chẳng qua.....vẫn yêu thương hắn mà thôi.

Hiện tại, trong màn hình, cô đang từ phòng tắm bước ra.

Cả người cô quần khăn tắm màu trắng, cước bộ nhẹ nhàng tiêu sái đến bên giường, nhìn hắn đang ngủ say.

Đoạn hình ảnh này hắn chưa bao giờ xem, lúc trước, hắn chỉ chú ý đến những hình ảnh hoan ái của hai người..... Hôm nay, hắn bỗng nhiên xem những hình ảnh khác về cô.

Dường như cô rất sợ đánh thức hắn, vì vậy nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh hắn.

Cô nở nụ cười yếu ớt, dịu dàng nhìn khuôn mặt hắn khi ngủ.

Nhìn hình ảnh đó, lòng hắn giống như bị ngàn mũi kim đâm vào, đau đến mức hô hấp của hắn cũng trở nên thật khó khăn.

Nhìn thấy hình ảnh cô xinh đẹp tràn đầy hạnh phúc, hắn lại nhớ đến khuôn mặt cô tái nhợt khi biết được chân tướng sự việc, hình ảnh ấy đã khắc sâu trong tâm trí hắn, không thể nào quên được.

Cô vẫn ngồi im như vậy một thời gian, vẫn mãi lẳng lặng nhìn hấn.

Hấn đột nhiên có chút không dám nhìn tiếp, cảm lấy điều khiển từ xa chuẩn bị tắt ti vi đi.

Nhưng mà, trên màn ảnh, một hành động bất ngờ xảy đến khiến hấn phải ngừng lại quan sát.

Môi của cô giật giật, hình như đang nói gì đó, thế nhưng hấn không nghe được là điều gì.

Hấn vội vàng tua lại cảnh vừa qua, mở to âm lượng, đoạn băng lại được chiếu lại một lần nữa.

Lần này mơ hồ nghe được một chút thanh âm, nhưng bởi vì cô nói quá nhỏ, hấn nghe không rõ ràng lắm.

Tua lại, lại mở to âm lượng thêm nữa.

Lúc này, hấn đã nghe được.

“Quân Á, tuy rằng anh biết em yêu anh, nhưng anh có biết rằng bởi vì yêu anh mà em đã phải trả giá rất nhiều không?” Cô dịu dàng cười “Nhưng em vĩnh viễn không cho anh biết chuyện này đâu. Em yêu anh, không phải vì muốn cho anh thêm gánh nặng và áp lực.”

Hấn biết, cô vẫn luôn yêu hấn một cách bao dung như vậy, tình nguyện chính mình thống khổ, cũng không muốn miễn cưỡng hấn một chút nào.

So sánh với tình yêu không cần hỏi báo trả giá của cô, ý định lợi dụng cô của hấn lúc đầu có vẻ thực đáng xấu hổ.

“Kỳ thật em không hề hứng thú với việc mở quán rượu, “Hong” mở ra là vì anh.” Cô mở bàn tay hấn ra, đem tay mình đặt vào trong đó: “Được rồi! Em biết em rất tâm cơ, em không thích anh gặp người phụ nữ khác, em hi vọng anh có thể đến quán rượu của em, để cho em có thể thoải mái ngắm nhìn anh chứ không muốn anh đi cùng người phụ nữ khác.”

Cô mở quán rượu..... Là vì hấn? Hấn thật sự khiếp sợ.

Hấn vẫn cho rằng Di Thiên mở quán “Hong”, là vì cô thực sự thích công việc này, dù sao cô vì thế mà bỏ qua tiền đồ xán lạn của mình, cô mở quán “Hong” và kinh doanh nó với rất nhiều tâm huyết, nếu không có sự hứng thú và đam mê với công việc này, nhất định là không thể làm được như vậy.

Hấn không nghĩ rằng..... là vì hấn “Tiểu Tổng luôn oán giận với em vì món hương tiên nộn dương bán không được tốt lắm, vẫn muốn em bỏ món đó đi, nhưng anh bảo em làm sao có thể bỏ món đó đi được?” Biết được hấn đã ngủ say nên sẽ không nghe thấy, cô nhẹ giọng cười, “Hong cho tới nay chính là vì anh mà mở nha! Cho dù anh thật lâu mới đến một lần, cho dù toàn thế giới chỉ có mình anh gọi món đó, em nhất định vẫn sẽ giữ lại.....”

Hấn có thể có đức gì, để cho người con gái tốt như vậy phải làm nhiều việc cho hấn như thế “Quân Á, em không nghĩ rằng.....” Cô dừng một chút, giọng nói thật trầm thấp “Cho tới bây giờ em cũng không nghĩ rằng anh yêu em, em vốn..... Chỉ mong có thể ở bên cạnh anh cả đời, làm em gái của anh, bạn thân của anh, cũng rất thỏa mãn rồi, em chưa bao giờ dám hy vọng xa vời chúng ta có thể có ngày hôm nay.....”

Cô cười, đưa tay lau đi giọt nước mắt nơi khóe mi, thấp giọng nói “Hiện tại em cảm thấy, em có thể coi như người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới.....”

Không, hấn không có đủ năng lực để làm cho cô hạnh phúc, hấn chỉ biết không ngừng tổn thương cô..... Triệu Quân Á không thể kiềm chế được ném mạnh điều khiển từ xa đi, bước đến phòng ngủ nơi hàng đêm hai người vẫn đầu ấp vai kề cùng nhau ngủ.

Không gian xung quanh vẫn giống như trước kia, nhưng mà bây giờ chăn đệm vẫn còn gấp chỉnh tề ở trên giường, thoạt nhìn thật lạnh lẽo.

Thiếu đi sự tồn tại của nữ chủ nhân, ngay cả không khí trong phòng cũng như bị đông lạnh.

Buổi chiều sau khi cô rời khỏi phòng khám, đầu hấn trống rỗng, thậm chí chạy về nhà chờ cô.

Hấn đã chờ đợi từ khi ấy đến tận khuya, thế nhưng cô vẫn chưa hề trở về.

Cô..... có phải sẽ không quay lại nữa hay không? Suy nghĩ đó làm cho hấn cảm thấy thực sự sợ hãi.

Mọi thứ của cô vẫn còn ở đây... kỳ thật hấn cũng không biết sau khi thấy cô thì sẽ làm gì, hấn còn có thể giải thích gì được, ngay cả chính mình cũng không thể chấp nhận được, hấn bức thiết mong muốn gặp được cô, chỉ là muốn nhìn cô mà thôi.

Hấn ngồi xuống mép giường, đó là vị trí cô đã ngồi trong cuốn băng kia.

Hấn không khỏi nghĩ đến khi nói với hấn những lời ấy, cô có tâm trạng như thế nào? Nghĩ đến việc những năm gần đây cô yêu hấn nhiều như thế nào lại không muốn gây phiền phức cho hấn..... “Bây giờ nhìn anh, tôi một chút cảm giác cũng không có “.

Lời nói lúc chiều của cô vang lên trong đầu hấn, nhớ đến cô vẻ mặt bình tĩnh mà đậm đặc tươi cười, ngực hấn kịch liệt đau đớn một trận.

Cô sẽ không yêu hấn nữa.....Hình ảnh cô thâm tình nhìn hấn như trong cuốn băng kia, sẽ không bao giờ được nhìn thấy nữa, ý nghĩ này xảy đến trong đầu khiến hấn vô cùng sợ hãi cùng đau lòng.

Hóa ra, trước khi phát hiện ra, hắn đã yêu thương cô thật sâu rồi.....

Đồ trang điểm, quần áo, giày..... Phương Di Thiên đem tất cả những thứ này bỏ vào một túi hành lý to.

Ở khách sạn một đêm, hôm nay cô trở về thu dọn vài thứ.

Cũng may trước kia cô cũng không mang nhiều đồ đến đây, nếu không bây giờ thật khó mà mang đi hết được.

Phương Di Thiên đứng thẳng dậy, nhìn bốn phía xung quanh, xét xem còn phải mang cái gì đi không.

Cô chỉ mang đi những đồ trước kia cô mang đến, về những thứ hắn đưa, cô ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn.

Cô thực kinh ngạc chính mình không hề rơi thêm một giọt lệ nào nữa, có lẽ bị thương đến chết tâm chính là cảm giác như vậy.

Trong lòng cô không có bi thương, không có thống khổ, chỉ còn lại hư không lạnh lẽo như băng.

Khi cô đã sửa soạn đã gần xong, chuẩn bị rời đi thì Triệu Quân Á trở lại.

Cô cũng không để ý đến hắn, vẫn như cũ làm chuyện của mình.

Hắn đứng trước cửa phòng, yên lặng nhìn hành động của cô, nhìn thấy đồ đạc trong phong hình như đã ít đi hơn nữa, lại nhớ tới từ trước đến giờ hắn luôn ở một mình, trong lòng hắn rung động khó có thể diễn tả được.

Cô..... phải rời khỏi hắn sao? “Em..... phải đi?” Một giọng nói vang lên giống như không phải do hắn nói ra.

Cô chỉ thản nhiên liếc mắt dò xét hắn một cái, “Chẳng lẽ không?”

Thấy cô tiếp tục thu thập đồ đạc, không có chút do dự, hắn rút cuộc nhịn không được thốt lên: “Ở lại.”

“Ở lại?” Cô liếc mắt nhìn hắn một cái, “Ở lại làm cái gì?”

Đúng vậy! Hắn giữ cô lại làm cái gì? Thù cũng đã báo, tổn thương cô cũng đã đủ rồi, còn giữ cô lại làm cái gì? Nhưng cô lại tò mò về không thêm quan tâm, đem từng món đồ của mình ở trong phòng của hắn bỏ vào túi hành lý, hắn mới đột nhiên ý thức được, cô đi rồi, hai người từ nay về sau sẽ không bao giờ gặp lại nữa.

Sau khi nhận thức được chuyện gì sẽ xảy ra, hắn đã nhanh chóng đoạt lấy túi hành lý cô để trên giường.

“Anh đang làm cái gì vậy? Trả lại cho tôi!” Không nghĩ rằng hắn sẽ có hành động như vậy, khuôn mặt lãnh đạm của cô cuối cùng cũng có chút phản ứng.

“Em muốn đi thế nào? Em đã không còn nhà để ở, quán rượu cũng không thể đi, tạp chí vừa ra, như vậy một đồng nhà báo nhất định đang chờ ở trước quán “Hong” ôm cây đợi thỏ.”

“Chuyện đó không liên quan đến anh.” Cho dù phải ăn ngủ đầu đường cũng tốt hơn rất nhiều lần so với việc phải ở cùng với hắn.

“Người em hận là anh, nhưng bây giờ em làm vậy là đang thương tổn chính mình.” Đó là điều hắn không hề muốn thấy.

Hắn tình nguyện cô trả thù hắn, tình nguyện cô tức giận với hắn, mắng hắn, cũng không muốn thấy cô tự hành hạ bản thân mình.

“Anh để ý sao? Tôi nghĩ người tổn thương tôi nhiều nhất là anh!” Thật sự là buồn cười, hiện tại cùng cô nói những chuyện này để làm gì?

“Anh không phải là.....” Có ý. Hắn vốn định nói như vậy, nhưng nhớ tới động cơ thâm hiểm ban đầu của mình, hắn không thể nói như vậy được “Tóm lại những bức ảnh đó không phải anh đưa cho truyền thông, anh cũng không tính làm như vậy.....”

“Là ai làm, với tôi mà nói căn bản không quan trọng.” Cô để ý không phải chuyện này, mà là chuyện hắn chưa bao giờ thật lòng yêu thương cô “Trả lại hành lý cho tôi.”

Cô không thể không để ý chuyện hắn tiếp cận cô là có mục đích riêng.

“Nếu hiện tại em đi ra ngoài sẽ bị nhận ra ngay.” Truyền thông Đài Loan giống như lũ cá mập khát máu, lập tức sẽ ăn tươi nuốt sống cô.

Thấy hắn vẫn không muốn đem túi hành lý trả lại cho mình, Phương Di Thiên nhún nhún vai, “Quên đi, anh thiếu tôi sẽ cho anh!”

Dù sao mấy thứ này đã từng ở trong nhà của hắn, cô cũng không muốn mang đi.

Cô quyết định bỏ đi với hai bàn tay trắng, những chuyện sau này, cô cũng chẳng thêm để ý nữa.

“Chờ một chút...” Triệu Quân Á một phen giữ chặt cô.

“Buông ra.” Cô lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn.

Hắn phớt lờ liền buông tay, một hồi sau mới nói: “Tạm thời em ở lại đi! Anh chuyển ra ngoài là được.”

Phuong Di Thiên nhìn hắn, có chút kinh ngạc khi nghe hắn nói như vậy.

Kỳ thật cẩn thận nhớ lại, từ khi chuyện này xảy ra tới nay, cô luôn luôn nhìn thấy vẻ mặt đau đớn thống khổ và hối hận của hắn.

Cô thực sự rất tức giận, rất tuyệt vọng, nhưng cũng không phải vì thế mà mất đi năng lực tự phán đoán.

Cô luôn nghĩ đến những khoảng thời gian tốt đẹp trước kia, đến những thứ cô thực sự trân trọng, thế nhưng tất cả đều là do hắn cố ý dàn dựng, cô không muốn đối mặt với hắn lần nữa, càng không thể yêu thương hắn.

“Không được, tôi không muốn làm phiền anh”

“Làm ơn đi, Di Thiên.” Lần đầu tiên hắn mở miệng khẩn cầu cô như vậy “Anh sẽ không đến quấy rầy em, em hãy ở lại, được không?”

Cô thật ra vẫn muốn cự tuyệt, nhưng mà khi nhìn thấy vẻ mặt của hắn, cô lại nghe thấy chính mình mở miệng nói “Tùy anh vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Báo Thù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Triệu Quân Á thật sự hết lòng tuân thủ lời hứa.

Từ khi cô đáp ứng ở lại nhà hắn, hắn cũng chưa hề xuất hiện trong nhà này một lần nào.

Nhưng có một số trường hợp hắn cần lấy đồ, vì vậy cô cũng gặp hắn vài lần.

Có hai lần hắn gọi điện đến cho cô, hỏi cô có thể thay hắn mang một số tài liệu quan trọng đưa đến phòng cảnh vệ được không, để cảnh vệ chuyển cho hắn.

Lúc ấy cô thản nhiên nói, hắn muốn đến lấy gì cứ đến, không cần phải phiền phức như vậy.

Dù sao đây cũng là nhà hắn, cô cũng không độc ác đến mức không cho hắn vào nhà lấy đồ.

Chỉ là cô cũng chẳng hề có biểu tình gì đối với hắn, có một số việc một khi đã xảy ra, thì không còn cách nào thay đổi được nữa.

Nỗi đau đến mức khắc cốt ghi tâm như thế này, một lần là quá đủ. Cô nghĩ rằng đời này cô sẽ không yêu thêm bất cứ một người nào nữa.

Cô biết hiện tại hắn đang ở căn nhà cũ bên cạnh nhà cô, nơi đó cách phòng khám của hắn rất xa, đi lại một lần cũng mất hai tiếng đồng hồ.

Dù sao đó là lựa chọn của hắn, cô sẽ không vì việc hắn để cô ở lại căn nhà này mà cảm thấy áy náy cảm kích hắn.

Hiện tại, cô đang nằm trên chiếc ghế sofa trong phòng khách, xem mấy quyển sách liên quan đến phụ nữ mang thai.

Thức ăn trưa nay có vẻ rất nhiều mỡ, cô ăn không thấy ngon miệng.

Phuong Di Thiên không ngừng xoay người để tìm tư thế thoải mái hơn một chút.

Từ sau khi tạp chí đó xuất bản, cô rất sợ bị người khác nhận ra, hằng ngày đều phải ru rú ở trong nhà, vì vậy không thể đến hiệu sách mua sách.

Sách này là cô đặt hàng từ xa, sau đó được người ta trực tiếp đưa đến nhà.

Cô không nói cho Quân Á về chuyện đưa nhỏ, cũng không nghĩ rằng hắn nên biết.

Dù sao đến khi bụng cô hơi hơi lộ ra, có lẽ cũng là khi cô rời đi rồi.

“Leng keng!” Tiếng chuông cửa dễ nghe từ ngoài cửa truyền đến.

Là Quân Á, sáng nay hắn gọi điện đến nói rằng có chút đồ muốn đưa cho cô.

Cô nhấc đệm ghế sofa lên, đem quyển sách đầu xuống dưới, sau khi xác định sẽ không bị phát hiện, mới tiến đến mở cửa.

“Ngọ an.”

Ngoài cửa quả nhiên là hắn, tiếng nói vẫn trầm thấp dịu dàng như trước, dường như hắn vẫn tốt như trước kia.

Nhưng mà đối với hắn, cô đã chẳng còn cảm giác gì.

“Mời vào.” Giọng điệu của cô lịch sự nhưng lại bất hòa.

“Mấy ngày nay em.....có khỏe không?” Triệu Quân Á chần chờ một chút, mới hỏi vấn đề làm hắn suy nghĩ lo lắng mấy ngày nay.

“Không phải là như thế này sao? Nhờ anh ban tặng, chỉ có thể ở nhà, không thể bước chân ra ngoài.” Lời nói ra miệng, cô mới phát hiện thì ra mình vẫn ngầm oán hận hắn.

“Anh thực có lỗi.” Tuy rằng hắn biết xin lỗi cũng không làm được gì.

Phương Di Thiên dừng một chút, cũng không có phản ứng gì với lời hắn nói.

Cô không muốn làm người đàn bà chanh, chỉ vào mũi hắn mà mắng to, nhưng cũng không muốn làm ra vẻ đã tha thứ cho hắn, vì vậy thay đổi đề tài, “Anh muốn đưa cái gì cho tôi?”

“Anh biết em không thể đi ra ngoài, cho nên thay em mua một ít đồ dùng hàng ngày.”

Cô nhìn hắn đang cầm hai gói hàng rất to trong tay “Anh không cần phải thay tôi làm những việc này.”

Cô sẽ không cảm kích hắn.

“Anh biết em sẽ không tha thứ cho anh, anh chỉ là muốn làm giúp em một vài việc vặt.” Cho tới nay, hắn dịu dàng chăm sóc người khác đều là giả dối, nhưng hiện tại là hắn thật tình đối tốt với cô.

Là áy náy, cũng là tiếc nuối, cho dù..... Cô cũng không cảm kích.

Mọi chuyện trở nên như vậy, hắn cũng phải chịu hơn một nửa trách nhiệm.

“Anh không cần phải áy náy mà làm nhiều việc cho tôi như vậy.” Nếu hắn làm vậy bởi vì áy náy chuyện trước kia không có ý tốt khi tiếp cận cô, vậy đối với cô mà nói hoàn toàn không có ý nghĩa.

“Quả thực anh có áy náy, nhưng cũng bởi vì yêu thương em.” Hắn cười khổ “Trong hai mươi năm qua, anh không có ngày nào quên được sự oán hận đối với cha em, nhưng em lại làm anh không biết nên như thế nào cho phải.”

Vừa muốn báo thù, lại vừa không tự chủ được bị cô hấp dẫn.

Hắn rõ ràng đã sớm yêu thương cô, nhưng vẫn không chịu thừa nhận, vậy nên làm cô tổn thương, cũng đồng thời tổn thương chính mình.

“Những lời này, nếu anh nói với tôi trước khi sự việc xảy ra, có lẽ tôi sẽ vô cùng cảm động.” Cô nhẹ nhàng nói.

Chỉ tiếc.....“Anh mang đồ vào đi!” Cô xoay người đi vào trong phòng.

Lại là thái độ ôn hòa như vậy.

Triệu Quân Á nhìn theo bóng dáng cô, khẽ thở dài một cái.

Từ khi sự việc xảy ra đến nay, mỗi khi cô đối mặt với hắn, đều có thái độ khách khí nhưng bất hòa như vậy, hắn cảm thấy so với việc cô tránh không gặp mặt hắn, tức giận với hắn, mắng hắn còn tốt hơn.

Hiện tại hắn đã biết yêu một người không thương mình khổ sở như thế nào.

“Anh mua gì vậy?”

Một lát sau hắn mới ý thức được cô đang nói chuyện với hắn “Anh nghĩ em không thể ra ngoài mua đồ để nấu ăn, cho nên mua một ít đồ để em có thể nấu nếu muốn, mặt khác cũng mua vài món đồ dùng hàng ngày.”

Ừm! Hiện tại cô quả thực đang cần những đồ này.

Cô đã chịu đủ việc suốt ngày phải ở trong nhà và ăn thức ăn ngoài, kết quả của việc mấy ngày nay không thể đi ra ngoài, hơn nữa đồ ăn cô phải gọi ngoài.

Không thể phủ nhận rằng hần suy nghĩ cho cô rất cẩn thận.

“Những thứ đó anh cứ để đây, lát nữa tôi sẽ cất đi.” Cô tùy ý chỉ vào bàn trong phòng khách, sau đó ngồi lại vào ghế sofa, không có ý muốn giữ hần ở lại.

Trên thực tế, cô quả thực đang hi vọng hần nhanh đi đi, hiện giờ cô đang cảm thấy rất khó chịu trong người.

Từ sau khi mang thai, cô rất nhạy cảm đối với hương vị thức ăn, rất mặn, rất ngọt, rất ngậy đều khiến cô thấy buồn nôn.

Lần sau vẫn là không ăn thì tốt hơn, bởi vì không quen ăn thức ăn đầy dầu mỡ, nhưng vẫn cố gắng ăn thực sự rất khó.

Về mặt nhăn nhó của cô bị Triệu Quân Á chăm chú quan sát nên nhanh chóng phát hiện ra “Di Thiên, mặt em rất tái, không thoải mái sao?”.

“Không có việc gì, nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.” Cô khoát tay, không muốn hần phát hiện ra manh mối gì.

“Phương Di Thiên, em cho rằng anh mới quen biết em thôi sao?”

Cô rất kiên cường, không bao giờ tỏ ra yếu đuối. Vì vậy nhất định là bây giờ cô cảm thấy thật sự không thoải mái, nên mới bị hần phát hiện ra.

“Chắc là do tôi ăn uống không tốt nên bụng không thoải mái thôi, không có gì cùng lắm thì, nói sau. Anh đang quản quá nhiều chuyện rồi đấy.”

Đúng là cô để hần vào nhà, cũng không có nghĩa hần có quyền quản chuyện của cô.

Cô nói lãnh đạm làm tâm hần đau đớn thật sâu bên trong, nhưng hần hiểu được đó là chính mình gieo gió gặt bão, chỉ có thể thờ dài.

“Anh đi đi!” Cô hạ lệnh đuổi khách, “Về sau đừng đến đây nữa, tôi nghĩ chúng ta không gặp mặt thì tốt hơn.”

Cô sẽ không quay đầu lại, nếu hần vẫn muốn tiếp cận cô, cũng sẽ bị cự tuyệt như vậy thôi.

“Di Thiên, sau này chúng ta. không có khả năng, đúng không?” Chưa từng nghĩ rằng có một ngày hai người lại như vậy, hần chỉ cảm thấy châm chọc.

Cô nhìn hần, nhẹ nhàng nở nụ cười, “Quân Á, một người phụ nữ vì yêu có thể làm rất nhiều chuyện mà anh không thể tưởng tượng hết. Tôi từng thực yêu thực yêu anh, thậm chí yêu đến mức nguyện ý vì anh làm bất cứ chuyện gì. Tôi có thể vì anh mà mở một quán rượu, cũng có thể vì làm người phụ nữ của anh mà đóng cửa nó, chỉ mong anh có thể yêu tôi nhiều hơn một chút.”

“Nhưng hiện tại em không hề yêu anh.” Hần chưa xót nói.

Cô không hề thương hần, bởi vậy cũng sẽ không còn phải trả giá vì hần.

“Rất nhiều chuyện, một khi đã xảy ra sẽ không còn cách cứu vãn nữa.” Cô bình tĩnh nói, cũng không thèm nhìn hần “Anh cũng nên đi đi!”

Biết cô không muốn nói thêm cái gì nữa, hần đành phải thờ dài, “Vậy anh đi trước, em nên cẩn thận một chút.”

“Ừ” Hiện tại cô là phụ nữ có thai, tất nhiên cần phải cẩn thận một chút “Gặp lại sau.”

“Hẹn gặp lại.” Hần tiếc nuối, liếc mắt nhìn cô lần cuối, sau đó mới xoay người rời đi.

Sau khi cửa bị đóng lại, Phương Di Thiên vội vàng đứng dậy chạy nhanh vào phòng tắm, ghé vào bồn cầu nôn ra một trận.

Rất khổ sở. Cô nôn khan một hồi, mới vô lực đi đến bồn rửa tay súc miệng.

Cô thực sự không thoải mái, rất muốn ăn gì đó để hết cảm giác ngấy mỡ trong dạ dày, nhưng trong nhà không có thứ gì để ăn, cô cũng không tiện ra ngoài mua.

Trở về phòng khách, cô tiện tay xem xét những đồ Triệu Quân Á mua đang để trong túi, trong đó có một ít giấy vệ sinh và các đồ dùng hàng ngày, một túi khác có hoa quả sơ chế, các loại thịt, sữa, các loại rau, thực phẩm đóng hộp.

Điều làm cô vui vẻ chính là cô phát hiện ra ở trong túi có ba hộp ô mai.

Sau khi đem gói đồ hần mua cất đi cẩn thận, cô nhanh chóng mở hộp ô mai ra.

Vị ô mai chua chua ngọt ngọt tan trong miệng, quả thực rất ngon, làm cho cảm giác khó chịu trong bụng giảm đi không ít. Cô nhanh chóng ăn hết hộp thứ

nhất, chuyển sang ăn hộp thứ hai.

Sau khi ăn xong cả ba hộp, cô cảm thấy tốt hơn rất nhiều, thờ hất ra, lười biếng tựa vào ghế trên.

Phụ nữ có thai quả thực rất nhạy cảm, chỉ một chuyện hoặc một thay đổi nhỏ cũng khiến cảm xúc thay đổi.

Tầm mắt của cô nhanh chóng dừng lại trên chiếc di động, do dự vài giây, liền cầm lấy bấm bấm dãy số.

Điện thoại mới vang lên hai tiếng liền có người nghe máy.

“Di Thiên, là em sao?” Triệu Quân Á nói, giọng nói tràn ngập kinh hi và bất ngờ.

“Là tôi.” Cô thần nhiên lên tiếng.

“Làm sao vậy? Em cần anh làm giúp em chuyện gì sao?” Nghe giọng nói của hắn giống như nếu cô muốn hắn lên trời hái sao cho cô, hắn cũng sẽ nhất định nghĩ cách hái xuống giúp cô.

Cô nhìn những vỏ hộp ô mai trên bàn, nói: “Tôi muốn ăn ô mai, loại mà anh mang đến lúc trước đó, có thể mua giúp tôi ít nữa được không?”

Đương nhiên không thành vấn đề, hắn ước gì có thể làm nhiều việc hơn nữa cho cô “Hào, hiện tại anh sẽ đi mua, em thấy thèm cái gì?”

“Cái gì cũng được, ăn ngon miệng là được.”

“Vậy em còn muốn cái gì khác không?”

Cô nghĩ ngợi “Nước chanh là tốt rồi.”

Nước trái cây chua chua ngọt ngọt quả thực rất tốt.

Triệu Quân Á bỗng nhiên trầm mặc trong chốc lát, “Em muốn uống nước chanh?”

Cô rùng mình.

Hắn không phải đã phát hiện ra điều gì chứ, hắn rất thận trọng a, trong đầu cô đã có những toan tính đề phòng hắn, tuy rằng cô thực sự muốn ăn ô mai, nhưng cuối cùng chỉ dám lựa chọn nước chanh.

Chẳng lẽ vẫn bị hắn đoán được sao? “Di Thiên, em còn ở đây không?”

“A ừ! Tôi nghĩ muốn uống nước chanh.” Quên đi, hắn muốn đoán thì cho hắn đoán! Dù sao cô cũng sẽ không thừa nhận.

“Anh biết rồi, anh sẽ mang đến cho em.” Hắn không hỏi nhiều, chỉ đơn giản nói.

“Vậy làm phiền anh.” Cô gọi điện cho hắn cũng không có ý tứ gì khác, chỉ là có người nguyện ý làm việc miễn phí cho mình, cô cũng không ngốc đến mức từ chối.

Không đến ba mươi phút sau, chuông cửa lại vang lên lần nữa, hắn làm việc rất nhanh khiến cô không khỏi bội phục.

Khi cô ra mở cửa, nhìn thấy người đàn ông cầm một túi chanh to trong tay làm cho hoảng sợ.

“Tôi nghĩ tôi nói muốn uống nước chanh.” Túi chanh lớn như thế muốn cô ăn cho tới khi nào?

“Nước chanh bán bên ngoài bán không tốt lắm, anh mua về làm cho em.” Nói xong, hắn đã mang theo túi chanh kia đi vào phòng bếp.

Cô phản ứng không kịp, chỉ có thể trợn mắt há hốc mồm nhìn hắn chiếm cứ phòng bếp của cô..... Được rồi! Kỳ thật vốn là phòng bếp của hắn.... Hắn thuần thục lấy bình đựng nước trái cây ra, sau đó bắt đầu vắt nước chanh.

“Anh.....” Cô cảm thấy có chút không thích hợp, nói không nên lời.

“Em ngồi xuống đi!” Hắn kéo cô ngồi xuống chiếc ghế tựa trong nhà ăn, rồi lại trở về phòng bếp tiếp tục công việc.

“Đây là trò mới của anh sao?” Cô không khỏi tò mò, hỏi. “Vì muốn chúng ta ở cùng nhau nhiều hơn.”

“Em nghĩ thế nào thì là như vậy đi!” hắn mỉm cười.

Bởi vì phòng bếp thông với nhà ăn, cô ngồi ở trước bàn ăn cũng có thể nhìn thấy bóng hình bận rộn của hắn.

Nhìn người đàn ông cô từng rất yêu, lúc này thật ân cần chăm sóc cô, rất khó nói là không cảm động, nhưng nghĩ đến những bức ảnh kia, lòng cô lại trở nên lạnh lẽo, hệt hăng giống như bị chìm xuống vực sâu.

“Anh đã biết tôi sẽ không tha thứ cho anh, anh còn đối tốt với tôi như vậy làm gì?” Cô khó hiểu.

“Trước kia khi biết anh không yêu em, em chẳng phải cũng vì anh làm nhiều việc mà không cần anh báo đáp sao?” Những điều hần làm bây giờ, còn chưa bằng cô trước kia phải trả giá vì hần.

Không nghĩ rằng hần lại nhắc đến mình trước kia, đầu tiên cô ngẩn ra, sau đó mới lạnh lùng nói: “Đó là bởi vì ngày trước tôi rất ngốc, sau này sẽ không như vậy nữa.”

“Như vậy, bây giờ coi như đối lại là anh ngốc đi!” Hần đem cốc nước chanh đã pha xong đưa cho cô.

Cô trừng mắt nhìn hần bình tĩnh chấp nhận sự thật, có chút ảo não phát hiện bản thân vì thấy phản ứng của hần mà không biết phải làm sao.

Hần rất trấn định, trong khi cô đang bối rối bất an, cô thực sự không thích cảm giác ở thế hạ phong như vậy.

Cô uống mấy ngụm nước chanh mới, hần pha đường vừa tay, nước chanh vẫn giữ được hương vị thiên nhiên, chỉ sợ là các loại nước trái cây có sẵn cũng không ngon bằng.

Tuy rằng cô không khát cũng không đói, thế nhưng lại uống liền hai ba cốc, hết luôn bình nước chanh to.

“Cám ơn.” Cô đưa cốc thủy tinh trống không cho Triệu Quân Á, nói.

“Còn muốn nữa sao?”

“Không uống nữa.” Cô đã uống đầy một bụng nước.

Cảm giác buồn nôn đã hết, bây giờ cô lại cảm thấy thật buồn ngủ.

Cô đang định bảo hần đừng làm gì nữa, như vậy cô có thể nghỉ ngơi tốt, nhưng lời còn chưa nói ra, cô đã rơi vào trạng thái mê man.

A..... Thật sự rất mệt nhọc, từ sau khi mang thai, cô trở nên rất thích ngủ.

Mặc kệ, chắc hần hần cũng biết thức thời mà rời đi thôi.

Triệu Quân Á cầm cái cốc đi vào phòng bếp, chỉ khi đưa lưng về phía cô, hần mới bày ra cảm xúc chân thật trong lòng.

Hần rửa sạch cốc thủy tinh, lại rót nước sôi vào súc sạch thêm lần nữa.

Kỳ thật, hần cũng không giỏi như cô, có thể làm một người sẵn sàng trả giá mà không cần báo đáp. Hần hiểu được ở sâu bên trong nội tâm mình, vẫn đang chờ đợi một tia cơ hội cứu vãn.

Lúc trước, hần cũng không dám hy vọng xa vời rằng cô dễ dàng tha thứ cho hần, nhưng vừa rồi hành động cô gọi điện thoại cho hần, lại một lần nữa làm bùng lên hi vọng trong hần.

Triệu Quân Á ơi Triệu Quân Á, từ khi nào mày lại là người cam chịu uất ức như vậy? Từ sâu trong đáy lòng, hần tự chế giễu chính mình.

Thật đúng là phong thủy thay phiên luân chuyển! Chưa từng nghĩ bản thân mình cũng có ngày hôm nay, đi làm chuyện lấy lòng người khác, chỉ vì muốn được một người phụ nữ tha thứ.

Ai bảo hần lại yêu cô làm gì! Sau khi rửa sạch cốc, hần quay đầu lại, nhìn người phụ nữ không ngừng làm rối bởi tâm trí hần, cô cứ nhiên đã ngủ gục ở trên bàn.

Khi ngủ, cô đã bỏ đi mặt nạ lạnh lùng băng lãnh để phòng bị của mình, bây giờ trông cô thật xinh đẹp.

“Di Thiên?” Hần thử gọi cô.

Không phản ứng, hình như cô đã ngủ say.

“Di Thiên.” Lần này hần lay lay cô, nhưng mà cô chỉ làm bảm một tiếng, thay đổi tư thế, lại tiếp tục ngủ, không hề có dấu hiệu tỉnh lại.

Cô như vậy, thực mê người.

Hần kìm nén xúc động muốn hôn cô, nhẹ nhàng ôm lấy cô, muốn đưa cô vào giường nghỉ ngơi.

Đi qua phòng khách, trở về phòng ngủ nơi hai người vẫn thường ở chung, hần đặt cô xuống giường lớn mềm mại, kéo chăn đắp lên người cô.

Cô vẫn đang ở đây.

Nhìn cô đang ngủ say, hắn bỗng nhiên cảm thấy hoang mang khó hiểu.

Tại sao cô không hề thương hắn, nhưng vẫn đồng ý để hắn đến giúp đỡ, chăm sóc cô?

Hắn thực sự muốn dùng sức đem cô ôm chặt vào trong ngực mình, hung hăng yêu cô, nhưng hắn cũng hiểu được nếu mình thật sự làm như vậy, đời này chỉ sợ đừng mong gặp được cô nữa.

Đúng lúc này, hắn lơ đãng nhìn đến đầu giường thấy có một quyển sách nhỏ, hắn chưa bao giờ thấy quyển sách này.

Hắn tò mò lấy ra xem, lại bị dọa đến ngây ngốc khi nhìn thấy tên sách.

“Chỉ nam cho phụ nữ có thai?” Nhà hắn tại sao lại có loại sách như thế này? Hắn kinh ngạc trừng mắt nhìn quyển sách, đây hiển nhiên không phải hắn mua.

Nếu không phải hắn, thì phải là..... Hắn lại lần nữa đưa mắt nhìn người phụ nữ đang ngủ trên giường, nhớ tới việc cô bỗng dưng nhờ hắn mua ô mai và nước chanh..... Nước chanh và ô mai..... Đều rất chua.

Cô..... Mang thai...

“Leng keng!” Chuông cửa lại vang lên lần nữa.

Phuong Di Thiên nhíu mày, đứng lên, đi đến trước cửa.

“Tại sao anh lại đến nữa?”

Cô bất đắc dĩ nhìn người đàn ông ở trước cửa.

Từ sau hôm cô gọi điện nhờ hắn mua chút đồ đến nay, mỗi ngày hắn đều đến ít nhất hai lần, hơn nữa mỗi lần đều lấy lý do rất kỳ quặc cổ quái, hắn nói cái gì mà sợ cô cảm thấy nhàm chán, liền mang đến một đồng sách, hơn nữa còn mang thức ăn đến cho cô.

Kỳ quái là, hắn cũng không lấy cớ này để ở lại bên cạnh cô, bởi vậy cô cũng đỡ cảm giác lúng túng xấu hổ không biết nói gì với hắn.

Mới đầu cô còn muốn cự tuyệt hắn, nhưng mà hắn dường như rất hiểu biết sở thích của cô, mỗi lần thức ăn hắn mang đến đều rất hợp khẩu vị của cô.

Nước ô mai ướp lạnh, các loại quả chua chua ngọt ngọt, làm cho cô muốn từ chối cũng không được.

Là hành động của cô đã cho hắn hy vọng sao? Sớm biết thế này cô đã không gọi điện cho hắn.

“Thật có lỗi, anh có chuyện quan trọng muốn tìm em, cho nên mới đến thẳng đây luôn.” Hình như tâm trạng hắn đang rất tốt.

“Hình như dạo này anh không phải làm việc, tại sao luôn chạy đến đây tìm tôi?” Tuy rằng cô rất thích hắn mang thức ăn đến, nhưng cũng không nên quá kiên trì không cần làm việc của mình như vậy.

“Em có thể từ bỏ tiền đồ xán lạn của mình, vì sao anh lại không được?”

Cô tròn trĩnh mắt “Tôi đã nói với anh rất nhiều lần, đó là trước kia tôi rất ngốc.....”

“Nhưng hiện tại anh rất thích làm vậy vì em.”

Được rồi! Cô không muốn tranh cãi nữa, hắn thắng.

Nhưng cô phát hiện hai tay hắn trống trơn, không mang theo cái gì.

“Anh đến đưa em ra ngoài.” Hắn lập tức giải thích nghi hoặc của cô.

“Ra ngoài?” Nhớ tới bìa cuốn tạp chí ngày đó, cô đề phòng lùi từng bước “Tôi không muốn ra ngoài.”

“Hai ngày nay em không xem ti vi hay đọc báo đúng không?”

“Tôi đã lâu không xem.”

Cô không muốn biết người khác hình dung hoặc phê bình như thế nào về cô...

“Chuyện đó anh đã giải quyết rồi, yên tâm.” Hắn tươi cười với cô “Bây giờ nhất định em đang rất buồn chán! Chúng ta đi ra ngoài đi”

Giải quyết? Giải quyết như thế nào? Cô ngây ngốc để hắn kéo ra ngoài, ngồi vào xe của hắn, phải qua một lúc lâu sau, cô mới lấy lại được tinh thần.

“Chúng ta sẽ đi đâu?” Con đường này..... là muốn đến quán “Hồng” của cô sao?

Quả nhiên.

“Đi vào trong đó làm gì?”

Cô bắt đầu cảm thấy đau đầu.

Sau khi chuyện đó xảy ra, có rất nhiều nhà báo phóng viên đứng trước quán “Hồng”, vì vậy đã lâu lắm rồi cô không đến đây.

Triệu Quân Á không trả lời, vẫn chăm chú lái xe đưa cô trở lại quán “Hồng”.

“Chúng ta cùng nhau đi vào sẽ tốt hơn.”

Hắn không để cô xuống xe, ngược lại sau khi tìm vị trí đỗ xe, mới cùng cô đi vào.

“Anh còn chưa nói cho tôi biết vì sao muốn dẫn tôi đến đây.”

“Gần hai tuần không có tới, em không muốn đến xem một chút sao?”

“Tôi không hi vọng sẽ gặp phóng viên.” Không cần nghĩ cũng biết trong quán tuyệt đối có rất nhiều phóng viên.

Hắn cười cười, “Dù sao có bọn họ, “Hồng” sẽ buôn bán tốt hơn.”

“Tôi không cần bọn họ quảng cáo giúp cho quán.” Cô có chút tức giận.

“Yên tâm, không có việc gì.” Hắn dịu dàng nói.

“Tôi.....” Cô đang muốn từ chối đã bị hắn lôi kéo, đẩy cửa đi vào “Hồng”.

Bạn đang đọc truyện *Báo Thù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Đúng như lời hắn, trong quán buôn bán rất tốt, khiến cô khá bất ngờ.

“Chủ quán! Chào cô, đã lâu không đến!” Bồi bàn nhìn thấy cô đến, vui vẻ hét chói tai “Chúng tôi nghe nói cô bị bệnh nên rất lo lắng! Giờ đã khỏe hơn chưa?”

Bị bệnh? Cô? Về mặt cô ngây ngốc “Tôi không...”

“Đương nhiên là khỏe rồi tôi mới đưa cô ấy đến. Buôn bán tốt như vậy, còn chỗ ngồi không?” Triệu Quân Á cười, ngắt lời cô.

Bồi bàn suy nghĩ một lát “À! Có có có, bàn số 7 khách vừa đi, hai người có thể ngồi ở đó.”

“Cám ơn cậu.” Triệu Quân Á kéo Phuong Di Thiên đi đến phía bàn trống duy nhất.

“Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?” Cô thấy khách quen và những người làm trong quán nhìn cô với ánh mắt không hề thay đổi, vẫn thân thiết như cũ, lời nói lại có chút quan tâm hơn trước.

Lẽ ra, sau khi tạp chí đó xuất bản, bọn họ phải thay đổi thái độ khi tiếp xúc với cô mới đúng. “Anh nói rồi, mọi chuyện đã được giải quyết.” Hắn nói nhỏ vào tai cô.

Đúng lúc này, vài phóng viên đã đi đến phía cô ngồi.

Nhìn thấy bọn họ, sắc mặt Phuong Di Thiên trầm xuống, lập tức muốn rời đi, nhưng mà Triệu Quân Á lại âm thầm giữ chặt tay cô, không cho cô đi.

“Cô Phuong, cô rốt cuộc cũng xuất hiện!” Một phóng viên lên tiếng, trong mắt không giấu nổi niềm vui “Xin hỏi cô có ý kiến gì không đối với việc có kẻ có ý giả mạo cô, cùng tạp chí X tung những bức ảnh xấu nhằm phá hoại danh dự của cô?”

Cô đang tức giận vì bị hấn ngăn cản không cho đi, thế nhưng khi nghe thấy câu hỏi kì quái của phóng viên, cũng bớt tức giận hơn. Cô hoang mang nhìn về phía Triệu Quân Á.

Triệu Quân Á nhìn các phóng viên mỉm cười, mở miệng “Thật ngại quá, đã mấy tuần nay, Di Thiên bị ốm phải ở nhà nghỉ ngơi, đến tận hôm nay mới khỏe lại, chuyện những bức ảnh chụp đó, tôi sợ ảnh hưởng đến tâm trạng của cô ấy, cho nên vẫn chưa cho cô ấy biết.”

Các phóng viên không nghĩ rằng sẽ nhận được đáp án như vậy, đều sững sốt hỏi: “Ý của anh là, mấy ngày qua Cô Phương không đọc tạp chí, cũng không xem ti vi, hoàn toàn không biết chuyện này sao?”

“Đúng vậy.” Triệu Quân Á nói dối một cách lưu loát “Mấy ngày qua cô không xuất hiện trước công chúng cũng bởi vì bị bệnh, không hề liên quan đến chuyện những bức ảnh kia” “Chuyện ảnh chụp gì vậy?” Cô giả vờ ngu ngốc, cũng hiểu được bây giờ nên giả ngu hùa theo Quân Á.

“Như vậy Cô Phương thật đúng là may mắn, cuối tuần trước tạp chí X đưa ra những bức ảnh mờ mờ ảo ảo nói rằng ảnh ái ân của cô cùng đàn ông, còn nói rằng cô mở quán ăn đêm, trong lúc đó có quan hệ mờ ám với nhiều khách hàng, sau này theo như tạp chí X, không biết ở đâu có một cô gái rất giống Cô Phương tìm đến, xác nhận những bức ảnh đó là của cô ấy.” Phóng viên nhiệt tình đưa những bức ảnh cho cô xem “Cô Tạ này sau khi tạp chí X đăng ảnh lên không bao lâu, liền thừa nhận với truyền thông rằng đó là cô ấy.”

Phương Di Thiên nghi hoặc chấp nhận, người phụ nữ trong những bức ảnh này rất giống cô, lại không phải là cô, điều này khiến cô giật mình.

“Thật sự là buồn cười, chỉ cần hỏi một vài khách quen trong quán “Hong” là sẽ biết, tất cả mọi người đều biết Di Thiên vẫn chỉ có một mình tôi mà thôi.” Triệu Quân Á thâm tình nắm chặt tay cô.

“Điểm ấy chúng tôi cũng đã hỏi qua một vài vị khách trong quán, bọn họ đều xác định tình cảm của hai người thật sự rất tốt.” Một vị phóng viên cười nói.

“Hiện tại truyền thông cũng thật là, trước khi viết bài cũng không điều tra rõ tin tức, lại viết bài sai sự thật như vậy, mọi người viết như vậy tuy rằng không ảnh hưởng đến mọi người, nhưng đối với chúng tôi lại rất ảnh hưởng và gây nhiều phiền phức.”

Triệu Quân Á lắc đầu thờ dãi.

“Nhưng Cô Phương may mắn vẫn không biết chuyện này, xem ra hai người cũng không vì việc này mà gây hiểu lầm”

“Tôi rất tin tưởng Di Thiên không phải người phụ nữ như vậy.....”

Phương Di Thiên nhìn Triệu Quân Á đang thoải mái nói chuyện với các phóng viên, làm trò khôi hài hoang đường như vậy cũng giải quyết được việc, cô không khỏi cảm thấy buồn cười, thật không còn gì để nói mà.

“Như vậy Cô Phương vì sao lại muốn mở quán rượu? Với bằng cấp của Cô Phương, chắc hẳn có thể tìm được công việc khác tốt hơn nhiều!”

“Mọi người không thấy không khí ở đây rất tốt sao? Quán rượu này vừa có thể giúp người ta thả lỏng tâm tình, thoải mái nói chuyện với nhau, tôi không nghĩ có công việc khác có giá trị hơn? Tôi cũng thấy cô ấy phù hợp với công việc này.....”

Phương Di Thiên cảm thấy rối loạn, tiếng Triệu Quân Á và các phóng viên nói chuyện không ngừng truyền vào tai, thế nhưng cô chẳng nghe thấy gì, chỉ trừng mắt nhìn những bức ảnh trong tay mình, cô gái trong ảnh thật sự rất giống mình, cô không khỏi cảm thấy vỡ vụn không thôi.

“Anh rốt cuộc đã tìm ở đâu được cô gái có hình dáng giống tôi như vậy?” Sau khi các phóng viên đã hỏi xong, rốt cục cam tâm tình nguyện rời đi, Phương Di Thiên nhìn không được hỏi.

Triệu Quân Á nhún vai “Cùng lắm chỉ cần chút thời gian và tiền thôi.”

Hắn nói được nhẹ nhàng băng quơ, nhưng Phương Di Thiên biết không dễ dàng như vậy.

Đầu tiên hắn phải tìm được cô gái có dáng vẻ cực kỳ giống cô, lại phải thuyết phục đối phương thừa nhận người trong những bức ảnh đó là cô, dù như thế nào, cô cũng cảm thấy việc đó rất khó khăn.

“Tôi thực sự không hiểu anh đang nghĩ gì?” Có lẽ lúc trước miệng vết thương rất đau, vậy nên bây giờ hắn vì cô làm nhiều chuyện như thế nào, cô vẫn không thể tin tưởng hắn như cũ nữa.

“Việc này là do anh tạo ra, cũng nên do anh kết thúc. Mấy ngày nay để em phải chịu áp lực, anh thật sự thật sự có lỗi.”

“Anh đã cho rằng Phương gia chúng tôi thiếu nợ anh, vì thế anh đối xử với tôi có không công bằng, cũng coi như huề nhau đi!” Cô đậm mặt nói.

“Đối với chuyện này, cho dù anh rất hận cha em, nhưng anh cũng không thể cho bản thân mình đã làm tổn thương em. Không, anh căn bản không muốn nhìn thấy em phải chịu bất cứ thương tổn nào.” Bởi vì hắn quá yêu cô, cho nên biết rõ với tình huống như vậy, cơ hội bọn họ trở về bên nhau cực kỳ thấp, thế nhưng hắn vẫn không hề buông tay.

Phương Di Thiên trầm mặc một chút “Anh cảm thấy rất có lỗi với tôi, nhưng vẫn hận cha tôi như trước?”

Cô không biết phải phân chia yêu ghét như thế nào cho phải, chẳng lẽ hẳn chịu mâu thuẫn như vậy, không đau khổ sao “Anh không thể quên mối thù của cha mẹ, nhưng thật sự anh không có cách nào không chế bản thân mình đừng yêu em.” Nếu hẳn có thể bạc tình hơn một chút, như thế có thể dứt bỏ gánh nặng báo thù cho cha mẹ, hoặc là đừng yêu cô nhiều như bây giờ, vậy thì hôm nay hẳn sẽ không phải chịu nhiều đau vò.

“Có lẽ anh sẽ cảm thấy tôi thiên vị cho cha mình, nhưng nói thật, tôi không nghĩ ông lại là hung thủ hại chết cha mẹ anh.” Cha cô tính tình ngay thẳng, cô không nghĩ ông lại có thể làm ra được chuyện này.

“Bác Phương những năm gần đây đối xử với anh và Nhã Linh không tệ.” Khóe môi hẳn giật giật “Nếu không phải mẹ tự mình nói với anh những điều ấy, anh cũng không tin. Bà trước khi chết, còn không ngừng mắng bác Phương.”

Phương Di Thiên cúi đầu, không nói gì.

Cô tin hẳn cũng không nói dối, nhưng cô cũng rất tin tưởng cha mình.

Như vậy, vấn đề rốt cuộc là ở đâu? “Di Thiên, anh biết chuyện này không phải cái có, anh thừa nhận ngay từ đầu anh không có ý tốt khi tiếp cận em, cũng xác thực đã làm một số việc không tốt, nhưng sau này anh thật sự..... Thực không muốn làm em tổn thương.” Đặc biệt sau khi phát hiện cô mang thai đứa nhỏ của hẳn, hẳn vẫn tự trách bản thân không thôi.

Cô nhắm mắt lại, “Tôi không biết có nên tin anh hay không.”

Triệu Quân Á thờ dài, biết mình thực sự đã tổn thương cô quá sâu “Em tin cũng tốt, không tin cũng thế, anh chỉ muốn nói cho em biết, đời này anh sẽ không động tâm với bất kỳ ai khác.”

“Cho dù tôi không hề yêu anh?”

“Hai việc này có gì mâu thuẫn với nhau sao?” Hẳn cười khổ.

Không có. Phương Di Thiên trầm nghĩ. Chuyện này cô quá rõ ràng.

Cũng giống như cô trước đây, biết rõ hẳn không thương cô, nhưng vẫn không thể không chế được tình cảm của chính mình.

Tay cô không tự chủ xoa xoa bụng.

Có nên cho hẳn cơ hội không? Cô không cam lòng tha thứ cho hẳn quá nhanh, nhưng cảm giác đau khổ vì chờ đợi cô rất hiểu. Hơn nữa nghiêm khắc mà nói, hẳn cũng không phải người trực tiếp làm ra chuyện có lỗi với cô.

Cô lắc đầu, bất đắc dĩ tại sao mình lại dễ mềm lòng như vậy “Ài! Không nghĩ rằng trong lòng tôi lại có suy nghĩ muốn cho anh cơ hội.”

Hẳn chấn động, “Em nói rằng.....”

Thôi thôi, coi như cho ba của con cô một cơ hội đi! Dù sao hiện tại người yêu nhiều hơn là hẳn, cô có thể bảo vệ tốt bản thân mình.

Cô nghĩ nghĩ, mới mở miệng “Trước tiên tôi muốn nói, tôi cũng không hoàn toàn tha thứ cho anh, đây chỉ là cho anh một cơ hội...”

“Anh hiểu được.” Hẳn vội nói.

“Anh..... nếu đồng ý, cũng nên trở về nhà đi!” Cô dừng một chút, “Nhưng kỳ hạn là do tôi định đoạt, có khả năng là một ngày..... cũng có có thể là cả đời.”

Hẳn trừng lớn mắt, có chút không thể tin được mình vừa nghe được cái gì.

“Đương nhiên rồi! Tôi biết rằng có chút không công bằng, anh cũng có thể không chấp nhận.....”

“Anh nhận.” Hẳn không chút nghĩ ngợi nói.

Cô chăm chú nhìn hẳn “Anh xác định?”

“Phải, chắc chắn.” Hẳn chỉ mong cô có thể cho hẳn một cái cơ hội.

“Kỳ hạn tùy tôi định đoạt?” Ừm! Giờ ngẫm lại, cảm giác chiếm thế thượng phong cũng rất tốt.

Hẳn chần chờ một giây, cuối cùng vẫn là cắn răng nói: “Tùy em định đoạt.”

Cuối cùng, mọi chuyện phát triển như vậy, sợ là trước đây hai người bọn họ cũng không nghĩ đến. Nhìn người đàn ông từng khiến mình thật yêu cũng thật thất vọng, tâm tình Phương Di Thiên thực phức tạp.

Thôi, trước hết cứ cho hẳn một cơ hội đi, cũng là cho chính mình và cục cưng một cơ hội.

Vì thế Triệu Quân Á lại trở về nhà ở chung với cô.

Phương Di Thiên cũng không thể để hấn ngủ ở phòng đọc sách, cho nên buổi tối bọn họ vẫn ngủ ở cùng nhau. Nhưng cho dù nằm cùng nhau trên giường, hấn cũng không dám làm gì khiến cô phật ý.

Cô vẫn không nhắc đến đứa nhỏ chuyện với hấn, quyền “chỉ nam cho phụ nữ có thai” hấn từng nhìn thấy đã không còn thấy tung tích.

Hiển nhiên cô tuy rằng nguyên ý cho hấn cơ hội, nhưng vẫn không thực sự tin tưởng hấn.

Nhưng hấn hiểu được đó là chính mình gieo gió gặt bão, chẳng thể trách ai được. Bởi vậy cô không nói, hấn cũng không chủ động nhắc tới.

Sáng sớm, Triệu Quân Á mặc quần áo đơn giản, đi ra khỏi nhà.

Tuy rằng Di Thiên cũng không nói gì, nhưng hấn biết cô dạo gần đây chỉ cần ăn những đồ hơi nhiều dầu mỡ sẽ buồn nôn, bởi vậy hấn muốn đi mua giúp cô bánh bao, sữa đậu nành, những đồ ăn nhẹ để làm bữa sáng.

Ở khu nhà cao cấp này xung quanh không có quán ăn, hấn vừa đóng cửa vừa suy nghĩ đi mua thức ăn ở đâu thì gần, không hề chú ý có một người đang ở hành lang.

Cho đến khi đối phương đi đến trước mặt hấn, kéo ống tay áo hấn, hấn mới kinh ngạc phát hiện sự tồn tại của người nọ.

“Nhã Linh? Sao em lại ở đây? Hơn nữa..... em vào bằng cách nào?”

“Là cánh vệ dưới nhà nhận ra em, nên đã để em lên đây.” Triệu Nhã Linh hờn dỗi nói: “Nơi này là nhà của anh trai mình, tại sao lại không thể tới?”

“Anh không nói là em không thể tới, chỉ là sớm như vậy em tới tìm anh làm gì?” Hiện tại cùng lắm mới có sáu giờ sáng a. Hấn cũng không quên Nhã Linh từng làm chuyện gì với Di Thiên, khuôn mặt cô lại đang trầm xuống khiến hấn có chút phòng bị.

Nhưng dù sao Nhã Linh cũng là em gái hấn, trước mắt là người thân duy nhất cùng huyết thống với hấn, hấn cũng không muốn nặng lời với cô.

Huống chi chuyện trước kia, hấn cũng phải chịu trách nhiệm rất lớn.

“Em đã xem tin tức, hai người nhìn thật tình cảm!” Cô oán hận trừng mắt nhìn hấn, không đáp hồi lại: “Tại sao anh lại nói giúp cho cô ta?”

Phải tốn bao nhiêu tâm tư, thật vất vả mới hủy diệt được Phương Di Thiên, vậy mà hấn lại dùng cách này để cứu cô ta! Hiện tại mọi người đều cho rằng hấn và Phương Di Thiên đang yêu nhau.

“Nhã Linh, anh phải nói với em rằng, anh không muốn thương tổn Di Thiên.” Hấn thở dài, “Cô ấy vô tội.”

“Anh..... Anh thật sự yêu thương cô ta sao?” Đôi môi Triệu Nhã Linh run nhè nhẹ, cô dường như đã muốn khóc “Chẳng lẽ anh đã quên cha mẹ chúng ta là bị Phương Trung Diệu hại chết sao?”

“Anh không quên, nhưng chuyện này không liên quan đến Di Thiên.” Hơn nữa hấn cũng không muốn thảo luận về đề tài này nữa “Nhã Linh, anh phải đi mua chút đồ, nếu không còn việc gì nữa, em trở về đi!”

Di Thiên còn đang ngủ, hấn không dám để Nhã Linh vào nhà, chỉ sợ lại xảy ra xung đột.

“Anh, thái độ của anh thật lạnh nhạt..... Trước kia anh rõ ràng không như vậy!” Cô ai oán nhìn hấn, “Tất cả là tại cô ta! Bởi vì cô ta, anh không cần người em gái này nữa!”

“Đừng ngốc nghếch như vậy, em là người thân của anh, anh làm sao lại không cần em.” Tuy rằng hấn cảm thấy vẻ mặt của cô có chút không thích hợp, nhưng hấn vội vã đi mua bữa sáng trước khi Di Thiên tỉnh ngủ, nên không muốn nói chuyện với Nhã Linh thêm nữa “Hiện giờ anh đang vội đi mua đồ, để sau này rảnh rồi lại nói chuyện! Phương Trung Diệu hại chúng ta, anh sẽ trả thù ông ta, nhưng đừng lôi Di Thiên vào chuyện này.”

Triệu Nhã Linh trừng lớn mắt, vẫn chưa từ bỏ ý định “Anh.....”

Nhưng Triệu Quân Á không hề để ý tới cô, vội vàng bước vào thang máy, ấn nút thang máy đi xuống bãi gửi xe ở tầng trệt.

“Phương Di Thiên, con đàn bà đề tiện đáng chết này!” Cô lớn tiếng thét chói tai, khuôn mặt xinh đẹp vằn vẹo trở nên thật dữ tợn.

Nói thật ra, cô không cần biết cha mẹ đã chết như thế nào, đối với Phương Trung Diệu cũng chẳng có chút oán hận nào, lúc ấy cô còn nhỏ như vậy, căn bản cái gì cũng không hiểu.

Nhưng Phương Di Thiên lại khác.

Ngay từ đầu cô đã phát hiện thấy ánh mắt anh trai khi nhìn Di Thiên không giống với ánh mắt của sự hận thù, lại thêm việc anh ấy nói muốn tiếp cận Phương Di Thiên để báo thù, cô càng cảm thấy anh ấy thật sự muốn ở bên cô ta, báo thù chỉ là cái cớ.

Cô hận Phương Di Thiên, hận cô ta đã cướp đi người anh trai yêu dấu của cô.

Cô yêu anh trai! Phương Di Thiên dựa vào cái gì mà cướp đi anh trai của cô, nhưng..... cô nhìn theo hướng Quân Á vừa rời đi, lộ ra nụ cười lạnh lùng.

Cô lấy ra một chiếc chìa khóa từ trong túi xách, đó là chìa khóa nhà cô đã đánh cắp khi Quân Á không để ý.

Chỉ cần Phương Di Thiên biến mất, anh Quân Á sẽ vĩnh viễn thuộc về cô, vậy nên hiện tại.....

Đang chìm trong giấc ngủ ngọt ngào, Phương Di Thiên không biết vì sao mình đột nhiên tỉnh lại.

Cô mê hoặc trợn mắt, đã thấy Quân Á chẳng biết đã đi đâu.

Nhìn đồng hồ báo thức trên đầu giường, bây giờ là sáu giờ bốn mươi ba phút, cô theo bản năng tìm kiếm bóng dáng người bên cạnh.

Quân Á, hán..... đi đâu vậy? Không thể phủ nhận, mấy ngày nay được hán quan tâm chăm sóc khiến cô rất thoải mái.

Có lẽ cô cho hán cơ hội là đúng..... Cô ngáp dài một cái, đứng dậy mặc thêm áo, lại kinh ngạc phát hiện có người đang đứng bên cạnh cửa.

“Tại sao cô lại ở đây?” Cô vừa tỉnh ngủ nên đầu óc vẫn còn đang trong trạng thái hỗn loạn, nhưng ấn tượng gặp mặt Triệu Nhã Linh lần trước quá sâu sắc, làm cô khi nhìn thấy Triệu Nhã Linh bỗng dưng xuất hiện trong nhà mình, đầu lập tức căng thẳng, khiến cô tỉnh táo không ít.

“Xem ra cô gần đây rất tốt.” Triệu Nhã Linh lạnh lùng nhìn Di Thiên, trong lòng tràn ngập cảm giác đố kỵ và hận thù.

Phương Di Thiên chớp chớp mắt, cũng không nghĩ rằng cô ấy thực sự đến đây chỉ để xem cô như thế nào.

“Quân Á đâu? Anh ấy đi đâu rồi?” Quyết định không để ý tới lời nói chanh chua của Triệu Nhã Linh, cô cố gắng lịch sự nhã nhặn hỏi.

Quân Á không có ở đây, làm cô có chút bồn chồn lo lắng không yên.

“Anh ấy? Anh ấy đương nhiên đã ra ngoài rồi.” Triệu Nhã Linh cười khê.

“Cô không nên ở đây.” Phương Di Thiên không thích vẻ mặt điên cuồng của Triệu Nhã Linh “Xin lỗi, cô đang cản đường của tôi, tôi muốn đi tìm Quân Á.”

Nhưng Triệu Nhã Linh cũng không nhường đường, cô lạnh lùng nhìn Phương Di Thiên, “Cô cho rằng mình đã chiếm được Quân Á, chiếm được hạnh phúc sao? Nói cho cô biết, tất cả đều là giả, đều là muốn dụ dỗ cô lại một lần nữa rơi vào cạm bẫy mà thôi.”

“Thật vậy sao?” Phương Di Thiên khoanh tay trước ngực, bình tĩnh hỏi.

Cô không ngờ đến mức tùy tiện tin lời người luôn thù hận cô.

Dù sao cô còn chưa thật sự tha thứ cho Quân Á, lời nói của Triệu Nhã Linh không thể gây tổn thương cho cô, cô có mắt, nhìn ra được Quân Á có phải thực sự đối tốt với cô hay không, không cần người ngoài lắm chuyện.

Không ngờ được Phương Di Thiên sẽ phản ứng như vậy, sắc mặt Triệu Nhã Linh cứng đờ, “Cô.....”

“Bây giờ cô có thể tránh ra cho tôi đi không?” Hiện tại cô chỉ muốn biết Quân Á rốt cuộc đã chạy đi đâu, “Tôi muốn đi tìm Quân Á.”

Nghe thấy tình địch âu yếm gọi tên người mà mình thương yêu, Triệu Nhã Linh tức giận không kiềm chế được, hung hăng đẩy ngã Di Thiên “Tên Quân Á là để cô gọi sao?”

Phương Di Thiên lao đảo lui lại mấy bước, rất nhanh né tránh bàn tay của Nhã Linh “Cô làm cái gì.....”

Chính là Triệu Nhã Linh đã phát cuồng bỏ nhào vào người cô, dùng sức bóp chặt cổ của cô, mặc cho cô kêu gào giãy giụa như thế nào cũng không buông tay.

“Khụ! Buông, buông ra.....” Cô dùng sức đánh Triệu Nhã Linh, hoảng sợ phát hiện đối phương dường như đang muốn dồn cô vào chỗ chết.

Cô không chút nghĩ ngợi cầm lấy bình hoa nhỏ ở trên bàn, dùng sức đập vào đầu Triệu Nhã Linh.

Tiếng đồ sứ vỡ vụn, máu tươi đỏ chói không ngừng chảy ra trên khuôn mặt Nhã Linh, Di Thiên dùng sức đẩy Triệu Nhã Linh ra, không dám nhìn cảnh tượng khiến cô run rẩy kia.

Bị những mảnh sứ làm chảy máu, đau đớn quá mức lại khiến Nhã Linh mất đi lý trí của một người con gái.

“Đừng mong trốn thoát!” Không để ý đầu mình máu tươi, Triệu Nhã Linh lấy con dao gọt hoa quả giấu ở trong người ra, đâm vào sau lưng Di Thiên.

Sự đau đớn nhanh chóng truyền đến từ sau lưng, Phương Di Thiên đau đến muốn ngất xỉu, tình huống quá nguy cấp, đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng,

điều duy nhất cô nghĩ đến là Triệu Quân Á.

Hóa ra, thật sâu bên trong trái tim cô, cô vẫn chờ mong hắn.

Vốn tưởng rằng bản thân không còn thương hắn nữa, không ngờ đến thời khắc nguy hiểm này, cô vẫn không ngừng nghĩ đến hắn.

Cô khẽ cử động thân mình, lại bị Triệu Nhã Linh dùng sức đẩy ngã trên mặt đất.

Lại thêm một con đau khác từ bên hông truyền đến, rất nhiều máu tươi từ cơ thể cô tràn ra ngoài, cả người cô đau đớn không thể cử động được..... Nhưng ý thức của cô lại rõ ràng đến khác thường, cô bỗng nhiên muốn gặp Quân Á, muốn nói cho hắn rằng, cô đã tha thứ hắn. Cô cũng muốn nói cho hắn biết, những việc hắn làm cho cô, cô đều ghi nhớ trong lòng.

Cô hiểu được đối với mối hận giết hại cha mẹ bao nhiêu năm qua, hắn đã phải chịu nhiều dày vò thống khổ, mối tình giữa cô và hắn, thật ra hắn phải chịu khổ hơn cô rất nhiều.

Nhưng mà..... chỉ sợ cô không có cơ hội nói cho hắn nữa rồi. Cô cảm thấy mệt mỏi quá, hai mí mắt thật nặng, muốn sụp xuống.....

Triệu Quân Á trở về nhà, trở nên phát cuồng khi nhìn thấy cảnh tượng xung quanh.

Khi hắn phát hiện cửa nhà không đóng, đã có thấy dự cảm không tốt.

Không ngờ rằng hắn đã đoán đúng..... Trên đất đầy vết máu loang lổ khiến hắn hết hồn, khi nhìn thấy Triệu Nhã Linh hung hăng chém Phương Di Thiên cả người đang chảy máu, hắn không chút nghĩ ngợi, nhanh chóng dùng thân thể của mình che chắn cho Di Thiên.

Bị một dao đâm sâu vào cơ thể, vô cùng đau đớn, nhưng hắn cũng chẳng hề chú ý, hắn chỉ kịp suy nghĩ dùng thân thể bảo vệ người con gái kia.

“Anh!” Không nghĩ rằng dao này lại đâm vào người mà cô yêu thương nhất, Triệu Nhã Linh sợ tới mức đem dao nhỏ ném xuống đất.

Triệu Quân Á không để ý tới cô, chỉ run run vuốt khuôn mặt tái nhợt vì mất máu quá nhiều của Phương Di Thiên, gọi “Di, Di Thiên?”

Cô đã lâm vào trạng thái hôn mê, tình huống hiện tại rất xấu, không thể tiếp tục như vậy được.

Hắn nhanh chóng cầm lấy điện thoại bàn để gọi cấp cứu, hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của Triệu Nhã Linh.

Vừa bấm được dãy số, điện thoại liền bị cắt đứt ngay lập tức, Triệu Quân Á không kiên nhẫn ngừng đầu, thấy Triệu Nhã Linh chính là người cắt đứt dây điện thoại.

“Em rút cuộc có biết chính mình đang làm gì không?” Đột nhiên ý thức được cô là người đang muốn giết Di Thiên, hắn lạnh lẽo nhìn em gái của mình: “Tại sao em lại muốn giết cô ấy?”

“Em không sai!” Cô trừng mắt nhìn hắn, “Là con đàn bà không biết tốt xấu kia vọng tưởng cướp đi anh!”

“Em điên rồi.” Hắn lắc đầu, lấy điện thoại di động gọi 119.

Bạn đang đọc truyện *Báo Thù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Bên ngoài phòng phẫu thuật, vợ chồng bác Phương về mặt âm trầm trừng mắt nhìn Triệu Quân Á trên người đầy vết máu.

“Quân Á, con gái ta đang tốt như vậy, tại sao ở bên cạnh cậu lại biến thành như vậy?” Phương Trung Diệu mở miệng đầu tiên.

Tuy rằng sau khi con gái ra ngoài ở, trước mặt người khác ông luôn tỏ thái độ không thèm quan tâm, nhưng ở trong lòng ông, ông vẫn không ngừng quan tâm lo lắng cho đứa con gái lớn này của mình.

Nay con gái bỗng dưng bị người ta chém mấy dao phải đưa đi cấp cứu, ông làm cha làm sao có thể không lo lắng được?

“Thực xin lỗi, là lỗi của cháu.” Triệu Quân Á giọng nói tràn ngập mệt mỏi.

Vết thương trên tay hắn vẫn chưa xử lý, đã lâu như vậy, vẫn không ngừng chảy máu, nhưng hắn căn bản không còn tâm trí nào để ý tới.

Nhìn kẻ thù giết cha đang nổi giận đùng đùng ở trước mắt, hẳn phát hiện bản thân mình chẳng hề có một chút vui sướng nào khi đã báo được thù.

Nếu mục tiêu báo thù là thương tổn Di Thiên, như vậy hẳn hi vọng đừng bao giờ báo thù thành công.

“Đương nhiên là lỗi của cậu, con gái tôi bị thương ở nhà cậu đó!” Bà Phương khóc nức nở “Chuyện Di Thiên bị kẻ khác mạo danh bêu xấu trên tạp chí cũng có liên quan đến cậu, từ khi đó chúng tôi nên khuyên nó tránh xa cậu ra mới phải!”

Nghĩ đến sự kiện kia, ngực hẳn lại nhói đau.

Rõ ràng lúc ấy đã cảm thấy Nhã Linh có điểm không thích hợp, tại sao hẳn còn sợ ý để hôm nay Di nhận sự thương tổn này, chuyện này đúng là có trách nhiệm của hẳn.

“Cháu thực sự xin lỗi.....” Nếu có thể, hẳn mong rằng mình là người bị thương, chứ không phải Di Thiên.

“Giải thích thì có tác dụng gì? Có thể trả lại con gái hoàn chỉnh cho tôi được không?” Bà Phương oán hận hỏi, đối với kẻ làm hại con gái của bà không hề có thiện cảm.

“Được rồi, bà đừng khóc lóc than vãn nữa.” Phương Trung Diệu dù sao cũng là người trầm ổn, tuy rằng phần nộ, nhưng cũng chưa mất đi lý trí, ông vỗ vỗ tay vợ, khuyên bà bình tĩnh chút.

“Đều là tại ông!” Bà Phương tức giận, đem mọi chuyện đổ lên đầu chồng “Năm đó tôi đã nói, con của Triệu Khải không có tốt đẹp gì, cha nào con nấy, ông lại không tin! Hiện tại thì tốt rồi, nhìn xem, con gái chúng ta bị anh em chúng nó biến thành cái dạng gì rồi?”

“Bà nói bậy bạ gì đó!” Phương Trung Diệu biến sắc, khẽ quát “Không phải đã nói không được bàn đến chuyện này sao?”

“Cha cháu? Chuyện này có liên quan gì đến cha của cháu?” Nghe thấy Bà Phương dùng loại khẩu khí đó khi nói đến cha mình, Triệu Quân Á rốt cuộc nhin không được phân bác, “Ông ấy rõ ràng là bị các người hại chết.”

Vợ chồng Phương gia lập tức quay đầu nhìn hẳn. Phương Trung Diệu kinh ngạc, Bà Phương thì tức giận.

“Cái gì? Chúng tôi hại chết Triệu Khải? Cậu đúng là tên tiểu tử vong ân phụ nghĩa. Lúc trước cha cậu thiếu hụt công ty lại muốn giả họa cho Trung Diệu, không ngờ chẳng những thất bại, cuối cùng còn sợ tội tự sát.” Bà Phương thờ phỉ phỉ nói. “Tôi vẫn bảo Trung Diệu để hai anh em các cậu đến cô nhi viện là được rồi, cần gì phải tốn nhiều thời gian và tiền bạc như vậy để nuôi dưỡng, còn cho em gái của cậu đi Mỹ du học, vậy nên tôi sớm biết anh em cậu cũng chẳng hề tốt đẹp giống như cha cậu vậy.”

Trong trí nhớ, Bà Phương luôn luôn tạo nhã phong dung, thái độ của bà đối với hẳn và em gái rằng không tính là thân thiết, nhưng cũng được coi là khá thân mật, hẳn không ngờ rằng bà lại nói ra những lời như vậy.

Hắn giật mình, “Nhưng mà, nhưng mà mẹ cháu đã nói là bác Phương...”

“Lời nói của mẹ cậu có thể tin sao?” Bà Phương liên tục cười lạnh, “Cậu có biết bà ấy đã bị bệnh trầm cảm, cả ngày luôn ảo tưởng có người hại chết mình?”

“Mẫn Hoa, đừng nói nữa!” Phương Trung Diệu nghiêm khắc nói.

“Vi sao lại không nói? Không nói bọn họ còn tưởng rằng Phương gia chúng ta có lỗi với Triệu gia! Những năm gần đây ông vẫn bị mọi người hoài nghi, chuyện này rõ ràng không phải ông làm, ông lúc nào cũng sợ phá hỏng thanh danh của bạn mình mà không chịu làm sáng tỏ mọi chuyện, tôi không hiểu ông đang suy nghĩ cái gì!” Bà Phương âm ỉ nói.

Mẹ bị bệnh trầm cảm sao? Triệu Quân Á hoàn toàn toàn ngây đại.

Vậy mà đến bây giờ hẳn mới biết.

Hắn cố gắng lục lọi trong trí nhớ những hình ảnh về mẹ. Trong ấn tượng của hẳn, mẹ suốt ngày lấy nước mắt rửa mặt, chỉ cần không hài lòng chuyện gì, liền đánh chửi hẳn và em gái.

Chẳng lẽ..... điều Bà Phương nói là thật sự “Cha, mẹ, hai người đừng tranh cãi nữa, hiện tại lo lắng cho tình hình của chị quan trọng hơn?” Con gái thứ hai nhà họ Phương, Phương Di Đồng khuyên nhủ, vì vậy mới làm cho không khí xung quanh bớt căng thẳng hơn.

Nhưng đúng lúc này, cửa phòng phẫu thuật mở ra, mọi người đều quên việc vừa cãi nhau, vội vã chạy tới cửa.

Một lát sau, bác sĩ đi ra.

“Xin hỏi mọi người là người nhà của cô Phương Di Thiên sao?” Bác sĩ nhìn mọi người đang lo lắng sốt ruột.

“Đúng vậy, xin hỏi tình huống hiện tại của Di Thiên như thế nào?”

“Cô ấy mất nhiều máu, cũng may đã xử lý kịp thời, cũng không bị đâm vào chỗ nguy hiểm, trước mắt đã không còn gì đáng ngại.”

“Thật vậy sao? Như vậy là tốt rồi!”

“Nhưng mà.....” Bác sĩ chần chờ một chút.

“Làm sao vậy?” Nhìn thấy bác sĩ đang khó xử, tất cả mọi người lại lần nữa lo lắng sợ hãi.

“Thật đáng tiếc, thai nhi trong bụng Cô Phuong không giữ lại được.”

Triệu Quân Á kinh ngạc ngồi trên ghế bệnh viện.

Hắn không biết mình đã ngồi đây bao lâu, ngoài cửa sổ, màn đêm đã buông xuống từ lâu, cả thành phố phồn hoa náo nhiệt đang tràn ngập ánh đèn.

Cánh tay bị thương..... Hình như, có người thấy hắn chật vật, nên đã nhất quyết lôi hắn đi băng bó vết thương, còn đưa cho hắn một bộ quần áo sạch để thay, miễn cho hắn trông giống như du hồn mặc bộ quần áo đầy máu ở bệnh viện dọa người.

Sau khi phẫu thuật không lâu, Di Thiên đã tỉnh, ban đầu hắn vội vàng muốn gặp cô, không ngờ Bà Phuong lớn tiếng cự tuyệt, nhất định không cho hắn gặp Di Thiên, còn lạnh lùng nói muốn kiện anh em hắn ra tòa.

Chuyện Di Thiên đã bị sảy thai, khiến cho mọi người gà bay chó sủa, nếu Phuong Trung Diệu không ngăn cản vợ đang mặt mũi hằm hằm, hắn không chút nghi ngờ bà sẽ thương cho hắn mấy bạt tai.

Kỳ thật, hắn cũng không hề để ý đến sự uy hiếp của Bà Phuong, nhưng cứ nghĩ đến Di Thiên ngày hôm nay đã trở thành dạng gì, hắn chịu phần lớn trách nhiệm, hắn không biết nên đối mặt với cô như thế nào.

Đứa nhỏ chưa ra đời của bọn họ..... Hắn thậm chí còn chưa nói cho Di Thiên biết hắn đã biết việc cô mang thai.

Trong lòng hoảng hốt, hắn cảm thấy ánh sáng xung quanh như bị che khuất, ngẩng đầu, hắn nhìn thấy “bạn gái cũ” của mình – Giang Ái Ân.

“Học trường, bộ dạng của anh thật khó coi.” Giang Ái Ân nhú mi nhìn hắn.

Hắn miễn cưỡng cười cười, “Anh trai em đâu? Tại sao anh ấy lại để em đi ra ngoài vậy?”

“Ai nhìn thấy em cũng hỏi vấn đề này là sao? Là anh ấy đưa em đến.” Giang Ái Ân ngồi xuống ghế bên cạnh hắn “Không nói chuyện đó nữa. Anh không định vào gặp Di Thiên sao?”

“Gặp cô ấy?” Hắn nhìn đám đông đang đi lại trước mặt “Anh cũng muốn gặp”

Nhưng hắn có tư cách gì để gặp cô “VẬY ĐI ĐI! Vợ chồng bác Phuong cũng vừa rời đi rồi.”

“Em cho rằng anh sợ vợ chồng bác Phuong sao?” Hắn cười khò.

“Anh sợ Di Thiên không muốn gặp anh?” Suy nghĩ của cô cũng thay đổi rất nhanh.

Triệu Quân Á không nói chuyện, xem như cam chịu.

“Anh không đi gặp cô ấy, làm sao lại biết cô ấy không muốn gặp anh?”

“Cô ấy chắc chắn không muốn gặp anh.” Tuy rằng nói như vậy, nhưng hắn vẫn đứng dậy.

“Mặc kệ như thế nào, anh vẫn nên đi gặp cô ấy một lần, anh cũng không muốn phải hối hận cả đời chứ?” Giang Ái Ân ở phía sau hắn nói.

Ái Ân nói rất đúng, hắn nên đi gặp Di Thiên, mặc kệ kết quả cuối cùng là gì, hắn vẫn còn nợ cô ấy một lời giải thích.

Dù sao hắn cũng không còn gì để mất, tệ nhất, có thể coi là bây giờ.

Hắn đến trước cửa phòng bệnh của Phuong Di Thiên, sau khi gõ cửa, liền mở cửa đi vào.

Phuong Di Thiên đang nhìn ra ngoài cửa sổ, khi nghe thấy hắn đến, quay đầu nhìn về phía hắn.

Sắc mặt cô tái nhợt như tờ giấy, ngay cả đôi môi đỏ mọng của cô bây giờ cũng không còn huyết sắc.

“Di Thiên.” Hắn bỗng nhiên cảm thấy trái tim như bị dao cắt, nhìn cô như vậy, hắn cảm thấy trái tim đau đớn như bị cắt thành nhiều mảnh nhỏ.

“Đứa nhỏ đã không còn.” Cô nhẹ giọng nói.

“Anh biết.” Ngực hắn đau xót.

“Anh đã sớm biết tôi mang thai.” Cô quay đầu đi, lời nói mang theo khẳng định.

“Trước đó..... đã biết.”

Ánh mắt của cô dò hỏi người hắn, kinh ngạc nhìn lên trần nhà, “Nhu vậy, Phương gia nợ các người một mạng, bây giờ xem như đã trả đi?”

Tâm hắn đau đớn như bị người ta hung hăng đâm một nhát, đau đến mức hắn không thở nổi, “Di Thiên, anh thật có lỗi, đáng ra anh không nên ra khỏi nhà, anh không biết tại sao Nhã Linh lại có chìa khóa.....”

Ai! Cô đương nhiên hiểu được! Phương Di Thiên yên lặng nghĩ.

Hắn nếu thật sự muốn cô chết, chỉ sợ người mất đi, không chỉ có đứa nhỏ.

Chỉ là cô vẫn rất khó chấp nhận.

“Thời điểm tôi biết mình mang thai, tôi vô cùng vui sướng, một lòng thầm nghĩ muốn chia sẻ niềm vui này với anh.” Âm thanh của cô thật khiến người ta sợ hãi “Cũng trong ngày hôm ấy, tôi nhìn thấy tờ tạp chí, cũng hiểu được anh tiếp cận tôi là có mục đích.”

Hắn thống khổ nhắm mắt lại, biết chuyện kia đã làm tổn thương cô rất sâu.

Cô vốn dĩ vẫn luôn hi vọng trở thành vợ của hắn, trở thành mẹ của con hắn..... “Di Thiên, tuy rằng ban đầu anh tiếp cận em là có mục đích, nhưng sau này..... anh thật sự không có ý tổn thương em.” Hắn tình nguyện làm người bị tổn thương.

Hắn vô cùng kích động trong khi cô lại có vẻ thực bình tĩnh “Kỳ thật, hiện tại ngừng lại, có lẽ đứa nhỏ mất đi cũng tốt, giữa chúng ta có rất nhiều vấn đề, tôi biết anh không thể quên đi mối hận với cha tôi, nhưng cũng không thể buông tha cho tôi.....”

“Về chuyện kia, anh sẽ điều tra lại rõ ràng.” Hắn vội vàng nói “Có lẽ không liên quan đến bác Phương.”

Không liên quan đến cha? Cô nao nao “Ý của anh là, đó là hiểu lầm?”

“Có thể là thế.” Hắn vạn phần đau lòng nhìn cô “Di Thiên, anh không biết diễn tả sự áy náy của mình đối với em như thế nào..... Em hi vọng anh làm gì? Chỉ cần em muốn, anh sẽ nhất định làm được vì em”

Hắn đã nợ cô rất nhiều, nếu thật sự mối thù bao năm qua chỉ là hiểu lầm, hắn không biết làm sao để đối mặt với cô.

Cô nhìn hắn thật lâu, thờ dãi, “Nếu tôi nói, tôi không bao giờ muốn gặp anh nữa thì sao?”

Hắn nhắm mắt lại, cố gắng kiềm chế xúc động trong lòng.

Cô đã không còn thương hắn, hắn không thể ép buộc cô ở bên cạnh hắn nữa.

“Nếu... Đó là hy vọng của em.” Hắn thực thông thả, cố gắng nói từng chữ “Anh sẽ tác thành cho em.”

Cho dù sau đó tâm hắn sẽ chết đi, mãi mãi không tìm lại được nữa, hắn cũng phải bắt buộc chính mình làm như vậy.

Đó là hắn nợ cô.

“Phải không?” Âm thanh của cô nghe không ra cảm xúc.

“Anh thực sự thực sự xin lỗi.....” Hắn đau lòng nói: “Về phía Nhã Linh, anh sẽ không thiên vị cô ấy, cô ấy nên bị trừng phạt như thế nào, anh sẽ để cô ấy tự gánh chịu.”

“Anh yên tâm, tôi cũng không muốn kiện cô ấy” Triệu Nhã Linh cũng đã đủ đáng thương, chẳng những yêu thương chính anh trai mình, bây giờ tinh thần lại suy sụp, cô không muốn tại thời điểm này còn ném đá xuống giếng “Trách nhiệm hình sự thì không thể tránh được, nhưng tôi cũng không chủ động kiện cô ấy.”

“Di Thiên, em.....” Tại sao cô luôn luôn khoan hồng độ lượng như vậy? Ở trước mặt cô, hắn tự cảm thấy mình thật ngây thơ, thật ích kỷ, thật buồn cười.

“Quân Á, tôi rất mệt, muốn ngủ.” Vừa trải qua phẫu thuật, lại thêm nỗi đau mất đi đứa nhỏ, cô cảm thấy mình đã mất hết sức lực.

Hắn lại cảm thấy một trận đau đớn. Cô là đang..... hạ lệnh đuổi khách sao? Hắn vẫn nhớ lúc này cô có nói rằng cô không bao giờ muốn gặp hắn nữa, như vậy lần này từ biệt, hai người bọn họ sẽ không gặp lại nhau nữa.

Suy nghĩ ấy làm hắn cảm thấy kinh hoàng, lại có bất lực.

“Đừng rồi, anh có thể giúp tôi kéo rèm lại được không? Tôi sợ hừng đông ngày mai, tôi sẽ không ngủ được.”

“Được.” Hắn đi lên phía trước, giúp cô kéo rèm

Động tác của hắn rất chậm và cẩn thận, mỗi một khắc ở bên cạnh cô, sau này đều trở thành kỉ niệm quý giá của hắn.

“Vây..... Anh đi đây.” Che rèm lại cẩn thận, hắn quay đầu lại, buộc chính mình phải nói ra lời từ biệt “Em phải nghỉ ngơi cho tốt.”

“Ừ!” Cô thản nhiên gạt gạt đầu, để hắn giúp cô đắp lại chăn.

“Bảo trọng.” Tay hắn đắp lại chăn cho cô mà có chút run rẩy.

Đây là lần cuối cùng, qua đêm nay, hắn sẽ không có cơ hội làm như vậy giúp cô nữa...

“Ngủ ngon.” Cô khép mắt lại.

“Ngủ ngon.....”

Từ sau ngày ấy, hắn lại lần nữa cảm thấy cuộc sống thật vô nghĩa.

Hắn bắt đầu không phân biệt được ngày và đêm, hương vị thức ăn trong miệng, chỉ còn chua xót.

Trong đầu hắn tràn ngập hình dáng của người con gái xinh đẹp ấy, trong lòng hắn chỉ có cô và đứa nhỏ đã mất đi của bọn họ.

Đối với chuyện mà bà Phương nói, hắn phải tốn rất nhiều công sức mới điều tra được rõ ràng.

Đúng là cha mẹ hắn đã vét sạch công ty, cũng có ý đồ vu oan cho bạn, sau thất bại nên sợ tội tự sát, mặc dù sự việc đã xảy ra nhiều năm, nhưng mọi người cũng không dễ dàng quên đi.

Mỗi hận nhiều năm trong lòng hắn, Di Thiên phải chịu bao khổ sở, đột nhiên đều trở nên vô nghĩa, thành thứ vớ vẩn nực cười.

Hắn uống từng ngụm từng ngụm rượu, muốn trốn tránh sai lầm của mình.

Tự hành hạ chính mình, là điều trước kia hắn không bao giờ nghĩ sẽ làm, nhưng hiện tại hắn chỉ có thể mượn rượu để quên đi cảm giác áy náy và đau đớn trong lòng.

Trong phòng một đồng hồ ồn đã vài ngày chưa dọn dẹp sửa sang, đồ đạc bị ném bừa bãi ra nền nhà.

Mất đi Di Thiên, hắn giống như mất đi bộ phận lớn nhất trong cơ thể mình.

Hắn không muốn rời đi, cũng không muốn ai bước chân đến nhà hắn.

Nơi này là nơi hắn và Di Thiên đã từng ở chung, hắn không cho phép bất cứ kẻ nào bước vào phá hỏng.

Hắn loáng thoáng nhìn thấy ánh sáng từ phía cửa truyền vào, tiếp theo lại nghe thấy cửa đóng lại, ánh sáng liền biến mất.

Là sự thật, hay là ảo giác? Hắn mơ hồ nhìn thấy có người đến.

Chẳng lẽ là trộm sao? Hắn hoang mang nheo mắt lại, sau khi suy nghĩ một chút, quyết định mặc kệ.

Thôi thôi, hắn chẳng muốn để ý cái gì cả, chỉ cần người đó đừng..... Tiếng gót giày nện xuống nền nhà, tiếng động ấy làm cho hắn đang mơ mơ hồ hồ cũng không thể không để ý.

Người mới đến cản trở việc hắn đang tưởng niệm Di Thiên, điều này làm cho hắn thực sự tức giận.

“Tại sao anh lại tự hành hạ bản thân mình thành cái dạng này?”

Trong phút chốc, hắn ngẩng đầu lên, lúc này mới phát hiện người nọ không biết đã đứng ở trước mặt mình từ khi nào.

Hắn ngây ngốc nhìn đối phương, khó có thể tin, thật lâu không thể phản ứng.

“Anh say rồi sao?” Người nọ lên tiếng, lúc này cô ngồi xuống, đem bàn tay lạnh lẽo đặt lên khuôn mặt ửng hồng vì uống rượu của hắn.

Hắn nín thở trừng mắt nhìn đối phương, ngay cả chớp mắt cũng không dám.

Là..... Giả sao? Thật sự làm sao cô có thể chủ động xuất hiện trước mặt hắn nhưng cảm xúc trên khuôn mặt lại rất chân thật, rõ ràng...

“Quân Á.....”

Nghe thấy âm thanh mềm nhẹ khẽ gọi, hắn rút cuộc nhìn không được, vội vàng ôm chặt lấy cô, dùng sức hôn xuống đôi môi đỏ mọng mà hắn đã nhung nhớ bao lâu nay.

Cái miệng nhỏ nhắn kia vẫn ngọt ngào như trong trí nhớ của hắn, tâm hồn hắn đã khô cạn từ lâu, bây giờ cảm thấy có cô bên cạnh thật dễ chịu.

Hắn đưa lưỡi vào trong miệng cô nghịch ngợm, hút nước bọt ngọt ngào, hắn xúc động giống như đứa trẻ mười tuổi, thậm chí muốn đem thân thể mềm mại này sáp nhập vào cơ thể hắn, mãi mãi không chia lìa.

Hắn nhất định là điên rồi, tại sao lại có ảo giác rõ ràng như vậy.....

“Quân Á, buông em ra, em không thể thờ được.....” Cô gái bị hắn coi là ảo giác khẽ thờ dài.

Hắn cứng đờ, chậm rãi ngừng đầu, bắt đầu cẩn thận đánh ngừoi con gái trong lòng mình.

Quần áo của cô bị hắn làm cho rối loạn, môi cũng bị hắn hôn sưng lên, đáy mắt tràn ngập nhu tình cùng kích tình vừa qua, hoàn toàn là do tranh chấp vừa xảy ra giữa hai người.

Bị rượu ăn mòn đầu óc, đến tận lúc này lý trí mới chậm rãi phục hồi.

“Di Thiên?” Hắn nghi hoặc gọi.

“Như thế nào, lâu lắm không gặp, không nhận ra em sao?” Cô cười nói.

“Không, anh chỉ là.....” Chính là không nghĩ tới còn có thể gặp lại cô.

“Bộ dạng của anh thật chật vật.” Cô nâng mặt hắn lên, đánh giá trong chốc lát.

“Tại sao em lại đến đây?” Không phải cô đã nói không bao giờ muốn gặp hắn nữa sao?

“Em muốn hỏi anh một chút, tại sao lại không đến gặp em?” Cô và hắn đều ngồi xuống dưới sàn nhà “Chẳng lẽ lời hứa của anh với em là giả?”

Lời hứa... “Anh đã nói, cho dù em muốn cái gì, anh đều làm cho em, lời này là giả sao?”

“Nguyện vọng của em, không phải là muốn anh rời đi sao?” Nghĩ vậy, hắn lại thấy một trận đau lòng.

“Em đã từng nói như vậy sao?” Cô cười lớn, nhìn hắn.

“Ở bệnh viện không phải em.....” Khoan đã, đầu hắn bỗng nhiên xẹt qua một tia trí nhớ.

Ngày đó cô nói như thế nào?

Nếu tôi nói, tôi không bao giờ muốn gặp anh nữa thì sao? Cô nói nếu... Cô chỉ dùng câu nghi vấn, mà không phải câu khẳng định.

“Nghĩ ra chưa?” Phương Di Thiên sâu kín hỏi.

Hắn trừng mắt nhìn cô, trong lòng mênh mông kích động khó có thể diễn tả, cuối cùng hắn chỉ có thể dùng sức đem cô ôm vào trong lòng, dùng toàn bộ cơ thể để cảm nhận sự tồn tại của cô.

“Mấy ngày nay tâm trạng em thật sự không tốt.” Cô nhẹ nhàng nói “Cục cưng đã không còn, tất cả mọi người đều tới thăm em, an ủi em, cố tình nhé! Vậy mà ba của con cô lại chưa hề xuất hiện”

“Anh cứ nghĩ..... nghĩ rằng em không muốn gặp anh nữa.” Vui sướng khi cô trở lại, hắn thề với lòng mình mãi mãi cũng không buông cô ra.

Cô vẫn không nói gì, kéo tay hắn, xem xét vết thương trên cánh tay hắn.

Lúc này vết thương đã rút chỉ, nhưng nhìn vết sẹo dử tồn vẫn khiến cô thấy sợ hãi.

“Vết thương khâu mấy mũi?”

“Mấy chục mũi đó! Anh quên rồi.” Hắn căn bản không hề chú ý đến vết thương, hắn không nhớ vết thương đã được người ta chữa trị như thế nào.

“Đau không?” Cô vỗ về vết thương của hắn.

“Làm sao đau bằng những gì em phải chịu?” Hắn chưa xót nói, vẫn không thể quên được hình ảnh cô ngã trong vũng máu, trong lòng đau đớn không thôi.

Hắn chẳng còn tâm trí quan tâm mình bị thương như thế nào.

Cô nhìn hắn một lúc, sau đó tựa đầu vào vai hắn “Em... đã từng rất rất yêu anh.”

Từng..... đẩy lòng hắn trầm xuống.

Lần trước khi cô nói như vậy, sau đó liền nói cô không bao giờ yêu thương hắn nữa.

Biết hắn đang suy nghĩ cái gì, cô mỉm cười, lại nói: “Sau này, em cũng từng oán hận, thề rằng vĩnh viễn không tha thứ cho anh.”

Hồ hấp hắn cứng lại, vội vàng cúi đầu nhìn cô, muốn biết kế tiếp cô sẽ nói gì.

Nhưng mà cô lại mỉm cười, không vội vã cho hắn đáp án.

“Vậy..... Hiện tại thì sao?” Biết rõ là cô cố ý muốn hắn hỏi, nhưng hắn vẫn cắn răng hỏi.

Ai bảo hiện tại mọi quyền lực đều nằm trong tay cô.

Cô vẫn như cũ không trực tiếp cho hắn đáp án cụ thể, chỉ nói: “Ngày đó à! Lúc em nghĩ mình sắp chết, trong lòng đều suy nghĩ về anh, em thật sự hối hận đã không nói cho anh biết, em đã tha thứ cho anh. Em biết anh đã phải khổ sở như thế nào trong hai mươi năm qua, càng hiểu được mâu thuẫn trong lòng anh, muốn yêu em nhưng lại không thể yêu, muốn hận em lại không thể hận được.....”

Cô hôn lên vết thương trên cánh tay hắn.

“Không.....” Triệu Quân Á lắc đầu “Mặc dù là như thế, cũng không thể bao biện cho việc anh đã làm em tổn thương, hơn nữa bác Phuong cũng không có lỗi.”

Là lỗi của hắn, tại hắn không xác minh sự việc nên đã làm ra sai lầm, không nên để Nhã Linh lấy cớ báo thù để tổn thương Di Thiên.

Cũng có thể “Báo thù” thật ra cũng là một cái cớ hắn dùng để nguy biện cho việc muốn tiếp cận Di Thiên.....

“Khi đó em đã thề với lòng mình, nếu còn may mắn sống sót, em nhất định phải nói cho anh biết, em đã tha thứ cho anh.” Cô nhẹ nhàng cười, “Hiện tại nghe được anh nói như vậy, em biết rằng quyết định của em là chính xác.”

“Vậy.....” Yêu? Cô còn yêu hắn không? “Nhưng em không biết mình còn yêu thương anh hay không.” Cô xem vết thương trên tay hắn “Ít nhất lúc ấy là như thế. Nhưng mà khi em nhìn thấy anh bị thương do đỡ dao cho em, em hiểu được thật ra anh tình nguyện hi sinh tất cả vì em, kể cả sinh mệnh của anh.”

Chắc chắn phải có tình cảm sâu đậm mới có thể làm cho một người liều lĩnh lấy thân mình đỡ dao cho người khác.

“Đó là do anh hại em” Ngờ khi hắn tràn ngập áy náy, “Nếu không phải vì anh, em căn bản sẽ không...”

“Không, anh không phải loại người vì cảm thấy áy náy với người khác mà nguyện ý vì đối phương trả giá tất cả.” Cô dịu dàng nói: “Anh làm như vậy, là vì anh yêu em, thực yêu thực yêu em, giống như em yêu anh trước đây, có phải không?”

“Đúng vậy, anh yêu em” Lần đầu tiên hắn đem những lời này nói một cách hoàn chỉnh với cô, “Anh thực yêu thực yêu em, Di Thiên.”

Cho dù cô có thể yêu thương hắn một lần nữa hay không, hắn biết mình sẽ vĩnh viễn yêu cô không bao giờ thay đổi.

Tâm trạng của hắn bây giờ giống như bị cáo đang chờ quan tòa phán quyết, tràn ngập bất an, hắn vừa cảm thấy bản thân mình không xứng được cô yêu lần nữa, nhưng cũng cảm thấy thật chờ mong.

Mà cô lại cứ nhìn hắn dịu dàng như vậy, vẻ mặt hắn vẫn thường thấy trước khi xảy ra chuyện kia.

Sau một lúc lâu, cô rốt cục cũng mở miệng “Thật ra, điều một người phụ nữ muốn, chỉ là có được một người yêu mình đến răng long đầu bạc mà thôi.”

Cái gì thề non hẹn biển, dù chết không dời, cô không cần, chỉ cần có thể ở bên nhau đến già, cô đã cảm thấy mỹ mãn.

“Ý của em là... Anh còn có cơ hội?” Trong lòng hắn dấy lên một chút hy vọng.

“Anh từng nói rằng, tình nguyện làm cho em một chuyện, đúng không?” Đáy mắt cô hàm chứa ý cười, không đáp hồi lại.

“Trừ việc phải rời xa em, chuyện gì anh cũng làm được.” Chuyện kia quả thực rất khó khăn, hắn không làm được.

Cô nở nụ cười, sau khi cô giận hắn, đây là nụ cười đẹp nhất hắn được thấy.

“Xác định sao? Em rất tham lam đó.”

“Thực sự xác định.” Hấn chỉ sợ cô ngay cả đưa ra yêu cầu với hấn cũng không muốn.

“Như vậy, em muốn anh yêu thương em, thật nhiều vĩnh viễn vĩnh viễn cũng không rời xa em.” Cô nhìn vào mắt hấn, lộ vẻ nhu tình.

Hấn thâm tình nhìn cô “Đây là vinh hạnh của anh.”

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Báo Thù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.